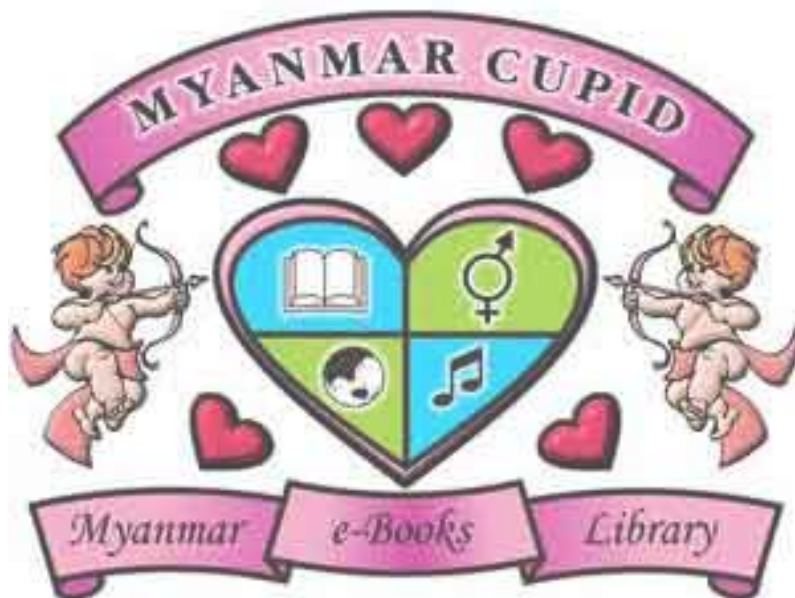




ရွှေညောင်ဒေါင်း

ဒုတိယအကြိမ်

ဒုတိယအကြိမ်



Commercial Use of This Book will be at Your OWN RISK

ရွှေဥဒေါင်း

ဒဂုံတင့်



Commercial Use of This Book will be at Your OWN RISK

ကွန်ပျူတာစာရိုက် nyilinnge

MMCP PDF Creater Group

မြန်မာ့ကျေးပစ်ကွန်မြူနတီဖိုရမ်

မှ

တင်ဆက်သည်။

ပုစ္ဆန်ထားလို့ လက်မှာအနိုင်နိုင်

“နိုင်ငံရေးသမားတယောက်ကို တိမ်မြုပ်သွားစေလိုလျှင် ၎င်း၏အပြစ်အနာများကို ဖော်ထုတ် ရေးသားခြင်း မပြုလေနှင့်။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ မဝေဖန်ဘဲ ပစ်ထား လိုက်လျှင် ထိုသူသည် အလိုအလျောက် မြုပ်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။ ထိုသို့ မဟုတ်ဘဲ ၎င်း၏အပြစ်များကို ဖော်ထုတ်ရှုတ်ချနေလျှင် မယုံချင်သူများ ပေါ်ပေါက်လာ၍ ထိုသူအဖို့တက်လမ်းဖော်ပေးရာ ရောက်တတ်သည်”ဟု အယ်ဒီတာကြီး တယောက် ပြောဖူးသော စကားမှာ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့ မပြောနိုင်သော်လည်း မစ္စတာနီကလတ် အမည်ရှိဘိုကပြား တယောက်နှင့် ပတ်သက်၍မူကား လုံးဝမှန်ကန်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရဖူးလေသည်။

နီကလတ်သည် မည်သည့်အချိန်က ရေနံချောင်းမြို့သို့ ရောက်နေသည် မသိ။ ရေနံတွင်းအမြောက်အများ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးရာ ၎င်း၏လက်ဝယ်မှ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီက ရေနံတွင်းများကို တတွင်းပြီးတတွင်း နှုန်းကြီးပေး၍ ဝယ်ယူရခြင်းအားဖြင့် အတန်ကြွယ်ဝသူတယောက်ဖြစ်လာ၏။

နောက်ဆုံး၌ နီကလတ်သည် လက်ကျန်ရေနံတွင်း သုံးလေးတွင်းကို မရောင်းဘဲ ကုတ်ကပ်ချန်ထားခဲ့ရာ ရေနံတွင်းအားလုံးမရမချင်း မကျေနပ်နိုင်သော ဘီအိုစီကုမ္ပဏီသည် ၎င်းတွင်းများကို ဆိုသလောက်ပေး၍ ဝယ်ယူလေရကား.... နောက်ဆုံးတွင်းသည်ပင် ယခင်တွင်းအားလုံးနှင့် ညီမျှသောအဖိုးငွေကို ရရှိသဖြင့် “မိလျှံနာကြီး” အဖြစ်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့လေ၏။

နီကလတ်သည် ရန်ကုန်မြို့ ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တိုက်ကြီးတစ်လုံး တည်ဆောက်နေထိုင်ခဲ့ရာ ထိုခေတ်က ရန်ကုန်ဂေဇက်၊ ရန်ကုန်တိုင်း အစရှိသော အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများသည် နီကလတ်အကြောင်းမပါလျှင် သတင်းမစုံလင်သကဲ့သို့ သဘောထားကြသည့် လက္ခဏာနှင့် ထိုသူနှင့်ပတ်သက်သည့် အသေးအဖွဲ့သတင်းများကိုပင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထည့်သွင်းဖော်ပြလေ့ရှိကြ၏။ နီကလတ်သည် မည်သူမည်ဝါတို့ကို ညစာတည်ခင်းကျွေးမွေးသည်။ မော်တော်ကားအဟောင်းကို မည်မျှနှင့်ရောင်းချ၍ ရိုးလ်ရိုက်(စ်) ကားသစ်ကြီးကို အင်္ဂလန်မှ မှာယူသည်။ မြင်းပွဲ၌ မည်သည့်မြင်းကို မည်မျှလောင်း၍ မည်မျှအလျော်ရသည်။ သွားတချောင်းကျိုးရာတွင် မည်မျှငွေကုန်ခံ၍ သွားသစ်စိုက်သည်။ ဝိုင်အမ်စီအေ နှင့် ဝိုင်ဒဗလျူစီအေ တို့သို့ အလှူငွေ မည်မျှထည့်ဝင်သည် အစရှိသော သတင်းများကို

မရမကစုဆောင်းရှာဖွေကြ၍ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာဖတ်သူ ပရိသတ်တို့အား ဖျော်ဖြေလေ့ရှိ၏။ အဆိုပါ သတင်းအသေးအဖွဲ့များ အပြင် နိကလတ်၏ ငွေဂုဏ်ရောက်ပုံ၊ မာန်တက်ပုံ၊ အရေးမကြီးသည်၌ အရေးတကြီးလုပ်တတ်ပုံ၊ ဝှက်ပုံ၊ လူပေါင်းဆုံပုံ အစရှိသော အပြစ်အနာအဆာတို့ကိုလည်း ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်၍ ထည့်သွင်းဖော်ပြနေကြပေရာ နောက်ဆုံးတွင် မျက်နှာဖြူပရိသတ်တို့အနက်၌ နိကလတ်အကြောင်းကို မသိသောသူသည် ခေတ်မမီသက်သို့ဖြစ်နေ၍ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ထိုသူ၏သတင်းကို နားစွင့်နေကြရလေတော့၏။

နိကလတ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အကောင်းရေးခြင်း၊ အကောင်းပြောခြင်း ဟူ၍ တခွန်းမျှမကြားရဘူး သော်လည်း နိကလတ်ကို မတွေ့ချင်သောလူ၊ ၎င်းနှင့်မသိကျွမ်းချင်သောလူ၊ ၎င်း၏ညစာစားပွဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမခံလိုသောလူ ဟူ၍တယောက်မျှ မရှိအောင် ဖြစ်၏။ စင်စစ်မှာ ထိုသူ၏ ညစာစားပွဲများသည် “ရှမ်းပိန်” အရက်မပါဘဲ မပြီးသည်ဖြစ်သောကြောင့်ရှမ်းပိန်နှင့် များခေါ်လျှင် ငရဲပြည်သို့ လိုက်၍ စားပွဲထိုင်ရန်အသင့်ရှိသော မျက်နှာဖြူပရိသတ်အဖို့မှာ မက်မောစရာကြီးတခုဖြစ်နေတော့၏။ သူဌေးဆိုသော်လည်း အမျိုးညံ့သည် (Vulgar Rich) ဟု မဲ့ရွဲကာ ကဲ့ရဲ့တတ်ကြသော်လည်း ရှန်ပိန်တည်းဟူသော မျက်နှာဖြူကြောင့် “နိကလတ်ဒင်းနား” ဆိုလျှင်ပင် သွားရည်ကျသူတွေ အမြောက်အများ အတွက်သက်သက်ဖြစ်၍ အမေရိကန်ပြည်သား သာသနာပြုဆရာကြီးများကိုပင် ပါဝင်ခွင့်မပြုဘဲ ထားခဲ့သော်လည်း ရှန်ပိန်ကိုရေလိုတိုက်နိုင်သော နိကလတ်ဖြစ်သောကြောင့် မျိုးရိုးဇာတိကို ကွယ်ဝှက်၍ ကပြားတယောက်အဖြစ်မှ ဘိလပ်သားအစစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုသူများပင် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စမှာမူ နောင်လာနောင်သား အစဉ်အဆက်ကို ထိခိုက်ဖို့ရှိသည်ဟုအချို့က ကန့်ကွက်သဖြင့်သာ ပျက်သွားရလေတော့သည်။ သို့နှင့်ပင် နိကလတ်သည် ဂျင်မခါနာကလပ်သို့ ဧည့်သည်တယောက်အဖြစ်နှင့် မကြာခဏ တက်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။

နိကလတ်သည် ပြည်လမ်း၌ အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တိုက်ကြီးအတွင်း ဓာတ်မီးတွေ တဝင်းဝင်း၊ အစေခံတွေ တရုန်းရုန်းနှင့် တပုန်းပုန်း တပြုန်းပြုန်း နေထိုင်လျက်ရှိရာ ၎င်း၏အစေခံများမှ ကုလားလူမျိုးများ ဖြစ်၍ အစွန်းအထင်း အလျှင်းမရှိဘဲ ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသော အကျီရည်ကြီးများတွင် ကြိုက်သွေးရောင်စလွယ်ကြီးများ သိုင်းလျက်ရှိရကား ဘုရင်ခံ၏စံအိမ်တော်သည်ပင်လျှင် ဤမျှလောက် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်ပါလေ၏လောဟု တွေးတောစရာ ဖြစ်နေ၏။ ဥရောပတိုက်သားအရာရှိကြီးများသည် မိမိတို့ကိုယ်တွင် စိန်ရွှေစသော တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်သော အလေ့အထမရှိကြသော်လည်း နိကလတ်မှာမူ အရှေ့တိုင်းသား တဝက်ဖြစ်နေသည့်အလျောက် ၎င်း၏ရှပ်အကျီတွင် စိန်ကြယ်သီးများ တပ်ဆင်ထား၍ လက်၌လည်း အလွန်ကြီးမားလှသည့် စိန်လက်စွပ်ကြီးတကွင်း ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ၏။ မျက်နှာဖြူအရာရှိများသည် ၎င်း၏ စိန်များကိုကြည့်၍ ပြုံးတတ်ကြသော်လည်း မိမိတို့၏ဇနီးသည်များအတွက် မလိုချင်သောသူ ဟူ၍ကား ရှိကြမည် မဟုတ်ချေ။

ထိုခေတ်အခါက ရန်ကုန်မြို့၌တည်ရှိ၍ ဘိုဆန်သောအသင်းဟူသမျှသည် နိကလတ်အား အထူးဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် ဖိတ်ကြားလေ့ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ အသင်းစက္ကရီတေရီ(ယခုအတွင်းရေးမှူး)က အသင်းဘဏ္ဍာရေး အခြေအနေအကြောင်းကို တီးတိုးကပ်၍ နူးခြင်းအားဖြင့် နိကလတ်(အထူးဧည့်သည်) ထံမှ ၅၀၀-၁၀၀၀ စသော အလှူငွေကို ခံယူတတ်ကြ၏။

ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ဒဂုံတင့်သည် ရိုတေရီကလပ်၊ ဖရီမေဆင်အသင်းစသည့် ဘိုဆန်သော အသင်းအဖွဲ့ဟူသမျှတွင် မင်ဘာအဖြစ်နှင့် ပါဝင်ထားသူတယောက်ဖြစ်လေရာ တညသ၌ ဒဂုံတင့်သည်

ရိုတေရီကလပ် ညစာစားပွဲ၌ အထူးဧည့်သည် နိုကလတ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံများကို ကျွန်တော်ထံသို့ လာရောက်၍ အားရပါးရ ပြောပြလေ၏။

ဂုံ။ “နာမည်ကြီးသလောက် ထူးလည်းထူးတဲ့ လူတယောက်ပါပေဗျာ။ ကပြားဆိုပေမဲ့ အရပ်က ဖေပ တင်းတင်းပြည့်လေတော့ တချို့ဘုံအစစ်တွေထက်တောင် မြင့်နေသေးတယ်။ တကယ့်ကို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ခုံလည်းခုံတဲ့ လူယောက်ပဲဗျို့။ ညစာစားပွဲလာကြတဲ့ တရားဝန်ကြီးတို့၊ ဟိုက်ကုတ် တရားသူကြီးတို့၊ အတွင်းဝန်ချုပ်တို့ ဆိုတဲ့လူတွေဟာ သူနဲ့ယှဉ်လိုက်တော့ ခပ်နပ်နပ် ဖြစ်ကုန်ကြတယ်ဗျ။ ပိုက်ဆံဂုဏ်ရောက်တယ် ဆိုပေမယ့် အရပ်အမောင်းခပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီးဆိုမှဖြင့် တကယ်ခုံညားတယ်လို့ကို အကဲဖြတ်မိတော့တယ် မန်းတင့်ရေ”

“နိုကလတ်ကို ဒီတခါပဲ ခင်ဗျားတွေဖူးသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြားဖူးတာကတော့ ကြာပြီ။ သူတို့အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတွေက ရေးကြလွန်းလို့ တွေ့ချင်မြင်ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဒီတခါမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဖူးခဲ့ရပေတော့တယ်..။ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း ဂိုက်ပြည့်ဆိုက်ပြည့်ဗျ။ ဘယ်ကသောက်ခဲ့ပြီး မူးလာတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ပြောလိုက်တဲ့စကားကလည်း ရေပက်မဝင်ဘူး ဆိုတာမျိုးလိုပဲ စကားလုံးတွေကလည်း တကယ့်မိုးလားကဲလားချည်းပဲ။ ဧည့်ပရိသတ်တွေကို သူ့လက်အောက် ငယ်သားချည်း အောက်မေ့သား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဟိုအထက် တာဝတိံသာကနေပြောတောင် ဒီထက်လေပေါက်မြင့်ဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ နို့ပေမယ့် ရိုတေရီကလပ်ကိုငွေ (၃၀၀၀) အလှူငွေထည့်သွားတော့ သူပြောတိုင်း တင့်တယ်သလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ဗျ”

ဒဂုံတင့်သည် နိုကလတ်အကြောင်းပြောပြရာတွင် အလွန်စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မှာ ရိုတေရီအသင်းသားတယောက် မဟုတ်သည့်အတွက် နိုကလတ်ကို တွေ့မြင်ဖို့ အခွင့်အရေးတခု လက်လွတ်သွားရတော့မည်တကားဟု ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့ ဖြစ်မိလေတော့၏။

“နိုကလတ်က ဘာတွေများ ပြောသွားသေးသလဲဗျ”

“ပြောလိုက်ပုံတော့ မိုးမွန်သွားတာပဲဗျို့။ လောကမှာ ပိုက်ဆံရှိမှ လူရာဝင်တယ်ဆိုတာ သူသိလေတော့ ပိုက်ဆံရအောင် သူ ကြိုးစားခဲ့ပုံတွေ၊ သူ့ကို ဘိလပ်သားအစစ်တွေက လူဘက်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ကြပေမယ့် သူ့ပိုက်ဆံကိုလိုချင်တဲ့အခါတိုင်း ချော့ကြမြူးကြပုံတွေ၊ သူ့ကို လူမထင်တဲ့ လူစုကို သူကလူမထင်ပုံတွေ၊ ကပြားဖြစ်စေ အစစ်ဖြစ်စေ၊ ရက်ရောတဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူနဲ့မဆို ပြိုင်ဝံ့ပုံတွေ၊ သူ့စေတနာက ပေးသင့်ပေးထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလျှင် သူ့လက်ကစိန်လက်စွပ်ကြီးကို ချွတ်ပြီး ခုချက်ချင်း ပေးရက်ပုံတွေကိုပြောယင်း စိန်လက်စွပ်ကြီးကို တဝင့်ဝင့် လုပ်ပြလိုက်သေးတယ်ဗျ။ သူ့ကို မြင်ပြင်းမကပ်တဲ့လူတော့ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့စိန်လက်စွပ်ကြီးဟာ ပထမတန်းစိန်ကြီး ဖြစ်လေတော့ ဓာတ်မီးရောင်မှာ ဝင့်လိုက်တဲ့ အခါတိုင်း ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့ လူကို ချဉ်ဖို့ထက် မျက်လုံးကို စိန်ရောင်ထိုးပြီး ငေးကြည့်နေကြရတော့တာပေဗျာ... ဒါထက်ပြောရဦးမယ် မန်းတင့်ရေ၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်က စိန်တွေ တော်တော်များများ မြင်ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် နိုကလတ် လက်စွပ်က စိန်မျိုးတော့ တခါမှ မြင်ဘူးပေါင်ဗျာ။ အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင်၊ အဝါရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်ဖြစ်နေတာတော့ တွေ့ဖူးပါရဲ့။ သူ့စိန်ကတော့ ပန်းရောင်နုကလေး တချက်တချက် ထွက်ပြီး တလက်လက် တဝင်းဝင်းနဲ့ဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် သူ့စိန်ကိုကြည့်ပြီး သွားရေယိုရတော့မလောက် ဖြစ်မိပေတယ်ဗျ။ စိန်ကတော့ ရှစ်ရတီလောက်ပဲ ရှိတယ်။ နို့ပေမယ့် အာဖရိကတိုက် စိန်ကုမ္ပဏီထံမှ တိုက်ရိုက် မှာယူခဲ့ရလို့မို့ တစ်ရတီ တသောင်း

ပေးရသတဲ့ဗျ။ သူ့စိန်မျိုးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ (၆)လုံးထက်ပိုပြီး မရှိဘူးတဲ့ဗျ။ ကိုဟီးနူးတို့ ဘာတို့ ဆိုတဲ့စိန်တွေဟာ ရတီချိန်ကြီးလို့ ကျော်ကြားတာပါတဲ့ဗျ။ သူ့စိန်လို မိုးကုတ်ပတ္တမြားရောင် ခပ်ဆင်ဆင်ရှိတဲ့ စိန်မျိုးကို မြန်မာပြည်မှာ ပြနိုင်လို့ရှိလျှင် သူ့စိန်ကို အလကားပေးပါမယ်တဲ့ဗျ။ တကယ့်လူပေါကြီး တယောက်ပါပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံမျက်နှာဆိုတော့ မဲ့ချင် ရွဲ့ချင်ရင် ကွယ်ရာမှာသာ လုပ်ကြမယ်။ ရှေ့တွင်တော့ တဝေါဝေါနဲ့ ပွဲကျနေတော့တာပဲဗျို့။”

“ပွဲကျတာလား၊ သူ့ကိုလှောင်ကြတာလားဗျ”

“လှောင်ကြတာလည်း ပါမပေါ့ဗျ။ သို့သော် လူပေါဆိုတာမျိုးဟာ မျက်နှာဖြူဖြစ်ဖြစ်၊ မျက်နှာညိုဖြစ်ဖြစ် သူပြောလိုရယ်ကြလျှင် ဟုတ်လှပြီထင်ပြီး နင်းကန်လေပန်းတတ်တာမျိုးကိုးဗျ။ ပြီးတော့ သူက ပြောလိုက်သေးတယ်။ မြန်မာမိန်းမတွေဟာ (မန္တလေးမှာ) ပွဲနေပွဲထိုင် သွားပြီဆိုမှဖြင့် သူတို့ကိုယ်မှာ ငွေတသိန်းဖိုးလောက် ဆင်ယင် ဝတ်စားထားလို့မို့ အစောင့်အရှောက်တွေ ဝိုင်းပြီး လိုက်ရတယ်တဲ့ဗျ။ သူ့မှာ ယခုငွေတသိန်းကျော်ဖိုး ဝတ်ထားပေမယ့် ဘယ်အစောင့်အရှောက်မှ မပါဘူး၊ တယောက်တည်း လုံးချင်း ကြံ့ခံတယ်တဲ့ဗျ”

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် ကြွားချင်တဲ့လူပဲဗျ”

“အို- ကြွားလိုက်ဆိုတာတော့ ကျုပ်ဖြင့် ဒီလိုလူမျိုးတယောက်မှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ပြီးတော့ သူက ပြောလိုက်သေးတယ်၊ သူဟာ- ဘာပြုလို့ ဒီလိုသတ္တိကောင်းရပါသလဲဆိုတော့ သူ့လက်စွမ်းကို သူယုံကြည်တယ်တဲ့ဗျ။ အဲဒီလိုပြောရင်းဆိုရင်း သူ့ခါးက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲနှုတ်ပြီး အုတ်နံရံမှာ ကျည်ဆံနဲ့ သူ့နာမည်ဖြစ်အောင် လက်မှတ်ထိုးနိုင်ပါတယ်ဆိုပြီး ပစ်ပြမယ်လုပ်လို့ လူကြီးတွေကမနည်း တောင်းပန်ထားရတယ်ဗျ”

“ရူးလည်းရူးတဲ့ လူတယောက်ပဲကိုးဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရူးလည်းရူး မူးလည်းမူး ထင်ပါ့ဗျ။ တရားဝန်ကြီးချုပ်ဆိုတဲ့ ဘုံကြီးဖြင့် မျက်နှာများပျက်လို့၊ ကိုင်း ဒါထက် ဒီလိုမျိုး- မန်းတင့်ရေ ...”

“ဆိုစမ်းဗျား”

“ကျုပ်တော့ နိကလတ် လက်ကစိန်ကို လိုချင်တဲ့စိတ် ပေါက်လာပြီဗျ”

“ကျုပ်လည်းတွေ့မိသားပဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ အကြောင်းထူးမရှိဘဲ နိကလတ်အကြောင်းကို ပြောပြချင်လို့ သက်သက်ဖြင့် လာမယ်မဟုတ်ဘူးလို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ သို့သော် တကယ်လို့ သူ့စိန်ကို ရနိုင်တယ်ထားပါဦး ရောင်းစားဖို့ မခဲယဉ်းပေဘူးလားဗျ။ ဒီပြည်ထဲမှာ ဝယ်ခွဲမည့်လူ ရှိနိုင်ပါ့မလား”

“ဝ-ကျုပ်တန်ပစ္စည်းကို တမတ်နဲ့ရောင်းရင် ဝယ်မဲ့လူရှိပါတယ်ဗျ။ သို့သော် ကျုပ်ကသူ့စိန်ကို ရောင်းစားချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကြွားလွန်းလို့မခံချင်တာက တချက်၊ ပြီးတော့လည်း သူ့စိန်ဟာ တကယ့်ကို လိုချင်လောက်တဲ့ စိန်ထူး၊ ရောင်းသုံးမရချင်နေ ကိုယ့်ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ထုတ်ကြည့်နေရလျှင် ကျုပ်က သဘောကျတာပဲ မန်းတင့်ရဲ့”

Commercial use of this book will be at your own risk

ကျွန်တော့်မှာ ဒဂုံတင့်၏အကြံအစည်ကို သဘောမတူလှသော်လည်း နိကလတ်၏ ကြားလုံးများကြောင့် မေတ္တာမဲ့နေသည့်အပြင် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ပယ်ဖျက်ရန် အလွန်ပင်ခဲယဉ်းသော ဒဂုံတင့်၏ ဝါသနာကိုလည်း သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် မကန့်ကွက်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်လေ၏။

“သို့သော် တခုတော့ ရှိတယ်ဗျို့။ သူ့မှာ အစောင့်အကြပ်တွေမထားဘူးလို့ သူက ကြားပေမယ့် ဟက်ဗီးဝိတ်တန်းမှာ ချန်ပီယံဘွဲ့ဆွဲဖူးတဲ့ ဂေါ်ရာတယောက်တော့ ဘက်သပ်မွေးထားပြီး သူ့အနားမှာ သက်တော်စောင့်အဖြစ်နဲ့ အမြဲထားသတဲ့”

“ဒီဟာတော့ ခင်ဗျား ကြည့်ပြီး စီမံပေးတော့လေ။ ကျုပ်ကတော့ ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထ နောက်လိုက် သက်သက်ပဲဗျို့သော် မဂိုလမ်းကိစ္စတုန်းက ခွဲယူထားကြတဲ့ ဝေစုတွေကုန်ပြီလားဗျ”

“ကုန်လို့မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူက မြန်မာတပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ သူခိုး ဓားပြတွေကို ချဲ့လှင့်လုပ်တဲ့ သဘောမျိုးပြောလေတော့ မခံချင်လို့ ကျုပ်စိတ်ကူးတာပါလို့ ပြောပြီ မဟုတ်လား။ သိပ်ဂွကျတဲ့လူဗျာ။ ကျုပ်က စားစရာမရှိလို့ သက်သက် ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားမရိပ်မိသေးဘဲကိုး။ စောရနက္ခတ်နဲ့ မွေးတယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်လည်း အဲဒီလိုများလား မဆိုနိုင်ဘူး။ တယောက်ယောက်က နိကလတ် ပြောတာမျိုးပြောပြီး ချဲ့လှင့်လုပ်လာရင် ကျုပ်မှာ အူထဲကယားကျိကျိ ဖြစ်လာတယ်ဗျို့။ နေလို့ကိုမရဘူး။ အမှန်ပြောရလျှင် နိကလတ် ပြောတဲ့စကားကို ကျုပ်နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားရပြီးတဲ့နောက် သူ့စိန်ကို ကျုပ်ရဖို့ မကြိုးစားဘဲ၊ အမှတ်မဲ့ နေလိုက်မိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ထွေးတဲ့တံတွေးကွက်မှာ ကျုပ်ပက်လက်မျောဖို့သာ ရှိတော့တယ်။ ကျုပ် ကိုကျုပ်ဘယ်တော့မှ ချမ်းသာပေးတော့မယ် မဟုတ်ဘူး”

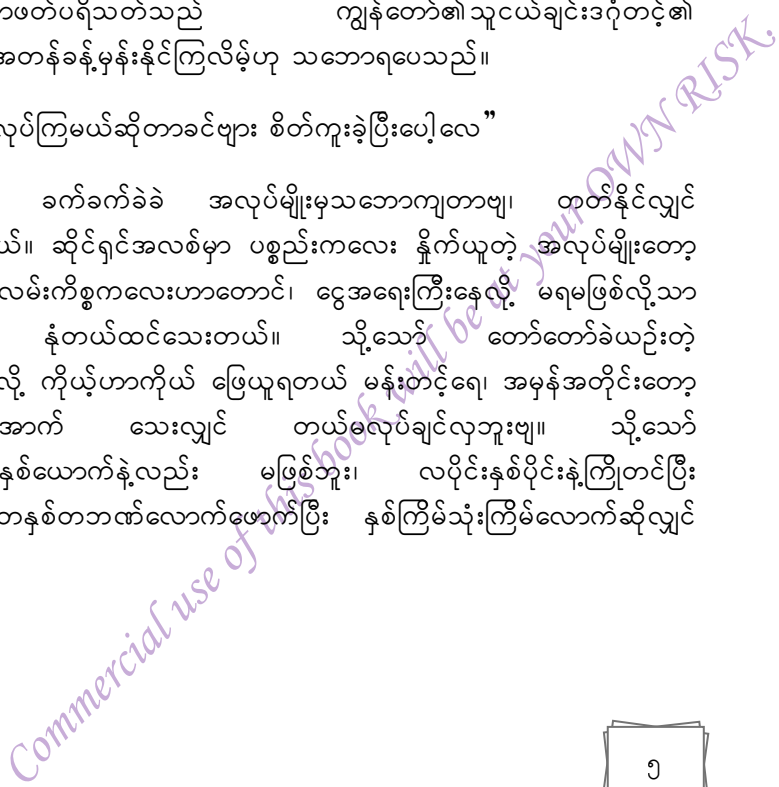
“ဒီလောက်ပဲလား ဆရာကြီးရယ်”

“ဒါက ကျုပ်လျော့ပြောထားသေးတာ။ ဒီလောက်တောင်မကဘူး။ တကယ်ဆိုတော့ နိကလတ်ပြောတဲ့စကား ဆုံးဆုံးချင်း ကျုပ်က မတ်တတ်ထပြီး သူ့ချဲ့လှင့်ကို ကျုပ်ကလက်ခံပါတယ်လို့ ဟိုနေရာတွင် ဖွင့်ပြောလိုက်နိုင်တာဗျို့။ မတော်လှလို့သာ အောင့်လာခဲ့ရတယ်”

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် စာဖတ်ပရိသတ်သည် ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းဒဂုံတင့်၏ စိတ်နေသဘောထားနှင့် ပတ်သက်၍ အတောအတန်ခန့်မှန်းနိုင်ကြလိမ့်ဟု သဘောရပေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အလုပ်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာခင်ဗျား စိတ်ကူးခဲ့ပြီးပေါ့လေ”

“ကူးခဲ့ပြီလားဗျာ ... ကျုပ်က ခက်ခက်ခဲခဲ အလုပ်မျိုးမှသဘောကျတာဗျို့။ တတ်နိုင်လျှင် အင်ပီရီယယ်ဘဏ်တိုက်ကိုကျုပ်ဖောက်ချင်တယ်။ ဆိုင်ရှင်အလစ်မှာ ပစ္စည်းကလေး နှိုက်ယူတဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ တသိန်းရပါစေ ကျုပ်အလုပ်နိုင်ဘူးဗျာ။ မဂိုလမ်းကိစ္စကလေးဟာတောင်၊ ငွေအရေးကြီးနေလို့ မရမဖြစ်လို့သာ ကျုပ်လုပ်လိုက်ရတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ နုံတယ်ထင်သေးတယ်။ သို့သော် တော်တော်ခဲယဉ်းတဲ့ အချက်ကလေးတွေပါသေးလို့ တော်ပါသေးရဲ့လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြေယူရတယ် မန်းတင့်ရေ၊ အမှန်အတိုင်းတော့ ကျုပ်သဘောက ဘဏ်ဖောက်တဲ့အလုပ်အောက် သေးလျှင် တယ်ဗလုပ်ချင်လှဘူးဗျို့။ သို့သော် ဘဏ်ဖောက်တယ်ဆိုတာက တယောက်-နှစ်ယောက်နဲ့လည်း မဖြစ်ဘူး။ လပိုင်းနှစ်ပိုင်းနဲ့ကြိုတင်ပြီး စီမံထားဖို့ကလည်း လိုတယ်။ ကျုပ်က တနှစ်တဘဏ်လောက်ဖောက်ပြီး နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက်ဆိုလျှင် ပင်စင်ယူလိုက်တော့မှာပေါ့ဗျ”



“တကယ့်လူပါပဲဗျာ၊ ဒီလောက်ပေါင်းလာကြပေမယ့် ကျုပ်မရိပ်မိဘူးဗျို့”

“ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ခင်ဗျား ရိပ်မိနိုင်မှာလဲဗျာ၊ ဒါထက်ခုကိစ္စဟာက နိကလတ်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ လက်ဖြောင့်လှပါတယ်လို့ ကြွားတယ်၊ သူ့ကိုယ်ရံတော်ကလည်း ဟက်ဗီးဝိတ် ချန်ပီယံ ဂေါ်ရာလက်ဝှေ့သမားဆိုတော့ သိပ်မခေလှဘူးဗျာ၊ တော်တော် အားရဖို့ကောင်းတယ်”

“အားရသလောက်တော့ ပြောစရာ မရှိပါဘူး သူငယ်ချင်း။ ကျုပ်တို့က လူရေးသာအောင် အလုပ်လုပ်ကြဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်”

“စိတ်ချပါ မန်းတင့်ရာ၊ ကျုပ်ကြံလျှင် ခံနိုင်ရိုးလားဗျာ...၊ ထင်သလောက် မက်မယ့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နိကလတ်ရော သူ့ကိုယ်ရံတော်ဂေါ်ရာရောဟာ အမူးသမားတွေနေမှာပါဗျာ၊ လုပ်ပုံလုပ်နည်းကတော့ လေး-ငါးမျိုး ကျုပ်တွေ့ထားတာပဲ၊ သို့သော် ဒီအထဲက အကောင်းဆုံး၊ အသေချာဆုံးကို ရွေးပြီး ကျုပ်တို့လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ပထမအလုပ်က သူတို့အိမ်ကို ကျုပ်တို့စောင့်ကြည့်ပြီး၊ အသွားအလာ အဝင်အထွက်ကို အကဲခတ်ကြရလိမ့်မယ်ဗျာ။ အဲဒီအလုပ်က ရက်သတ္တပတ်ထက်မနည်း လုပ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်ဗျို့”

“တပတ်မကပါဘူး ဆရာကြီး။ တလကြာချင်ကြာသွားပါစေ၊ သေချာအောင်သာ လုပ်တော်မူပါခင်ဗျား။ ဒါထက်အိမ်ကို စောင့်ကြည့်တဲ့အလုပ်က ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူတွဲပြီး လုပ်ကြဖို့ မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ဘူးသူငယ်ချင်း၊ ဒီ-အလုပ်က ကျုပ်တယောက်တည်းလုပ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်။ မခံချင် မရှိပါနဲ့ မန်းတင့်။ ခင်ဗျားတော်တဲ့နေရာမှာလည်း တော်ပါတယ်။ သို့သော် ဒါမျိုးတော့ခင်ဗျားပါရင် ခြေရှုပ်ပြီး အလုပ်မတွင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်ဗျာ၊ လိုတော့မှ ကျုပ်ခေါ်ယူမယ်။ စောင့်ကြည့်တာတော့ ကျုပ်တယောက်တည်းပဲ လုပ်မယ်၊ ဒီလိုပြောလို့ အားမငယ်ပါနဲ့သူငယ်ချင်း၊ တော်တော်ကြာတော့ ခင်ဗျားလုပ်စရာ အလုပ်တွေ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ မပူပါနဲ့ စိတ်သာချပါ”

ဒဂုံတင့်ပြန်သွားပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏အကြံအစည်ကို အနုလုံပဋိလုံ ပြန်လှန် စဉ်းစားမိရာတွင် များစွာ သဘောမကျမိချေ။ ထိုသူရှိစဉ်က အားရပါးရပြောပုံများနှင့် ၎င်း၏ စိတ်အားထက်သန်ခြင်းတို့သည် ကျွန်တော့်အား လျှပ်စစ်ဓာတ်ကူးသက်သို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်စိတ်ပါသလို ဖြစ်ခဲ့မိသော်လည်း ဆင်ခြင်တွေးတောမိသောအခါ၌မူကား အကျိုးနှင့်ဒုက္ခ မျှတဟန် မတူသည့်ပြင် ကြွေးပူပေးဆပ်ရန်လည်း မရှိသည့်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ထဲတွင် အင်တင်တင်ဖြစ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပြောပြီးသောစကားကို ဖျက်တတ်သော ဝါသနာမရှိသည့်အပြင် အထူးသဖြင့်ဒဂုံတင့်အပေါ်၌ ကတိပျက်ရန် သာ၍ပင်ခဲယဉ်းလှသောကြောင့် နောက်ဆုတ်ဖို့မူကား လုံးဝစိတ်ကူးမရချေ။ ထိုသူရှိစဉ်ကကဲ့သို့ စိတ်အားထက်သန်ခြင်း မရှိသည့်အဖြစ်ကိုသာ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော် စောင့်ကြည့်ရမည့် အလုပ်တွင် ကျွန်တော်မပါရဘဲအိမ်မှထိုင်၍ စောင့်နေရမည်ဆိုသော စီမံကိန်းကိုမူကား မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ဒဂုံတင့်၏ဝါသနာတခုမှာ ပြောသင့်ပြောထိုက်သည်ထင်သော စကားထက် ဘယ်အခါမျှ တခွန်းတပါဒ ပိုမိုပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ အလွန်အမင်း နှုတ်ဆိတ်သူတယောက်ဖြစ်၏။ ငယ်ကတည်းမှစ၍ ကျွန်တော်ထက် ရင်းနှီးသောသူငယ်ချင်းဟူ၍ မရှိသည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သိရသော်လည်း ကျွန်တော့်အားပင်လျှင် စကားကုန်မပြာဘဲ လိုသမျှကိုသာ တိုင်း၍ပြောလေ့ရှိ၏။ ပမာဆိုသော် မဂိုလမ်းကိစ္စ၌ ရခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ရောင်းရသော ငွေအနက်မှ တဝက်တိတိကို ကျွန်တော့်အား ခွဲဝေပေးသော်လည်း မည်သူ့အား မည်သည့်ဈေးနှုန်းနှင့် ရောင်းခဲ့ရသည်ဟူ၍ တခွန်းမျှ ဖွင့်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။ ကျွန်တော်ကမူ ဒဂုံတင့်အပေါ်၌မယုံသည် မဟုတ်၊ တတ်နိုင်လျှင် အသက်ပါပုံ၍ အပ်နှင်းဝံ့သည် မှန်သော်လည်း

တလှေတည်းစီးဖြစ်သည့်အလျောက်အစစ အရာရာတွင် တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်ဖို့ မျှော်လင့်မိ၏။ ကျွန်တော်မျှော်လင့်သည့်အဖြစ်ကို ဒဂုံတင့်ရိပ်မိသော်လည်း အလိုဖြစ်မည်ဟူကား လုံးဝစိတ်ကူးမည့်ဟန် မတူချေ။ သို့ဖြစ်၍ ရက်သတ္တတပတ်ခန့် စောင့်ကြည့်ဦးမည်ဟု ပြောသွားပြီးသည့်နောက် ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော်၏နေအိမ်သို့ တကြိမ်တခါမျှ မပေါ်လာသည့်ပြင် ၎င်း၏နေအိမ်သို့ ကျွန်တော် သွားပြန်သော်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ကြရသည် မရှိချေ။ တခါတရံ ဟိုတယ်ဘိလိယက်ခုံ၌ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြပြန်ပါတော့လည်း ဒဂုံတင့်သည် ၎င်း၏ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ စကားစပ်၍ မပြောဘဲ ကျွန်တော်က မေးနိုင်လှပါမှ “နေရာကျပါတယ် စိတ်ချပါ” ဟူ၍ အကျဉ်းလောက်မျှသာ ပြန်ပြောလေ့ ရှိ၏။ အမှန်ကို ပြောရလျှင် ဒဂုံတင့်လုပ်နေပုံ အမူအရာကို ကျွန်တော် သဘောမကျလှသော်လည်း ယုံကြည်ထိုက်သော အခြင်းအရာကို စိတ်ချရခြင်းနှင့် ဆူပူကန့်ကွက်သော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်မည်ကို သိပြီးဖြစ်ခြင်း တို့ကြောင့်သာလျှင် မျိုသိပ်ကာ အောင့်အည်းနေရလေတော့သည်။ တခါတရံတွင်မူကား “ဒီလောက်မှ ကျုပ်ကိုမတိုင်ပင်ချင်ရင် ကျုပ်နဲ့အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့ဗျာ” ဟူ၍ပင် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်ချင်၏။ သို့သော်လည်း ဒဂုံတင့်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ကန္တပြောရန် အခဲယဉ်းဆုံး လူတယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ကွယ်ရာ၌ ကြီးဝါးသော်လည်း မျက်နှာမြင်လျှင် ပြောရန်မဝံ့တော့ချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် အဖက်လုပ်၍ တိုင်ပင်ခြင်း မပြုသည်ကို အခံရခက်လှပြီဖြစ်သဖြင့် တနေ့သော ညနေတွင် အခြေအနေကို သိလိုလှသည်နှင့် နိကလတ်၏နေအိမ်ကို ကျွန်တော့်အလိုအလျောက် စောင့်ကြည့်ရန် အိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

နိကလတ်၏ အိမ်မှာ ပြည်လမ်းတွင် အကြီးဆုံးသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ဖြစ်လေရာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းကြီးအတွင်း မြက်ခင်းများ၊ ပန်းများနှင့် တင်းနစ် (စ်) ကုတ်တို့ ဝိုင်းရံလျက် နောက်ဆုံးပေါ် “ဗီလာ”ပုံစံအတိုင်း ဆောက်လုပ်ထားသည်ဖြစ်၍ ခန့်မှန်းနိုင်လောက်ပေ၏။ ကျွန်တော်ရောက်သွားသော အချိန်မှာနေဝင်စဖြစ်၍ တိုက်ကြီးအတွင်းနှင့် ဝင်းတံခါးတို့တွင် ဓာတ်မီးများ ဖွင့်ထားသဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိသော်လည်း တတိုက်လုံးတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသောကြောင့် နိကလတ်မှာ ထိုအချိန်တွင် အိမ်၌မရှိဟူ၍ ခန့်မှန်းမိ၏။ ဝင်းတံခါးမကြီးမူကား ဟောင်းလောင်းကြီး ပွင့်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် မယောင်မလည်နှင့် ဝင်းအတွင်းသို့ဝင်၍ အစေခံများနှင့် အထိုက်အလျောက် ပေါင်းသင်းပြီးလျှင် စကားချူရသော် ကောင်းလေစွဟု အကြံဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မရောက်ဘူးသော အိမ်အတွင်းသို့ အသိအကျွမ်းမရှိဘဲ ဝင်ရခြင်းတည်းဟူသောအလုပ်မှာ လုပ်နေကျမဟုတ်သော ကျွန်တော့်အဖို့၌ မလွယ်ကူသည်ဖြစ်၍ ဝင်းတံခါးအနီး၌ ရပ်ကာ အတန်ကြာအောင် မိမိကိုယ်ကို မိမိအားပေးပြီးမှ အတွင်းသို့ ဝင်တော့မည်ပြုသည်နှင့်တပြိုင်နက် ခပ်စုတ်စုတ် ဝတ်စားထားသော လိုဖာတယောက်သည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရုတ်တရက် ချဉ်းကပ်၍...

“ခင်ဗျား သိပ်ရှော်တဲ့ လူတယောက်ပဲကိုးဗျ”

“ဒဂုံတင့်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ တရပ်လုံးကြားကုန်အောင် ဒို့ထက်အော်ပြီး မပြောနိုင်တော့ဘူးလားဗျ”

ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒဂုံတင့်သည် နောက်သို့ချာခနဲလှည့်၍ လမ်းပေါ်၌ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားတော့လေရာ ကျွန်တော့်မှာ မကြုံတတ်အောင်ဖြစ်သည်နှင့်၎င်း၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ဒဂုံတင့်မှာ ကျွန်တော်၏အရေမှ လျှောက်သွားစဉ် ၎င်း၏ခါးသည် ရုတ်တရက် ကုန်းသွား၍ လက်၌ကိုင်ထားသော တုတ်မှာလည်း တောင်မှူးဖြစ်သွားပြီးလျှင် အဘိုးကြီးအိုတယောက်

Commercial use of this book will be at your own risk

ဖြစ်သွားတော့လေရာ လမ်းမီးတိုင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါမှ ကျွန်တော့်အား စောင့်နေသဖြင့် အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသောအခါတွင် ဒဂုံတင့်မှာ သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်တိုတခုကို မီးညှိလျက် သွားမရှိသဖြင့် ပါးပိန်လျက်ရှိသော အဘိုးကြီးတယောက်ကဲ့သို့ သောက်ရှူနေလေတော့၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ မန်းတင့်၊ ကျုပ်လုပ်နေတဲ့အထဲ ဝင်ရှုပ်ရင် ကျုပ်က စိတ်တိုတတ်လို့ပါ။ သို့သော် ... ခင်ဗျား တကယ်ရှော်တဲ့လူ တယောက်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကသူတောင်းစားယောင် ဆောင်လိုဆောင်၊ ပန်းပင်တွေနောက်က ချောင်းလိုချောင်းနဲ့ အမျိုးမျိုးထွင်ပြီး စုံစမ်းနေတုန်းမှာ ခင်ဗျားကမြောင်ကြီး လာတည့်ပြီး ဝင်းထဲဝင်ကြည့်မယ်များ လုပ်လိုက်ချေသေး၊ သိပ်ဂွကျတဲ့လူပဲဗျာ။ နိကလတ်ကို ဘာမှတ်နေသလဲ၊ ကပြားဆိုတဲ့အလိုက် ပါးလိုက်တာ လှစ်နေတဲ့လူဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ကြံစည်နေတာကို ရိပ်မိလို့ နေ့ရော - ညရော စောင့်ကြည့်နေတာ ဆရာကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားက ဘာမှတ်လို့လဲ”

“ဒီလိုဆိုလျှင်လည်း ကျုပ်ကို ဖွင့်ပြောထားပါမှပေါ့ဗျာ၊ ဖွင့်ပြောထားလျှင် ကျုပ်က အလကား လာပါ့မလား”

ဒဂုံတင့်သည် မည်သို့မျှ အဖြေမပေးဘဲ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ခဲကာအတန်ကြာအောင် ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေပြီးမှာ...

“ဒါတော့မှန်ပေတယ်ဗျာ၊ သို့သော် ကျုပ်ဝါသနာက ဒီလိုပဲဗျာ။ တခုခုလုပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ တိုင်ပင်မနေချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကျိတ်ပြီး ကြံချင်တော့တာပဲ၊ ကိုင်း ... သို့သော် ဒီကနေ့အဖို့ တော်လောက်ပါပြီဗျာ ... ပြန်ကြပါစို့။ ကျုပ်က ရှေ့ကသွားမယ် ခင်ဗျားက နောက်ကလိုက်ခဲ့၊ သိပ်မကပ်နဲ့နော် ကျုပ်က မခေါ်ဘဲ ကျုပ်ကို လှမ်းခေါ်လား ဘာလား မလုပ်လိုက်နဲ့ ကြားလား၊ နေရစ်ဦး ကျုပ်က ရှေ့ကသွားမယ်”

၎င်းနောက် ဒဂုံတင့်သည် ယခင်က နည်းအတိုင်း ခါးကုန်းကုန်းနှင့် ရှေ့က လျှောက်သွား၍ ကျွန်တော်လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ မြေနီကုန်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ဒဂုံတင့်သည် အင်းစိန်ဘက်မှ လာသော အာအီးတီ ဘတ်စ်ကားတစီးပေါ်သို့ တက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း တက်လိုက်သွားပြီးလျှင် ဦးနှင့် ပဲ့ခွဲ၍ တခြားစီ ထိုင်ကြလေ၏။

ဒဂုံတင့်သည် ဘတ်စ်ကားပေါ်၌လည်းကောင်း သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်တိုကြီး ကိုမြန်ရှက်ဟန် လက္ခဏာနှင့် သောက်ရှူလျက်ရှိရာ စီးကရက်တိုင်းသောက်မရဆို၍ သရီးကာစတယ်ဆေးကို ဖော်ဖော်စွာနှင့် ကိုယ်တိုင်လိပ်၍ သောက်ရမှ ကျေနပ်သည်ဆိုသူ တဦးက ဖက်ဆေးလိပ်ကိုသောက်နိုင်သည်အထိ ကျနအောင်ရုပ်ဖျက်ခြင်းအတွက် စိတ်ထဲ၌ ချီးကျူးမိတော့၏။ ဤသူကား မည်သည့်အလုပ်ကို ဆောင်ရွက်သည်ဖြစ်စေ ထမြောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပေတည်း ဟူ၍လည်းအောက်မေ့မိ၏။

ဘတ်စ်ကားသည် စကော့ဈေးသို့ရောက်သောအခါ ဒဂုံတင့်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ မိမိ၏ ရုပ်ကွက်သို့ ၎င်းအဝတ်အစားနှင့်ပင် ဝင်ချေတော့မည်ဟု ငေးမော၍ ကြည့်နေမိစဉ် ပုဇွန်တောင်ဘက်သို့သွားသော ဘတ်စ်ကားတစီးပေါ်သို့ တက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်မှလိုက်ကာတထောင့်စီ ထိုင်ကြလေ၏။ ရေကျော်ပိုင်းကို လွန်မိသောအခါ ဒဂုံတင့်သည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ စင်္ကာပူရုပ်ကွက်အတွင်း အလွန်ရှုပ်ထွေးကျဉ်းမြောင်း၍ ကွေ့ကောက်လှသော လမ်းကလေးတလျှောက် လျှောက်သွားကြစဉ် ရန်ကုန်မြို့ကြီးအတွင်း၌ ဤမျှလောက်လှ ရှုပ်ထွေး၍ ဤမျှလောက်ချောင်ကျသော ရုပ်ကွက်မျိုးလည်း ရှိသေးသည်ကို ဒဂုံတင့် သိမှသိပါပေသည်ဟု အံ့သြမိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျဉ်းသည်ထက်

ကျဉ်းမြောင်း၍ ရှုပ်သည်ထက်ရှုပ်၊ မှောင်သည်ထက် မှောင်မိုက်လှသော ချောင်တခုသို့ ရောက်သောအခါ ဒဂုံတင့်သည် တလိုင်း အိမ်တဆောင်ရှေ့တွင် ရပ်လျက် အိတ်ထဲမှသော့ကို ထုတ်ကာ အိမ်တံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဝင်လိုက်သွားလေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်တို့မှ ကြက်သံ၊ ဘဲသံ၊ ငန်းသံများ တစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာသည်ကို ကြားရသဖြင့် အိမ်နီး ပါးချင်းမှ ဘဲကြက်မွေးသူများ ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရ၏။

ဒဂုံတင့်သည် ဓာတ်မီးခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်၍ မီးရောင်လင်းလာသည့်အခါ အလုပ်သမားလူတန်းစား အခြေအနေဖြင့် ခင်းကျင်းထားသော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းအနည်းငယ်တို့နှင့် တိုင်၌ ချိတ်ထားသော ၎င်း၏ အဝတ်အစားများကို တွေ့ရသည့်ပြင် အခန်းထောင့်တွင်လည်း လေမီးဖို တစ်လုံးရှိလေ၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ မန်းတင့် ဘယ်သူ့အိမ်မှတ်နေလဲ ခင်ဗျားက၊ ကျုပ်အိမ် ခင်ဗျာကြီးရဲ့... တစ်ခါတစ်လေကျဉ်းထဲ ကျုပ်ထဲကျရင် တိမ်းရှောင်ပြီးနေရအောင် လိုလိုမယ်မယ်ငှါးထားတဲ့ အိမ်ဗျ၊ တစ်လ ၁၅ ကျပ်ပေးရတယ်။ ဘယ်လောက်နေရာကျသလဲ၊ ဟိုဘက်ကကုလား၊ ဒီဘက်ကဂေါ်ရင်ဂျီ၊ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် လုပ်ချင်တာလုပ်နေ ဘယ်သူကမှ ကျုပ်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူတောင်းစားထင်ထင်၊ ကူလီထင်ထင်၊ ကျုပ်ကလည်း ဘယ်သူ့မှဂရုစိုက်စရာမရှိဘူး။ မဟန်ဘူးလားဗျာ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှ ချောင်ကျပြီး ဒီလိုလူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ နေရာမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူထင်မှာလဲဗျာ၊ အိမ်ရှေ့က လမ်းပေါ် ထွက်ကြည့်လိုက်စမ်း တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ သိပ်တိတ်ဆိတ်တဲ့ အရပ်ပဲဗျ”

ယင်းသို့ ပြောယင်းဆိုရင်း ဒဂုံတင့်သည် ၎င်း၏ကိုယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဟောင်းနွမ်းပေရနေသော အဝတ်များကို ချွတ်ကာ ဝတ်နေကျဖြစ်သည့် သိုက်မြိုက်သော အဝတ်များကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်၍ မျက်နှာ၌ခြယ်ထားသော ဆေးများကို လည်း အရက်ယုံဖြင့် ချွတ်လျက်ရှိသည်။

“ဒီလိုရုပ်ပြောင်းတာတွေ ဘာတွေကို ကျုပ်တောင်ပြောမပြဘူးဗျ”

“ပြောမပြဆို ကျုပ်ဝါသနာအတိုင်းပဲကိုးဗျ၊ စောရနက္ခတ်မို့လား မဆိုနိုင်ဘူး၊ ခြေသံ မကြားအောင်နင်းတယ်၊ စကားတီးတိုးပြောတက်တယ်။ ဘာမဆိုတိတ်တဆိတ် လုပ်တတ်တယ်။ အဲဒါကျုပ်ရဲ့ တစ်သက်လုံးအကျင့်ပဲဗျ။ ခင်ဗျား တောင်မပြောဘူးဆိုရင် ဒီပြင်လူတွေ့ ဝေးရောပေါ့။ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လဲဆိုတာ သူ့နေရာနဲ့သူ သိပ်အသုံးကျတယ်ဗျ။ မတော်တဆ ကျုပ်လုပ်တာတွေ ရဲမိသွားလို့ အပြစ်ပေးခံရလို့ရှိတောင် ဘရုကင်းလမ်း ဦးတင့်နာမည်နဲ့မခံဘူးဗျ။ စင်္ကာပူရပ်က အထူးနာမည်နဲ့ခံဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ပြောတာပါဗျ။ ကျုပ်လိုလူ ခိုးလို့ တိုက်လို့ ခင်ဗျားရဲတွေ ခြေရာကောက်နိုင်ဖို့ အဝေးကြီးပါ...”

“တကယ်တတ်နိုင်တဲ့ လူပါပဲဗျာ”

“ဪ... ဒါထက်မန်းတင့် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ခင်ဗျားဖို့လည်း မနက်ဖြန်ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ လုပ်ဖို့လိုလိမ့်မယ်ဗျို့။”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ၊ ဘာအတွက်လဲ”

“နီကလတ် ကိစ္စအတွက်ပေါ့။ ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီအကြောင်းကြားမလို့ စိတ်ကူးနေတုန်း ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရတာ အဆင့်သင့်ပဲ”

“ဒါဖြင့် အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီပေါ့”

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

“စီစဉ်ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မဂိုလမ်းကိစ္စတုန်းကလိုတော့ မလွယ် လှဘူး ဆရာရှေ့နော်။ သို့သော် ဒီလိုပါပဲ။ အဝင်တော့ချောင် ပါတယ်။ အထွက်ကလေးမှာ နည်းနည်းပါးပါးအကျပ်တွေ့မလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါထက်ပြောရဦးမယ်ဗျ။ မနေ့ညတုန်းက ကျုပ်က နိကလတ်အိမ်ဝင်းကြီး အပြင်ဘက်က တစ်ညလုံးချောင်းကြည့်နေတာ၊ ဘာတွေ့တယ်မှတ်သလဲ”

“ဆိုပါဦးဗျ”

“တကယ်ဗျ။ နိကလတ်နဲ့ သူ့သက်တော်စောင့် ဂေါ်ရာမာဂင် ဆိုတဲ့ လက်ဝှေ့သမားနဲ့ ဘိုင်စကုတ်ကပြန်လာပြီး ဥယျာဉ်ထဲ မှာတစ်ညလုံးသောက်ပွဲကျင်းပလိုက်တာ မိုးကိုထိန်ထိန်လင်းပါရောဗျား။ ပြောလိုက်ကြတဲ့ စကားတွေကစုံလို့၊ သူ့တို့ပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ကျုပ်တို့ အဖို့လိုလိုမယ်မယ် အသုံးချနိုင်တဲ့ စကားတွေလဲပါတယ်ဗျ။ နိကလတ်ဆိုတဲ့ကောင်က လူရိုးရိုးမဟုတ်ဘူးဗျို့၊ သူဘာလုပ်သလဲသိသလား”

“မသိဘူးပေါ့ဗျ”

“ဒီအကောင် သူလျှို့ဗျ။ ဘယ်အစိုးရက ဘယ်လိုကိစ္စအတွက် လွှတ်ထားတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ သူလျှို့(စပိုင်)တော့ အမှန်ပဲ။ သူ့တို့ပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ဇာတိပေါ်လာတယ်။ မတော်တဆကျပ်တို့ကို သူကသေနတ်နဲ့ချိန်ဖို့ အခွင့်အရေးရသွားလို့ရှိလျှင် ‘စပိုင်’လို့သာအော် လိုက်။ ခင်ဗျားလူ လက်တုန်ပြီး ဖြောင့်အောင်မပစ်နိုင်မှာ သေချာပဲ”

“ခင်ဗျား အကြံက ဘယ်လိုလဲဗျ”

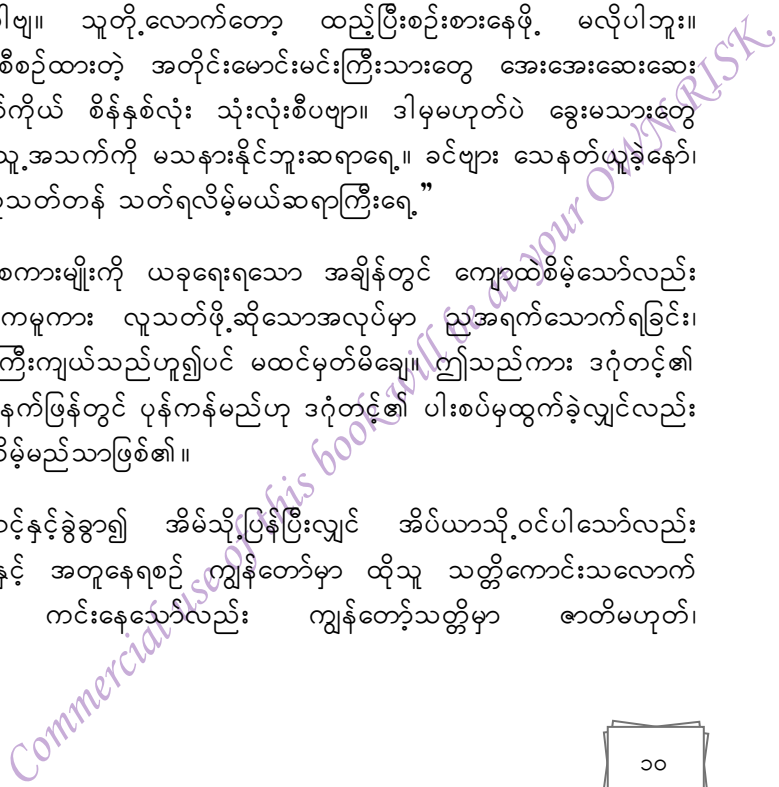
“သိပ်ကြီးနက်နက်နဲ့နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ဖြန်ညမှာ သူတို့မရှိတုန်း ကျုပ်တို့ကအိမ်ထဲဝင်နေပြီး သူ့တို့သောက်မဲ့ အရက်ထဲမှာဆေးခတ်ဖို့ပါပဲ”

“အစေခံတွေ အပုံကြီးဆို”

“အို... အစေခံဆိုတာ အစေခံပါဗျ။ သူတို့လောက်တော့ ထည့်ပြီးစဉ်းစားနေဖို့ မလိုပါဘူး။ နိကလတ်လောက် အရေးကြီးတာပါ။ ကျုပ်စီစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်းမောင်းမင်းကြီးသားတွေ အေးအေးဆေးဆေး မူးကြလျှင်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လူတစ်ကိုယ် စိန်နှစ်လုံး သုံးလုံးစီပဗျ။ ဒါမှမဟုတ်ပဲ ခွေးမသားတွေ မမူးကြဘူးဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်အသက်ထက် သူ့အသက်ကို မသနားနိုင်ဘူးဆရာရှေ့။ ခင်ဗျား သေနတ်ယူခဲ့နော်။ မတော်လို့ဆိုလျှင် အဖမ်းတော့ မခံနိုင်ဘူး။ လူသတ်တန် သတ်ရလိမ့်မယ်ဆရာကြီးရှေ့”

ကျွန်တော်မှာ ဒဂုံတင့်ပြောသော စကားမျိုးကို ယခုရေးရသော အချိန်တွင် ကျောထစ်မို့သော်လည်း ထိုသူ၏ ပါးစပ်မှ ထွက်ခါစတွင်ကြားရစဉ်ကမူကား လူသတ်ဖို့ဆိုသောအလုပ်မှာ ညအရက်သောက်ရခြင်း၊ ဖဲရိုက်ခြင်းစသော အလုပ်မျိုးတို့ထက် နက်နဲကြီးကျယ်သည်ဟူ၍ပင် မထင်မှတ်မိချေ။ ဤသည်ကား ဒဂုံတင့်၏ သတ္တိထူးတစ်ခုပေတည်း။ အမှန်ကိုဆိုသော် မနက်ဖြန်တွင် ပုန်ကန်မည်ဟု ဒဂုံတင့်၏ ပါးစပ်မှထွက်ခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်အဖို့မှာချိန်ဆဖို့ မလိုဘဲ လိုက်နာလိမ့်မည်သာဖြစ်၏။

ထိုည၌ ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်နှင့်ခွဲခွာ၍ အိမ်သို့ပြန်ပြီးလျှင် အိပ်ယာသို့ဝင်ပါသော်လည်း အိပ်ပျော်မည်နှင့် ဝေးလေသေး၏။ ဒဂုံတင့်နှင့် အတူနေရစဉ် ကျွန်တော်မှာ ထိုသူ သတ္တိကောင်းသလောက် သတ္တိရှိနေ၍ ကြောက်စိတ် အလျှင်း ကင်းနေသော်လည်း ကျွန်တော့်သတ္တိမှာ ဇာတိမဟုတ်။



ပဝတ္တိမျှသာဖြစ်လေရကား ခွဲခွာသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ထဲ အဝတ်ကိုချွတ်ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရဲတင်းသောစိတ်တို့သည် ဒဂုံတင့်နှင့် အတူကျန်ရစ်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်ထံ အနည်းငယ်ပါလာခဲ့ဟန် မတူချေ။ သို့ရာတွင်နောက်ဆုတ်ဖို့ဆိုရာ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့ ပြီးသည့်အတိုင်း တခဏအတွက်မျှ စိတ်ကူးမထည့်ချေ။ လက်ဖြောင့်သည်ဆိုသော နိကလတ်၏ သေနတ်ကျည်ဆန်များတွင် ကျွန်ုပ်၏ အသက်ပါသွားလျင်လည်း ပါသွားပစေ။ ဒဂုံတင့်နှင့်အတူ သေရလျှင် မြတ်သောသေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့လှမတတ် ရှိနေပေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ည (၈)နာရီအချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဒဂုံတင့်တို့သည် ချိန်ထားသည့်အတိုင်း တွေ့ဆုံကြ၍ နိကလတ်၏ခြံဝင်းအုတ်တံတိုင်းနံဘေးမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ နိကလတ်၏ ခြံဝင်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော တိုက်ကြီးတစ်လုံးမှ လူသူမရှိပဲ အားလပ်နေသဖြင့် 'ငှါးရန်'ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုချိတ်ဆွဲထားရာ ကျွန်တော်သည် ၎င်းခြံဝင်းအတွင်းသို့ လွတ်လပ်စွာဝင်သွား၍ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့်မြင့်သော အုတ်တံတိုင်းအနီးတွင် အုတ်ခဲများကိုဆင့်လျက် တံတိုင်းပေါ်မှ ဦးခေါင်းပြုကာ နိကလတ်အိမ်လက်သို့ မျှော်ကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် စားပွဲခန်းအတွင်း၌ မီးထိန်ထိန်လင်းလျက် ဇွန်းခရင်းသံများ ပုလင်းဖွင့်သံများနှင့် ရယ်သံမောသံ စကားသံများသည် ဆူညံစွာဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည့်ပြင် ပြတင်းပေါက်မှ တပ်ဆင်ထားသော ခန်းဆီးပေါ်သို့လည်း ယောကျ်ား၏အရိပ် မိန်းမ၏အရိပ်တို့သည် ရံဖန်ရံခါကျရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပွဲကျ၍ လူအားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသော အသံများကို အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့်လည်း ပရိသတ် အလွန်အမင်းမများလှသော အဖြစ်ကိုသိနိုင်၏။

(၈)နာရီမှ စတင်စောင့်ကြည့်ကြ၍ (၉)နာရီထိုးသော်လည်း စားသောက်၍ ကောင်းကြတုန်းပင်ရှိကြလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ အုတ်ခဲများပေါ်တွင် ခြေဖျားထောက်၍ ကြည့်ကြရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ညောင်းညာလှပေပြီ။ (၉)နာရီခွဲလတ်သော် တိုက်ရှေ့မှ ကားတစ်စီးဆိုက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်ဦးခေါင်းငဲ့ကာ စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုကြလေရာ ကားပေါ်မှ မည်သူဆင်းလာသည်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ တခဏကြာမျှသော် စားပွဲခန်းအတွင်းမှ ကုလားထိုင်များကိုနောက်သို့ တွန်းရွေလိုက်သောအသံများ ပေါ်ထွက်လာ၍ခြေသံများလည်းကြားကြရလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် ခြေသံကြားရာအတိုင်း တိုက်ရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ နိကလတ်သည် လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် သက်တော်စောင့် ဂေါ်ရာမာတင်သည်လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ဘိုကေညပ်ထားသည့် ဘိုမတယောက်သည်လည်းကောင်း၊ ဆံပင်ရှည်နှင့် ဘိုမတယောက်သည်လည်းကောင်း၊ အစဉ်အတိုင်း တယောက်စီ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ၎င်းနောက်နိကလတ်သည် မော်တော်ကားကို တံခါးဖွင့်ပေး၍ ဘိုမတယောက်စီ တက်ကြပြီးနောက် နိကလတ်နှင့် မာတင်ကိုယ်တိုင်ကားပေါ်သို့ တက်ကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကောင်းတာပဲမန်းတင့်ရေ၊ ငနဲနှစ်ယောက် လိုက်သွားတယ်ဗျို့။”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကားကတော့ တက္ကစီပါလားဗျ၊ သူ့ကားမဟုတ်ပါလား။”

ထိုခဏ၌ နိကလတ်က ဒရိုင်ဘာအား “ဆီနီမာဒီပဲရစ်”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာတွင် ကျွန်တော်ကလည်း “ကော်တာပဲဗျို့” ဟု ပြောလိုက်မိလေတော့သည်။

၎င်းနောက် မော်တော်ကားသည် ဝင်းကြီးထဲမှ ဟွန်းသံပေးလျက် မောင်းနှင်ထွက်သွားလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် အသင့် ဆောင်ယူခဲ့ကြသော မျက်နှာဖုံးများကို မျက်နှာတွင်စွပ်ကြလေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ရင်ထဲ၌တဒိန်းဒိန်း လှုပ်ခုန်လျက်ရှိ၏။ လက်များတုန်ယင်နေသည့်အတွက် မျက်နှာတွင်

Commercial use of this book will be at your OWNERS RISK

အဝတ်နက်စည်းချည်သော အလုပ်ကလေးကိုပင် အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်နေလေရာ ဒဂုံတင့်က ရယ်မောလျက် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာတွင် ရှေးဦးစွာ ချည်နှောင်ပေးပြီးမှ ၎င်း၏မျက်နှာတွင် ချည်လုပ်ရလေတော့သည်။ ၎င်း၏လက်များမူကား အနည်းမျှ တုန်ယင်ခြင်းမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်း ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေ၏။

“ဟိုရောက်တော့ ခင်ဗျား ဘာမှမပြောနဲ့နော်၊ ကျုပ်အားလုံးလုပ်မယ်။ ခင်ဗျားက တည်တည်ခံခံကြီးသာ ရပ်နေ နားလည်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပါးစပ်ပိတ်ဖို့ အဝတ်ပါရဲ့နော် ...”

“ပါ,ပါတယ်”

“သေနတ်ကော”

“ပါ,ပါတယ်”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့်လာ”

ကျွန်တော်တို့သည် အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ ကျော်၍နိကလတ်၏ဝင်းထဲသို့ ကူးဝင်ကြလေရာ တိုက်နံ့ဘေးသို့ ရောက်ကြ၍ ပြတင်းတံခါးတစ်ခုကို ဒဂုံတင့်က တွန်းစမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ကလန်မထိုးသဖြင့် ပွင့်သွားလေ၏။

“ဟန်ကျလိုက်တာဗျာ၊ သိပ်ကံကောင်းတာပဲဗျို့ ကျုပ်တို့”

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်၍ တိုက်အတွင်းသို့ဝင်သွားကြရာ တတိုက်လုံးမှောင်လျက်ရှိသောကြောင့် လက်နှင့်တဖြည်းဖြည်းစမ်း၍ တရွေရွေသွားကြရ၏။ လေးငါးလှမ်းမျှ သွားကြမိသောအခါ ချောက်ခနဲ အသံတချက်ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်၏ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ တချက်ခုန်လှုပ်သွားရာမှ ဝင်းခနဲ ထိန်ထိန်လင်းသွားသည်တွင် ကျွန်တော်၏ရင်ဘတ်မှာ အဆက်မပြတ်အောင် စက်ခုတ်သကဲ့သို့ ခုန်လှုပ်နေလေတော့၏။ အလွန် မှောင်မိုက်လျက်ရှိရာမှ တခန်းလုံးဓာတ်မီးတွေ ထိန်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် မကြည့်တတ်ဘဲ ဖြစ်နေစဉ် “မလှုပ်နဲ့နော် ပစ်လိုက်မယ်”ဟု အင်္ဂလိပ်လိုငေါက်၍ ပြောလိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်တော်၏ရှေ့တည့်တည့်၌ကား ခြောက်လုံးပြူးနှစ်လက်တို့သည် ရင်ဝကို ချိန်လျက်ရှိကြရာ ငေါက်၍ ပြောလိုက်သောသူမှာ အခြားသူမဟုတ် နိကလတ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်လေသည်။ နိကလတ်တို့ ဆရာတပည့်သည် ခြောက်လုံးပြူး ကိုယ်စီနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ချိန်ရွယ်လျက်ရှိစဉ် ဒဂုံတင့်ကို စိုက်ကြည့်လျက်...

“ဟေ့လူ မလှုပ်နဲ့ ပစ်လိုက်မယ်။ မင့်ကို ငါချောင်းနေတာလေး-ငါးရက်ရှိပြီ၊ အိမ်နားမှာ မင်းလာပြီးရစ်နေတာ- ငါမသိဘူးထင်သလား၊ မင်းက-မင်းကိုမင်း လူပါးကြီးထင်နေတာပေါ့လေ... သူတောင်းစားလိုလို အရက်မူးလိုလိုနဲ့ မင်း... လာချောင်းနေတာ ငါ-အားလုံးသိတယ်ကွ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး ... ကျုပ်တို့ အရှုံးပေးပါပြီ၊သေနတ်ကြီးနဲ့ ချိန်မနေပါနဲ့တော့... ကျုပ်တို့က မခုခံပါဘူး”

Commercial use of this book will be at your own risk

“မင်းက မင်းကိုယ်မင်း ... လူပါးကြီးပေါ့လေ၊ မင်းထက်ပါးတဲ့လူတွေရပြီ မဟုတ်လားကွ”

ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်တော်သည် နိကလတ်ကို ကျော်လွန်၍ ၎င်း၏နောက်၌ရှိသော အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိရာတွင် အဝတ်ဖြူများနှင့် တဖွေးဖွေးရှိနေသော ကုလားအစေခံများ၏ရှေ့တွင် တစ်ခဲရယ်မောလျက်ရှိ ဘိုမနှစ်ယောက်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ တယောက်မှာ ဘိုကေ၊ တယောက်မှာ ဆံပင်ရှည်နှင့် ရှိနေသဖြင့် ယခင်က မော်တော်ကားပေါ်တွင်လိုက်ပါသွားသော ဘိုမနှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

“ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ထက် ပါးပါပေတယ်။ ဒါကြောင့် သူလျှို့ အလုပ်လုပ်လို့ဖြစ်ပေတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာပြောတယ်ကွ”

နိကလတ် လက်အနည်းငယ် တုန်လျက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်မြင်ရ၏။

“စပိုင်ဆိုတာ မပါးဘဲ ဘာဖြစ်မလဲဗျ”

“မင့် ဘယ်သူပြောသလဲ ငါ-စပိုင်လို့”

“ခင်ဗျားလူ မာတင်ကို မေးကြည့်ပါလား”

ထိုခဏ၌ လက်စွဲသမား ဂေါ်ရာမာတင်မှာ မျက်နှာများနီလာပြီးလျှင် သူ၏ဝါသနာအတိုင်း သေနတ်ကို အိတ်ထဲသို့ထည့်ထားလိုက်၍ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ ဒဂုံတင့်ကို ထိုးသတ်မည်ဟု ချဉ်းကပ်လာလေရာ ထိုသူသည် နိကလတ်၏ရှေ့မှ ဖြတ်လာရသဖြင့် နိကလတ်၏လက်မှ ချိန်ထားသောသေနတ်ကို သူ၏ကိုယ်ကြီးနှင့် ကွယ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဖျတ်လတ်၍ မျက်စိရှင်လှသော ဒဂုံတင့်သည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တခုန်တည်းနှင့် ရောက်အောင်လွှားလွှားလွှား၍ အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေတော့၏။ မာတင်ကမူ၊ ဒဂုံတင့်နောက်သို့လိုက်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ နီးရာလူ ကျွန်တော့်ကို ထိုးလိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ မီးပွဲအကြီးအကျယ် ကြည့်လိုက်ရပြီးနောက် ဘာမှ မသိရတော့ချေ။

သတိရလာ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်အနီးတွင်လူတယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ နိကလတ်နှင့် မာတင်တို့သည် ခြောက်လုံးပြူးကိုယ်စီနှင့် အိမ်ဝင်းအတွင်း မွေ့နှောက်ရှာဖွေကြလျက်၊ တယောက်ကိုတယောက် ငေါက်နေကြသောအသံများကို ကြားရလေ၏။

“ဟိုဘက်ပြေးတယ်ကွ လိုက်စမ်းပါ”

“မှောင်ကြီးထဲမှ ဘယ်နှယ်လုပ် လိုက်မှာလဲဗျ ရဲကိုတိုင်ပါတော့လား”

“ဘာလုပ် ရဲတိုင်ရမှာလဲ၊ မိအောင် မဖမ်းနိုင်ဘူးလား”

“ဒီတကောင်နောက် လိုက်နေတုန်း၊ ဟိုတကောင် လွတ်ထွက်ပြေးနေဦးမယ်နော်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အဖြစ်အပျက်အခြေအနေကို သဘောပေါက်လာသည်နှင့် လဲနေရာမှထ၍ ဆင်းပြေးတော့မည်ပြုဆဲတွင် ဘိုမနှစ်ယောက်သည် အခြားဘက်အပေါက်မှ ဝင်လာကြသည်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရဖြင့် အနီးရှိ မှန်မီရိုကြီးတလုံးထဲသို့ ဝင်ပုန်းနေလိုက်၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်သည်

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ဒဂုံတင့်၏အကြံအတိုင်း လိုက်နာမိသည်အတွက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရုံမက ထောင်သို့ပင် ရောက်ဖို့ရှိသေးသည်ဟု တွေးတောကာ မိမိညံ့ဖျင်းသော အဖြစ်ကိုအပြစ်တင်နေမိလေတော့သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် နာရီဝက်ခန့်ကြာသွားသောအခါ ဗီရိတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်သွား၍ သေနတ်ဆွဲကိုင်ထားသော လက်ဝှေ့သမားမာတင်သည် ကျွန်တော်၏လည်ကုပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ အခြားအခန်းသို့ခေါ်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်၏မျက်နှာ၌ ဖုံးထားသော အဝတ်နက်မှာ နံဘေးသို့ ချော်ထွက်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာကို မဖုံးမိဘဲ နားရွက်တခြမ်းကိုသာ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိရာ ဘိုမနှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်တော်၏အခြေအနေကိုမြင်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် အူတက်တော့မတတ် ရယ်မောကြလေ၏။ နိကလတ်ကမူကား မရယ်နိုင်ဘဲ ဒေါဖောင်းလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

“ရဲခေါ်အပ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘာကြောင့်အပ်ရမှာလဲ ဒီအကောင်ကို ငါစီရင်မယ်”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် စီရင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့ ...”

“ဘာလုပ် ဒုက္ခရောက်ရမှာလဲ ငွေပေးလိုက် ပြီးတာပဲ”

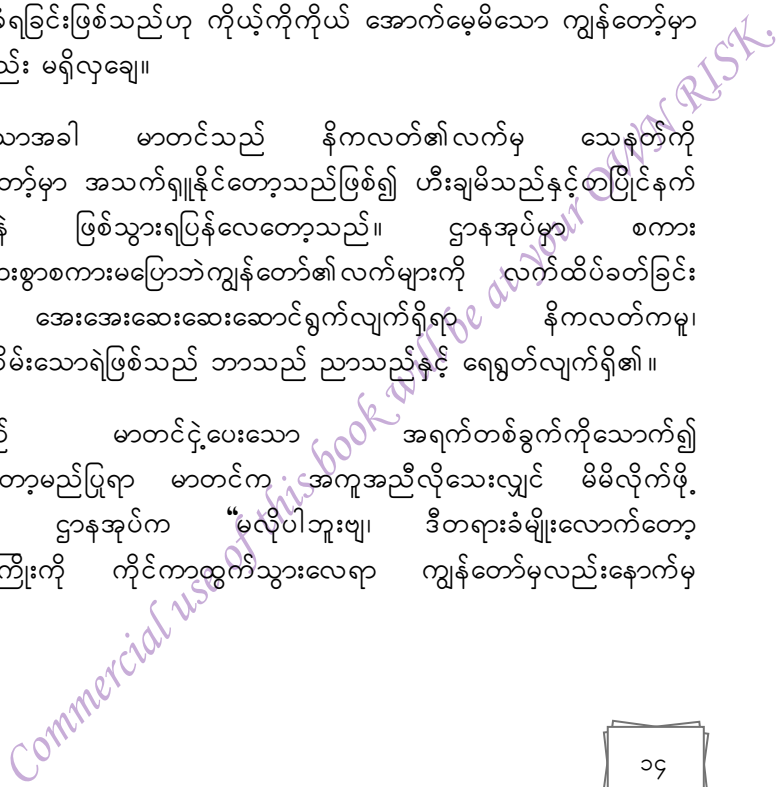
“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်”

“ဘာကြောင့် မလုပ်ရမှာလဲ၊ အို ... ကျွန်ုပ်အကြံရပြီ၊ သူ့ကို ထိအောင်မပစ်ဘူး၊ လန့်အောင်ပစ်မယ်။ ဟေ့... မောင်မင်း နံရံမှာ ရပ်နေပါ”

ကျွန်တော့်မှာ လက်တွင်းသို့ရောက်နေသူဖြစ်၍ မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ အုတ်နံရံတွင်မှီကာ ရပ်နေရလေ၏။ ထိုအခါ အရက်အတော်အတန်မူးလျက်ရှိသေးသော နိကလတ်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို မောင်းတင်လျက် ကျွန်တော်နှင့် ငါးတောင်ကွာ လောက်မှ ရပ်ပြီးလျှင် ပါးအနီးသို့တချက်၊ ငယ်ထိပ်အနီးသို့ တချက်၊ ငယ်ထိပ်အနီးသို့ တချက်၊ ပခုံးအနီးသို့တချက်၊ ပစ်စမ်းသည်တွင် ကျွန်တော်လန့်သွားတိုင်း ဘိုမနှစ်ယောက်က ရယ်မောကြလေ၏။ မိုက်မိသည်အတွက် ဝဋ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် အောက်မေ့မိသော ကျွန်တော့်မှာ ရယ်လည်းမရယ်နိုင်၊ သနားလောက်အောင်လည်း မရှိလှချေ။

ယင်းကဲ့သို့(၃)ချက်မျှ ပစ်ပြီးသောအခါ မာတင်သည် နိကလတ်၏လက်မှ သေနတ်ကို အတင်းဆွဲလုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော့်မှာ အသက်ရှူနိုင်တော့သည်ဖြစ်၍ ဟီးချမိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ရဲအရာရှိတယောက်ဝင်လာသဖြင့် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်လေတော့သည်။ ဌာနအုပ်မှာ စကား နည်းသူတယောက်ဖြစ်၍ မည်သူနှင့်မျှ များစွာစကားမပြောဘဲကျွန်တော်၏လက်များကို လက်ထိပ်ခတ်ခြင်း အစရှိသည့် ၎င်း၏ဝတ္တရားများကို အေးအေးဆေးဆေးဆောင်ရွက်လျက်ရှိရာ နိကလတ်ကမူ၊ သူတစ်ပါးဖမ်းဆီးထားပြီးမှ အချောင်လာ၍ သိမ်းသောရဲဖြစ်သည် ဘာသည် ညာသည်နှင့် ရေရွတ်လျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဌာနအုပ်သည် မာတင်ငဲ့ပေးသော အရက်တစ်ခွက်ကိုသောက်၍ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးလျှင် ထွက်သွားတော့မည်ပြုရာ မာတင်က အကူအညီလိုသေးလျှင် မိမိလိုက်ဖို့ အသင့်ရှိကြောင်း ပြော၏။ သို့ရာတွင် ဌာနအုပ်က “မလိုပါဘူးဗျ၊ ဒီတရားခံမျိုးလောက်တော့ ကျွန်ုပ်နိုင်ပါတယ်”ဟုပြော၍ လက်ထိပ်သံကြိုးကို ကိုင်ကာထွက်သွားလေရာ ကျွန်တော်မှလည်းနောက်မှ



လိုက်သွားရလေတော့သည်။ ဝင်းကြီးအတွင်းမှ ထွက်လာကြ၍ ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ အတော်ညဉ့်နက်ပြီးဖြစ်၍ ကားအသွား အလာနည်းစပြုပြီဖြစ်ရာ...

“တော်ပါပေ့ဗျာ ခင်ဗျားဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဒီအဝတ်တွေ ရလာခဲ့သလဲ”

“တက်နိုင်ဘူးဆရာရေ ကြံရတော့တာပဲ။ သူငယ်ချင်း အင်စပိတ်တော်တစ်ယောက်ဆီ ပြေးပြီး အလောင်းအစားလေး တစ်ခုလုပ်ထားမိလို့ ရဲ့ယူနီဖောင်းတစ်စုံလောက် ရပါရစေပြောတော့ သူ့ခမျာမှ ကျုပ်ဒီလို အသုံးချလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တော့ ထင်မှာလဲလေ ပေးလိုက်ရှာတာပေါ့ဗျ”

U U U

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

လူသတ်မှု အရှုပ်အထွေး

ကျွန်တော် မန်းတင်သည် ဒဂုံတင်၏တပည့်ဖြစ်၍ ၎င်းနှင့်အတူခိုးမှုများ ကျူးလွန်မိရာတွင် ထမြောက်အောင်မြင်သည်သာများခဲ့၍ အသုံးအစွဲ အနေအထိုင်ချောင်ချိလျက်ရှိရာ များစွာသော ခိုးမှုများမှာ ဒဂုံတင်၏ကြိုတင်စီမံမှုကြောင့် အခက်အခဲဆို၍ မတွေ့ရပဲ ဈေးသိုသွား၍ ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်ယူရခြင်းကဲ့သို့ ရှေးရှေးရှုရှု သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် အစီအစဉ်အတိုင်း ကိစ္စပြီးစီးခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် စာဖွဲ့လောက်အောင်ပင် မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခိုးဝှက်ခဲ့သမျှကို ဖော်ပြရလျှင် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သော့တုလုပ်၍ ဖွင့်ခြင်း၊ သံတိုင်ကိုဖြတ်ခြင်း၊ မှန်တံခါးကို စိန်နှင့်ဖြတ်ခြင်း၊ လူမနိုးလျှင် ခိုးရုံခိုး၍ လူနိုးခဲ့လျှင် အနုကြမ်းစီးခြင်း စသော အလုပ်များမှာ ကျွန်တော်တို့အဖို့၌ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ဖော်ပြခြင်းအားဖြင့် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသောကြောင့် သာမန်ခိုးဝှက်မှုများ ချန်ထားခဲ့ရပေတော့သည်။

ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရလျှင်လည်း ကျွန်တော်သည် လုံးဝပါဝင်ခြင်းမပြုပဲ ဒဂုံတင်အား အခါခပ်သိမ်း တာဝန်လွှဲထားခဲ့ရာ ရောင်း၍ရသောငွေကို ဒဂုံတင်သည် ကျွန်တော်အား တစ်ဝက်တိတိ ခွဲဝေပေးလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်က နောက်လိုက်တစ်ယောက်သာဖြစ်၍ သူခိုင်းသမျှအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်ရှိသော်လည်း ဒဂုံတင်က 'ဆရာစား'ဆို၍ အပိုနှုတ်ယူထားခြင်းမရှိဘဲ ရသမျှကို "သရက်စေ့ထက်ခြမ်းခွဲ" ယူကြသည်သာဖြစ်၏။ ဒဂုံတင်၏ သစ္စာရှိခြင်းနှင့်ပက်သက်၍လည်း ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာ အလျှင်းမရှိချေ။ ခိုးရာပါပစ္စည်းများရောင်းချရာ၌ ဒဂုံတင်၏စနစ်တစ်ခုမှာ ကောလိပ်ကျောင်းထွက်ပီပီ အခါခပ်သိမ်း သပ်ရပ်ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော်လည်း ပစ္စည်းရောင်းသွားသောအခါများ၌ကား ဦးထုပ်စုတ်၊ ရှပ်လက်တိုတစ်ပတ်နှစ်၊ လုံချည်နှစ်ပတ်ရစ်နှင့် မော်တော်ကားတာယာ ဖိနပ်စုတ်တို့ဖြင့် တရုတ်တန်း ဘိန်းစားဂျပိုးတစ်ယောက်စတိုင်အတိုင်း ဝတ်ဆင်သွားလေ့ရှိ၏။ ၎င်းပစ္စည်းတို့ကို ဝယ်ယူသောသူတို့မှာ အိုက်ဇက် အမည်ရှိ ရဟူဒီလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ထိုသူသည် ကြို့ကုန်းဖက်၌နေထိုင်သော်လည်း (၁၉)လမ်းထဲမှ တိုက်ခန်းလေးငါး၍ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ ရှိသမျှ ခါးပိုက်နှိုက်များထံမှ ရသမျှသောပစ္စည်းများကို နှုန်းချောင်ချောင်နှင့် ဝယ်ယူသည်။ လူရည်လယ်သော ခါးပိုက်နှိုက်များသည် အခြားသို့မသွားပဲ အိုက်ဇက် ထံသို့သွား၍ရောင်းကြ၏။ အပေါင်ဆိုင်မှာ ရဲများမွေ့ခြင်းခံရသော်လည်း ရဲနဲ့တည့်အောင်ပေါင်းထားသော အိုက်ဇက်မူကား အမွေမခံရသဖြင့် သာ၍ဘေးရန်ကင်းသည်ဟု ယူဆကြ၏။ ရဲများကလည်း အိုက်ဇက်ထံမှ "လစဉ်ကြေး"ရကြသည့်ပြင်

အရေးကြီးသော အမှုများတွင် ၎င်းထံမှ သတင်းရတက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အနှောက်အယှက်မပြုကြချေ။ အိုင်ဇက်သည် တစ်ကျပ်တန်ဖောင်တိန်မှစ၍ သောင်းကိုးထောင်တန်သော စိန်ထည်၊ မြထည်တိုင်အောင် ဝယ်ယူနိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ခါးပိုက်နှိုက်သူခိုး၊ ဓားပြများ၏ ဖောက်သည်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ (၁၀၀)တန်ပစ္စည်းကို (၅၀)နှင့် ဝယ်ရလျှင် ဘယ်ကရခဲသည်။ မည်သူ၏ပစ္စည်းဖြစ်သည် စသည်ဖြင့် မေးလားမြန်းလား မပြုလုပ်ချေ။ အိုင်ဇက်သည် စိတ်ချလောက်သော ခါးပိုက်နှိုက်များနှင့် စာရေးစာချီစသော လခစာများအား အတိုးကြီးကြီးရလျှင် ငွေချေးတတ်သေးသည်။ သူ၏စနစ်က ငွေ(၁၀၀) ချေးရလျှင် (၂၀၀)လက်မှတ်ထိုးရသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော်သည် အိုင်ဇက်ကို မြင်ဖူးလိုသဖြင့် ဒဂုံတင့်နှင့် အတူလိုက်သွားဖူးရာ၊ ဒဂုံတင့်သည် ထုံးစံအတိုင်း ဂျပိုးဂိုက်ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ကျွန်တော်မူက မိကောင်းဖခင်သားသမီးအတိုင်း ဝတ်ဆင်ခဲ့၏။

အိုင်ဇက်သည် ကျွန်တော်ကိုမြင်သောအခါ ဦးအကြိမ်ကြိမ် ညွတ်လျက် ကျိုးနွံရိသေသော အမူအယာနှင့် မျက်နှာချိုသွေးကာ ငွေကြေးအသုံးလိုခဲ့လျှင် အာမခံပစ္စည်းမပါပဲ ချေးယူနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောသေး၏။ ထိုသူ၏ရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ရှု အကဲခတ်ရသော် လောကကြီးတွင် ငွေသာအရေးကြီး၍ ငွေမျှ တစ်ပါး ဘာမှာ တန်းဖိုးမထားကြောင်းကို ၎င်းမျက်နှာထားနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးက သက်သေခံလျက်ရှိတော့၏။ အိုင်ဇက်၏တိုက်ခန်း၌ရှိစဉ် ဒဂုံတင့်သည် အဝတ်အစားတင်မက ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ မျက်နှာထားပုံ၊ စီးကရက်သောက်ပုံတို့ပါ တရုတ်တန်းဂျပိုးတစ်ယောက်၏ ဂိုက်ဆိုက်အတိုင်း ကျနလှပတော့သည်။ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်မှလွဲ၍ မည်သည့်တံဆိပ်ကိုမျှ မသောက်သောဒဂုံတင့်သည် အိုင်ဇက်၏အခန်း၌ စီးကရက် တိုများဖြင့် စုပေါင်းလိပ်ထား၍ ပိုက်ဆံတစ်ပြားလျှင်(၅)လိပ် ရသော စီးကရက်များကို လမ်းဘေး၌ ထိုင်ရောင်းသော တရုတ်မထံမှဝယ်၍ ကျွဲကော်ဗူးနှင့်ထည့်ကာ မြိန်ရှက်စွာ သောက်လေ၏။ အခါတိုင်းမူက... ငွေစီးကရက်ဗူးပင် ရိုင်းသည်ဆို၍ ပီအောတိုက်မှ ပလက်တီနန်ဗူးကို ဘီလပ်မှ တမင်မှာပေးရန် အော်ဒါပေး၍ သုံးစွဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ပစ္စည်းအကောင်း ကြိုက်တက်သည့်နေရာတွင် ထိပ်တန်းကျသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည်(၁၉)လမ်းအိုင်ဇက်ထံသို့ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများသွားရောက် ရောင်းချနေသော ဒဂုံတင့်ကို ကျွန်တော်၏တိုက်ခန်းမှ စောင့်မျှော်လျက်ရှိ၏။ အမှန်ကိုဆိုရလျှင် ကျွန်တော်မှာ ပစ္စည်းရောင်းရန် ဒဂုံတင့် သွားတိုင်း တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ချေမည်လောဟု စိတ်ပူမိသည်သာဖြစ်၏။ ခိုးရာ၌ မမိပဲ ရောင်းသောအခါ၌ ရဲကစောင့်ဖမ်းချေမည်လောဟု အခါခပ်သိမ်းစိုးရိမ်မိ၏။ ထို့နေ့က ဒဂုံတင့်သည် ညနေ(၄)နာရီ လောက်ကတည်းက ထွက်သွားရာ နေဝင်သော်လည်း မပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်မှ အစိုးရိမ်ကြီးလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ လှေကားမှတက်လာသော ဒဂုံတင့်၏ ခြေသံကိုကြားရသည်တွင်မှ ကျွန်တော်သည်ထိုင်ရာမှထ၍ တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ... မီးမဖွင့်ပဲ မှောက်မိုက်ကြီးထဲ ဘာလို့ထိုင်နေတာလဲ”

“ခင်ဗျားအတွက်စိုးရိမ်တာနဲ့ မီးကိုတောင်မဖွင့်ဝံ့ပဲ ထိုင်စောင့်နေတာပဲဗျာ ဘယ်နှယ့်လဲ နေရာကျခဲ့ရဲ့လား”

“၅၀၀- ရတယ်ဗျို့။”

“ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ... ကျုပ်ဖြစ် ခင်ဗျားအတွက် သိပ်စိတ်ပူနေတော့တာပဲ”

Commercial use of this book will be at your own risk

ကျွန်တော်သည် ဓာတ်မီးဖွင့်လိုက်သော အခါ ဒဂုံတင့်၏ပြုံးပုံမှာ ခပ်ဆန်းဆန်းရှိသည့်ပြင် ဆံပင်မှာလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လာတာလဲဗျာ... ကိုယ့်ဆရာ”

“ဖြစ်တော့ဖြစ်တာပဲဗျို့၊ သို့သော် နောက်ဆုံးမှာ လွတ်လာခဲ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ”

“ရဲလိုက်လို့လားဗျာ”

“ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ အိုက်ဇက်လိုက်လို့ အနည်းပြေးခဲ့ရတယ်ဗျ”

“ဘယ်နှယ်လဲဗျာ၊ အိုက်ဇက်က ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်လိုက်တာတဲ့တုန်း၊ ရောင်းတာလဲ သူ့ဆီရောင်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“သူ့ဆီရောင်းခဲ့ တာပါပဲ”

“ဒါဖြစ်ဘာကြောင့် လိုက်ရတာလဲဗျာ”

“ဒီလိုဗျာ ခွေးမသားကြီးက ကျွန်တော်ဂျပိုးလုပ်တာကို မယုံဘူးဗျ။ လုကုံထံထဲကဖြစ်ရမယ်လို့ မသင်္ကာနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်နောက်ကလိုက်ပြီး သူကချောင်းနေတယ်”

“သိပ်ရှုပ်တဲ့ ကောင်ကြီးပါလားဗျာ၊ ဂျပိုးဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် သူ့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဒီလိုဗျာ ဒီကောင်ကြီးက သူ့ခိုးနဲ့လဲပေါင်းတာပဲ၊ ရဲနဲ့လည်း တစ်ဖက်လှည့်ပေါင်းတာပဲဗျ။ ကျုပ်ဟာဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ သိခဲ့လို့ရှိရင် ရဲဆီမှာ သတင်းပေးပြီး သူ့အဖို့ မျက်နှာရမယ်ပေါ့ဗျာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက သိချင်တဲ့စိတ်ရှိလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်သိချင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျုပ်ကို သူလိုက်ချောင်းနေတာကတော့ အမှန်ပဲ”

“ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ”

“ကျုပ်ရောင်းတဲ့ စိန်လက်စွပ်ကို(၅၀၀)နဲ့ဝယ်လိုက်လို့ ကျုပ်ကငွေယူပြီး ထွက်လာခဲ့တော့ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ သူ့မျက်နှာ အနေအထားကို ကျုပ်သိပ်မကြိုက်ဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က လတ္တလမ်းထိပ်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ငါးသုံးလုံးစီးကရက် ဝင်ဝယ်ရင်း (၁၉)လမ်းဘက်ကို ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငန့်ကြီးက ဗြန်းဆိုကွမ်းယာဆိုင်ကလေးနောက်မှာ ကွယ်လိုက်တာကို ကျုပ်မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီတွင်ကျုပ်က သူ့ကိုမသင်္ကာလာရေဗျို့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကသူ့မြင်လိုက်ကြောင်း အလျှင်းမသိစေပဲ ဓာတ်ရထားတစ်စီးပေါ်တက် ဆူလေးဘုရားနားမှာဆင်း၊ နောက်တစ်ခါ ဘတ်(စ်)တစ်စီးပေါ်တက် ပုဇွန်တောင်ဘက်လိုက်၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကျုပ်ကလုံးဝနောက် လှည့်မကြည့်ဘူးဗျ။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ နောက်စိမှာ မျက်လုံးပါသလိုပဲ၊ ငန့်ကြီးကနောက်က လိုက်နေတာကို သိတယ်။ ဒါနဲ့ ကွမ်းခြံဘူတာရောက် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ကဆင်း၊ တံတားကြီးပေါ်ကလျှောက်၊ ဘူတာရုံထဲဝင် ဘောက်ထော်ရထားထွက်မယ်လို့ အဆင်သင့်တွေ့တာနဲ့ မီးရထားပေါ်တက်၊ ပုဇွန်တောင်လိုက်၊ မီးရထားပေါ်ကဆင်း၊ ခြေလျှင်လျှောက်၊ စင်္ကာပူအရပ်မှာ ကျုပ်ငှားထားတဲ့ အိမ်ကလေးထဲမှာ အဝတ်အစားကျကျနုနုလဲဝတ်၊ တုတ်ကောက်ကိုင်၊ လမ်းမကြီးပေါ်ထွက်လာတော့ ဘယ်သူ့ကို တွေ့သလဲမှတ်လဲ၊ လား... လားဗျာ ဓာတ်မီးတိုင်ကို မှီပြီး ဆေးလိပ်သောက်နေတဲ့ မောင်းမင်းကြီးသား အိုက်ဇက်ကိုမြင်ရေဗျာ။

ကျုပ်ကဘာလုပ်မှတ်သလဲ၊ သူ့အနားကပွတ်ပြီး လျှောက်လာလို့၊ သူနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆိုက်မိတာတောင် လုံးဝအသိမလုပ်ပဲ တုတ်ကလေးရမ်းပြီး ထူမြွေမပျက် လျှောက်လာခဲ့တာကိုးဗျာ။ လူတူလို့ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

“နို့ သူကကောဗျာ”

“ငနဲကြီးတော့ ငေးကျန်ရစ်တာပေါ့ဗျာ။ သို့သော် ကျုပ်ပဲလို့ တော့ ဧကန္တ သူသိမှာပါပဲ”

“ပြီးတော့ ကောဗျာ”

“ပြီးတော့ ကျုပ်က ပုဇွန်တောင်ဘူတာ ခြေကျင်လျှောက်၊ သင်္ကန်းကျွန်းလော်ကယ်နဲ့ ကွမ်းခြံဘူတာလိုက်၊ ရောက်တော့ အင်းစိန်လောကယ်ရထားပေါ်တက်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ရောက်တော့ ရထားပေါ်ကဆင်း၊ ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ ရန်ကုန်ဘက်ပြန်လာ၊ ဆူးလေးဘုရားကို လန်ချားစီးပြီး ခုလာခဲ့တာပဲဗျာ။ ကိုင်းကျုပ်တော့ ဆာလှပြီဗျို့၊ (၂၉)လမ်းက တရုတ်ဟော်တယ် သွားပြီး ငါးမန်းတောင်တစ်ပွဲနဲ့ ဘီယာကလေးသောက်ချေဦး ဆို”

“နေပါဦးဗျ ခင်ဗျာနောက်က ငနဲကြီးပါမလာဘူးလို့ သေချာရဲ့လားဗျာ....”

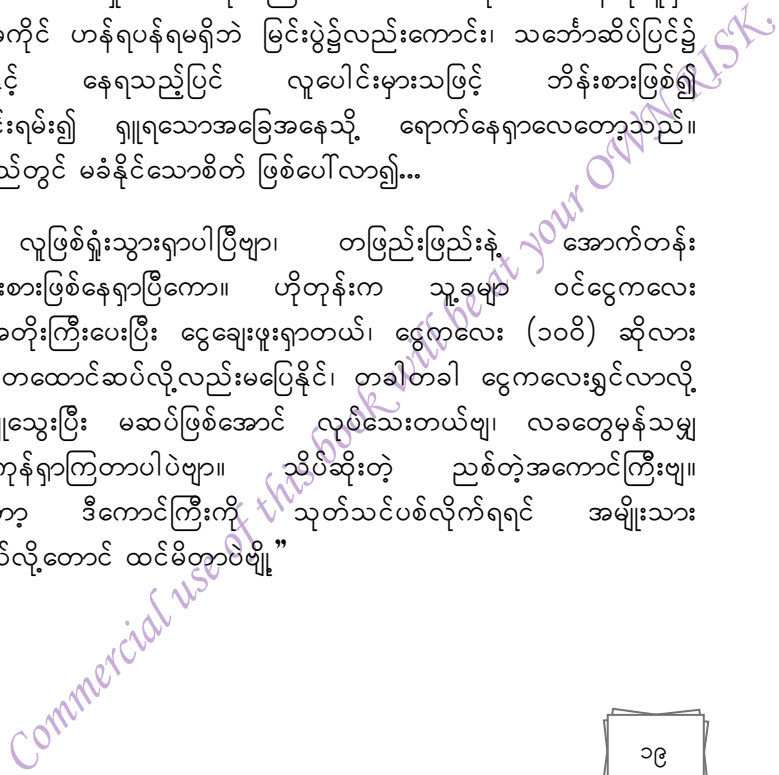
“နေဦးလေ ကျုပ်ထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

၎င်းနောက် ဒဂုံတင့်သည် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ လမ်းပေါ်သို့ ဟိုမှ ဤမှ မျှော်ကြည့်ပြီးနောက်...

“မမြင်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ငနဲကြီး မျက်ခြေပြတ်သွားပါပြီ” ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၍ လန်ချားတစ်စီး ပေါ်သို့တက်ကြပြီး (၂၉) လမ်းရှိ တရုတ်ဟော်တယ်သို့ သွားကြစဉ် ဒဂုံတင့်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောပဲ စဉ်းစားစိတ်ကူးသော အမူအယာနှင့် လိုက်ပါလာရာ ဆူးလေးဘုရားအနီးသို့ ရောက်သောအခါမှ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဟောင်း ကိုသောင်းစိန်ကို မြင်ကြသဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။ ကိုသောင်းစိန်ဆိုသူမှာ ကောလိပ်ကျောင်းထွက်ဖြစ်ပါလျက် အလုပ်အကိုင် ဟန်ရပန်ရမရှိဘဲ မြင်းပွဲ၌လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောဆိပ်ပြင်၌ ရံဖန်ရံခါ တာလီစာရေးအလုပ်ကလေးမျှနှင့် နေရသည့်ပြင် လူပေါင်းမှားသဖြင့် ဘိန်းစားဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းများထံမှ တမူး တမတ်တောင်းရမ်း၍ ရှူရသောအခြေအနေသို့ ရောက်နေရှာလေတော့သည်။ ဒဂုံတင့်သည် ကိုသောင်းစိန်ကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် မခံနိုင်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍...

“ကိုသောင်းစိန်တယောက်တော့ လူဖြစ်ရှုံးသွားရှာပါပြီဗျာ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အောက်တန်း ဆင်းသွားလိုက်တာ နောက်ဆုံးမှာ ဘိန်းစားဖြစ်နေရှာပြီကော။ ဟိုတုန်းက သူ့ခမျာ ဝင်ငွေကလေး တော်တော်မှန်မှန်တုန်းက အိုက်ဇက်ဆီမှာ အတိုးကြီးပေးပြီး ငွေချေးဖူးရှာတယ်၊ ငွေကလေး (၁၀၀၀) ဆိုလား ယူသုံးမိတာ ငါးရာဆပ်လို့လည်း မပြေနိုင်၊ တထောင်ဆပ်လို့လည်းမပြေနိုင်၊ တခါတခါ ငွေကလေးရွှင်လာလို့ အရင်းပါဆပ်မယ်လုပ်တော့လည်း မျက်နှာချိုသွေးပြီး မဆပ်ဖြစ်အောင် လုပ်သေးတယ်ဗျာ၊ လခတွေမှန်သမျှ အိုက်ဇက်ကို အခွန်ဆက်နေရတာနဲ့ ကုန်ရှာကြတာပါပဲဗျာ။ သိပ်ဆိုးတဲ့ ညစ်တဲ့အကောင်ကြီးဗျာ။ ဒီအိုက်ဇက်ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးဟာ ကျုပ်တော့ ဒီကောင်ကြီးကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်ရရင် အမျိုးသား ကြီးပွားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရာရောက်တယ်လို့တောင် ထင်မိတာပဲဗျို့”



၎င်းနောက် ဒဂုံတင့်သည် လန်ချားပေါ်၌လည်း စကားမပြော၊ တရုတ်ဟိုတယ်သို့ ရောက်၍ ငါးမန်းတောင်နှင့် ကဏန်းကြော်တို့ဖြင့် ဘီယာများ သောက်ကြရာ၌လည်း စကားမပြော တုံ့ဆိုဘောလုပ်၍ နေခဲ့လေရာ နောက်ဆုံးတွင် ဟိုတယ်မှ ဆင်းလာကြ၍ ဘုရင်မပန်းခြံထဲ၌ ခုံရည်ပေါ်တွင် ထိုင်မိကြသောအခါမှ ပါးစပ်ဟလေတော့၏။

“လောကမှာ တပိုင်းကြောင်သမားဟာ အခက်ဆုံးပဲဗျ။ ရှေးတုန်းက မင်ကြောင်ထိုးရာမှာ နှစ်ပေါင်လုံးအပြည့်မထိုးဘဲ တပေါင်တည်းထိုးတဲ့ လူများဟာ သိပ်ဂကျဆိုတာလိုပေါ့ဗျာ”

“ဘာရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာတုန်းဗျာ”

“ကျုပ်ပြောတာက မိုက်မယ့်မိုက်လျှင်လည်း ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ်မိုက်လျှင် ကောင်းတယ်ဗျ။ သောင်မတင်ရေမကျ ဆိုတဲ့စကားလို တပိုင်းတစဟာ မကောင်းဘူးဗျ”

“ခင်ဗျား အဖို့တော့ ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားမလုပ်လိုက်တာ ဘာများ ကျန်သေးလို့လဲဗျ”

“ကျန်သေးတယ်ဗျ”

“ဘာများကျန်သေးလို့လဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့ဖြင့် စုံနေကုန်ပါပြီ”

“ဘယ်မှာစုံသေးလို့လဲ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူ့သတ်ဖူးသေးလို့လဲ”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့”

“နောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်အတည်ပြောနေတာ၊ လောကမှာ လူတယောက် နှစ်ယောက်သတ်ပြီး မမိအောင် တိမ်းရှောင်တတ်တဲ့လူမှ အဟုတ်ကြီးကျယ်တာဗျ။ လူသတ်မှုတခုအကြောင်းကို သူတပါးတွေနဲ့ ရောနှောပြောနေရပြီး ဟိုလူဒီလူတွေက ဟိုလိုတွေ၊ ဒီလိုတွေ၊ တွေးချင်သလို တွေးနေကြတဲ့အခါ ကိုယ်ကဝမ်းထဲက ပြုံးနေရတာ ဘယ်လောက်များဇိမ်ရှိလိုက်မလဲဗျာ၊ မတော်တဆ မိသွားပြန်ရင်ကောတဲ့ ထောင်ထဲမှာ သူတပါးအနှိပ်အစက်ခံပြီး ကြာရှည်ဝဋ်ခံမနေဘဲ ကြိုးစင်တက်လိုက်ရတယ်ဆိုရင် သတင်းစာ အထူးထုတ်ဘာတွေနဲ့ ဘယ်လောက် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဝေဝေဆာဆာရှိမလဲဗျာ ...”

“တယ်စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ လူတယောက်ပါပေဗျာ”

“စိတ်ကူးရုံကူးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ ကျုပ်က တကယ်ကြံစည်နေတာ”

“မတော်တရော် ဆရာကြီးရယ်”

“အို - ခက်နေပါပြီ၊ ကျုပ်က အတည်ပြောနေတာဗျ”

“ဘာ အတည်ပြောတာလဲဗျ”

ထိုခဏ၌ ဒဂုံတင့်မှာ ခုံတန်းလျားရှည်တွင် မှီလျက်ထိုင်ကာ စီးကရက်တလိပ်သောက်ရင်း ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏မျက်နှာကို အံ့ဩစွာနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ၌ တင်းမာခက်ထန်ခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

“ဘယ်သူ့ကိုလဲဗျာ ... အိုက်ဇက်ကိုလား”

“အစစ်ပေါ့”

“ဘာကြောင့်လဲဗျာ ... ခင်ဗျားနောက်ကို သူလိုက်ပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ မျက်ခြည်ပြတ်ကျန်ရစ်ဆို မဟုတ်လားဗျာ”

“အဲဒါ ကျုပ်လိမ်ပြောတာ”

“ဘယ်ပုံ လိမ်တာလဲဗျာ”

“ခင်ဗျား တိုက်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမရှိတော့ဘူးလို့ ကျုပ်ပြောမိတယ် မဟုတ်လား ... အဲဒါကခင်ဗျား ထမင်းစားပျက်မှာ စိုးလို့ လိမ်ပြောတာမျိုး”

“ဒါဖြင့် သူရှိတယ်လား”

“ရှိတာမှာ ဓာတ်မီးတိုင်အောက်မှာ ရပ်လို့ဗျား”

“ဒီနောက်တော့ကော”

“ဟိုတယ်ကျတော့ သူ့မပါလာဘူး၊ ဆူးလေဘုရားနားရောက်အောင် သူလိုက်လာသေးတယ်ဗျား”

“လိုက်ချင်လိုက်ပါစေဗျာ၊ သူ ဘာတတ်နိုင်တာမှတ်လို့လဲ”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း ကျုပ် ဇာစ်မြစ်ကို သူသိသွားပြီဗျာ၊ ကျုပ်ကို သူက ပုလိပ်နဲ့ခြောက်ပြီး ငွေညှစ်တော့မယ် ဧကန်ပဲ၊ ဒီတော့ကာ လူ့ပြည်မှာ ဒီကောင်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျုပ်တော့ တမိနစ်မှ အေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“သူ ဘယ်နေသလဲ ခင်ဗျား သိသလား”

“သိတယ် ကြို့ကုန်းမှာ နေတယ်၊ သူ့လိပ်စာကို ကျုပ်စုံစမ်းထားတာ ကြာလှပြီ၊ နေတာမှ သူတယောက်တည်း နေတာဗျား”

“သို့သော် တခါတည်း မသုတ်သင်ဘဲနဲ့ ခြောက်ရုံလှန့်ရုံနဲ့ မပြီးနိုင်ပေဘူးလားဗျာ”

“ဟင့်အင်း ... နည်းနည်းမှ စိတ်ချရတဲ့ ငန့်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို သူက ရဲလက်အပ်လိုက်လိမ့်မယ်”

“ဂွကျလိုက်တာဗျာ”

“ဂွမကျနဲ့သူငယ်ချင်း သူ့သင်္ချိုင်းသူတူးတဲ့လူပဲ... ကိုင်း... ကျုပ်အလုပ်လုပ်ချေဦးမယ်၊ ဆုမွန်တောင်းပြီးသာ နေရစ်ပေတော့ဗျား”

“ဒီလိုဆို ကျုပ်လည်း လိုက်မှာပေါ့ဗျာ”

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်မလိုပါဘူး”

“မလိုချင်နေ လိုက်မှာပဲ”

“ဘာလဲ နှောင့်ယှက်ရအောင်လား”

“မဟုတ်ပေါင်ဗျာ”

“ဒါပဲနော် ကိုမန်းတင့် ကျုပ်ကို ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော် ကျုပ်ဓာတ်ကို ခင်ဗျားသိပြီး မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဗျာ နှောင့်ယှက်ရင် ကျုပ်ကို အရင်ဆုံး ပစ်သတ်လိုက်ဗျာ”

“စိတ်ချဆရာရေ ... ပစ်သတ်မှာတော့ ဧကန္တဘဲ၊ ကိုင်း ... လိုက်မှဖြင့် လာဗျာ၊ ကျုပ်အိမ်ကို ဝင်စရာကိစ္စကလေးရှိသေးတယ် အချိန်တန်နေပြီ”

ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရင်မပန်းခြံမှထ၍ ဘရဒ်ကင်းလမ်းရှိ ဒဂုံတင့်၏နေအိမ်သို့ လျှောက်လာကြရာ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဒဂုံတင့်သာလျှင် အပေါ်သို့တက်သွား၍ ကျွန်တော်မူကား မှောင်ရိပ်မှ စောင့်နေရစ်လေ၏။ ကျွန်တော်၏ အကြံမှာ အကယ်၍ ဒဂုံတင့်၏နေအိမ်တိုက်ခန်းကိုချောင်းနေသော အိုက်ဇက်ကိုတွေ့ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရိုက်နှက်ဆုံးမလိုက်ခြင်းအားဖြင့် လူတယောက်အသက်မသေတန် မသေပါစေနှင့်ဟု ကြံရွယ်မိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အိုက်ဇက်ကိုမျှ မတွေ့ရသည်နှင့် ဒဂုံတင့်ဆင်းလာသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကွမ်းခြံဘူတာသို့ သွားကြလေရာ ထိုခေတ်အခါက အင်းစိန်သို့သွားသော နောက်ဆုံးလော်ကယ်ရထားမှာ (၁၂)နာရီတိတိတွင်မှ ထွက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် နာရီဝက်ခန့် မီးရထားတွဲပေါ်တွင် ထိုင်နေကြလေ၏။

ကြို့ကုန်းဘူတာသို့ မီးရထားဆိုက်သောအခါ၌ (၁၂)နာရီခွဲပြီးပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် ဘိုင်စကုတ်နောက်ဆုံးပတ်ကြည့်ခဲ့သော ခရီးသည်များနှင့်အတူ ဘူတာရုံမှထွက်လာကြ၍ သူ့လမ်းကိုယ့်လမ်း အသီးသီး ခွဲခွာသွားကြသည်တွင် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းသာ လမ်းပေါ်၌ ကျန်လေတော့၏။ ဒဂုံတင့်မှာ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောသားတယောက်ထံမှ တိတ်တဆိတ် ဝယ်ယူထား၍ လိုင်စင်မရှိသော (၆)လုံးပြူးသေနတ်တလက် ပါရှိလေရာကျွန်တော့်မှာ ဒဂုံတင့်က ကျွန်တော့်အတွက် ယူလာခဲ့သည့် တုတ်ဓားတလက်ကို ကိုင်ဆောင်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လူနေစည်ကားသော ရပ်ကွက်များတလျှောက်ဖြတ်သွားကြစဉ် အများအားဖြင့် အိမ်များမှာ မည်းမှောင်လျက်ရှိကြ၍ လော်ကယ်မီးရထားမှ ဆင်းလာသည့် ခရီးသည်များကို စောင့်မျှော်နေကြသည့် တအိမ်တလေမျှသာလျှင် မီးရောင်ကလေး တလက်လက် တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်နောက်မှ လိုက်သွား၍ အိမ်ခြေစည်ကားသော ရပ်ကွက်များကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် အိမ်များအတော်အတန်ကျသော လမ်းကလေးသို့ ရောက်ကြသောအခါထိုနေရာမှာ လမ်းသစ်ကွက်သစ်ဖြစ်၍ တောင်တအိမ် မြောက်တအိမ်ဆောက်လုပ်ပြီးခါစ ရှိနေလေ၏။ အိမ်များ လုံးဝပြတ်သွားသော နေရာသို့ရောက်ကြသောအခါ

“ကိုယ့်လူတော့ အိပ်ရာထဲကိုဝင်ပြီး အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့ရလိမ့်မည် ထင်ပါလား ဒဂုံတင့်ရယ်”

Commercial use of this book will put at your own risk

“ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်တာပါပဲဗျာ”

“တကယ်ဆိုရင် အိမ်ထဲဖောက်ပြီး ဝင်မလား”

“ဖောက်မဝင်လို့ ဘယ်လိုဝင်ရမှာလဲဗျာ”

“သူ့မှာ သေနတ်တို့ ဘာတို့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗျာ”

“ရှိလေ ကြိုက်လေဗျာ၊ အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်စိတ်က ဘိုခပ်ဆန်ဆန်ပဲ၊ အချောင်ဝင်သတ်ရတာမျိုး မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ သူသေကိုယ်သေဆိုတာမျိုးကို စွန့်စားပြီး အလုပ်လုပ်ရရင် သာကြိုက်တာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ သူသေသေ၊ မသေ သေအောင်တော့ သတ်ရတော့မှာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင်ကျုပ်တို့ကို သူက တသက်လုံး ဒုက္ခပေးနေတော့မှာပဲ”

“သူပေးနိုင်တဲ့ ဒုက္ခထက် ဒီလိုလုပ်ရတာက သာမဆိုးပေဘူးလားဗျာ”

“ဟော လုပ်လာပြန်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်မလိုပါဘူး မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့လို့ပြောသားပဲဗျာ။ ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဒီမှာနေရစ်ပေတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တယောက်တည်း လုပ်ချေမယ်၊ မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့ ရောက်လည်းရောက်ပါပြီ”

ရောက်ပါပြီဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ပါသော်လည်း မည်သည့်အဆောက်အဦကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ဖန်ကွဲများစိုက်ထောင်ထားသည့် အုတ်တံတိုင်းကြီးတခု၏ ထောင့်စွန်းကိုသာလျှင် လမ်းနံဘေးတွင် မြင်ရလေ၏။ လပြည့်ကျော်(၈)ရက် လမင်းသည် ထိုအချိန်ကောင်းကင်၌ အတော်မြင့်တက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တံတိုင်းပေါ်၌စိုက်ထားသော ဖန်ကွဲမှန်ကွဲများပေါ်သို့ လရောင်ထိုးသဖြင့် တပြောင်ပြောင်တလက်လက် ရှိနေလေ၏။ ၎င်းအုတ်တံတိုင်း တလျှောက်မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆေးစိမ်းသုတ်ထားသော သံတံခါးကြီးကို တွေ့ရပေရာ အဖျား၌ကား ထက်မြဲသော သံချွန်များ တပ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော့်မှာ နေရစ်ဖို့ ပြောသည့်အတိုင်း ထိုနေရာ၌ရပ်လျက်ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့၍ ဒဂုံတင့် လုပ်ပုံကိုင်ပုံများကို မျှော်ကြည့်လျက်ရှိရာ အလုံးစုံ အသင့်ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော ဒဂုံတင့်သည် ဘီယာပုလင်းမှ ဖော့ကလေးများကို တံခါးသံချွန်များပေါ်တွင် တခုစီစိုက်ပေးလေ၏။ ၎င်းနောက် လက်မောင်းပေါ်တွင် တင်လျက်ပါလာသော မိုးကာအင်္ကျီကိုခေါက်၍ ဖော့များပေါ်၌ တင်ပြီးလျှင် ဒဂုံတင့်သည် သံတံခါးများကို ကျော်ဝင်လေရာ ကျွန်တော်သည် ထိုအခါမှ အနီးသို့ပြေးသွား၍ သူလုပ်သည့်အတိုင်း ပြုလုပ်လေ၏။

“ဘာလဲဗျာ၊ လိုက်မှာလား”

“လိုက်မှာပေါ့ဗျာ”

“ကိုင်း- ဒါဖြင့် သတိနဲ့ ဝင်ခဲ့နော်၊ သံကြိုးတန်းတွေ ပြည့်နေတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ ထိုဝင်းထဲသို့ရောက်ကြ၍ ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်သွားကြသောအခါ ဤနေရာ ထိုနေရာတို့၌ မြေကြီးပေါ်တွင် ကြေးနန်းကြိုးများ တန်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ သို့ရာတွင် အလွန်ကြည်လင်၍ မျက်စိလျင်လှသောဒဂုံတင့်သည် သံကြိုးဟူသမျှကို မထိစေရအောင် ကျော်သွား၍ ကျွန်တော့်အားလည်း သတိပေးလေ၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

“ဒီသံကြီးတွေဟာ အလကား မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူခိုးဝင်မိလို့ရှိရင် သူ့အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ နှိုးစက်နာရီက ဆူညံသွားအောင်မြည်ပြီး အချက်ပေးမှာဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သိသလဲ”

“ကျုပ်နေ့ခင်းကလာပြီး သေသေချာချာ လှည့်ပတ်ကြည့်ထားလို့သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဟောဒီမှာ ကြိုးတန်းလန်းတခုများ၊ သတိထားနော်- အလို ... ဘာလဲဗျို့ ဒါက”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“အိမ်အောက်မှာ မီးရောင်တချက် လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်ဗျို့”

ကျွန်တော်သည် အိမ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ မှောင်မည်းလျက်ရှိရာမှ တံခါးတခု၏အောက်မှ အလင်းရောင်တန်းတခုသည် လက်ခနဲပေါ်၍ မည်းခနဲပျောက်သွားပြန်သဖြင့် ဒဂုံတင့်က “ဟော မြင်လိုက်ရလား” ဟုမေးလေ၏။

လက္ခဏာမှာ အခန်းထဲ၌ တချက်တချက် လင်းလာသောမီးရောင်ကို တံခါးအောက်မှ တချက်တချက်မြင်ရခြင်းဖြစ်ဟန်တူပေ၏။ ထိုခဏ၌ လှေကားပေါ်တွင် ဖြည်းညင်းစွာ နင်းသွားသော ခြေသံများကို ကြားရပြီးနောက် ခြေသံလည်း ပျောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် မြက်ခင်းပေါ်မှ ရပ်လျက် နားစွင့်နေကြပါသော်လည်း မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ တအိမ်လုံးဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိလေ၏။

“ကိုင်း ... ဆရာရေ၊ ကျုပ် ဝင်ကြည့်စမ်းမယ်၊ ကျုပ်တို့ကို သူ မြင်ဟန်မတူပါဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ မြင်စေချင်တယ်။ မြင်မြင်ထင်ထင်နဲ့ သူသေသေ ကိုယ်သေသေအလုပ်လုပ်ရရင်လည်း ကောင်းသားပဲ၊ လာဗျို့ ဒီလမ်းက”

ကျွန်တော်တို့သည် မြက်ခင်းပေါ်မှ လျှောက်သွားကြ၍ မှန်တံခါးတခုကို တွေ့ကြလေရာ ဒဂုံတင့် ရှေးဦးစွာမြင်လိုက်ရသော အလင်းရောင်မှာ ၎င်းမှန်တံခါးဆီမှ ပေါ်လာဟန်တူ၏။ ၎င်းနောက် ဒဂုံတင့်သည် အိတ်ထဲ၌ အပြည့်အစုံဆောင်ယူလာခဲ့သော ကိရိယာတန်ဆာများကိုထုတ်၍ မှန်တံခါးကို ဖွင့်ရန်ပြင်ဆင်လေ၏။ ဒဂုံတင့်သည် စက္ကူတချပ်ကိုကော်ရည်နှင့် သုတ်လိမ်း၍ ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကော်သုတ်ထားသော စက္ကူကို မှန်တချပ်တွင်ကပ်လျက်ဖိနှိပ်ထားရလေရာ ဒဂုံတင့်က စိန်သွားတပ်ထားသော လက်နက်ကလေးဖြင့် မှန်ကို ရစ်ဝိုင်းလိုက်သဖြင့် အစနှင့် အဆုံး ဆက်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် မှန်ဝိုင်းရော စက္ကူပါ ကျွန်တော်၏လက်ထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ပြုတ်ကျလာလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား မှန်တံခါးတွင် အပေါက်ဝိုင်းကလေးတခု ဖြစ်နေလေရာ ဒဂုံတင့်သည် ၎င်းအပေါက်မှလက်လျှို၍ မင်းတုန်းကို ဖြုတ်လိုက်သည်တွင် တံခါးလည်း ပွင့်သွားလေ၏။

ဒဂုံတင့်သည် ပွင့်သွားသော တံခါးကို တွန်းလိုက်ပါသော်လည်း အတွင်းဘက်၌ တစ်ခုတခု ခုခံလျက်ရှိသည့်လက္ခဏာနှင့် တွန်းမရဘဲရှိသည်တွင် ကြမ်းပေါ်သို့ နှိုက်စမ်းလိုက်သဖြင့် မျက်မှန်တလက်ကို တွေ့ရလေ၏။ မျက်မှန်သည် တံခါးအောက်တွင် ခုခံလျက်ရှိသောကြောင့်တံခါးကို ရုတ်တရက်တွန်းမရဘဲရှိခဲ့ရာ ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့် လှမ်းပေးသော မျက်မှန်ကိုယူ၍ ကြွေမွလျက်ရှိသော မှန်များနှင့် တွန်းလိမ်နေသော ရွှေကိုင်းတို့ကိုကြည့်နေမိစဉ် ဒဂုံတင့်လည်း မှန်တံခါးကိုတွန်း၍ ရှေ့သို့ဝင် သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် အတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “အလိုလေး ဘာကြီးပါလိမ့်” ဟု လွတ်ခနဲ အော်လိုက်သဖြင့်

Commercial use of this document be at your own risk

တီးတိုးပြောဖို့ ကျွန်တော်က သတိပေးရသေး၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဒဂုံတင့်သည် အလင်းရောင် မစူးလွန်းစေရန် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အုပ်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ကြမ်းပေါ်သို့ ထိုးကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မှောက်လျက်လဲနေသော အိုက်ဇက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဒဂုံတင့်သည် အိုက်ဇက်ကို ပက်လက်လှန်ပေး၍ ၎င်း၏ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် စမ်းကြည့်ပြီးနောက် “ဟိုက် အသက်မရှိတော့ဘူးဗျို့ မန်းတင့်ရေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အိုက်ဇက်၏ နဖူးမှာ လေးလန်သော လက်နက်တစ်ခုဖြင့်ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်ထားဘိသကဲ့သို့ အတွင်းသို့ပိန်ဝင်လျက် ရှိသည့်ပြင် နှာခေါင်း၊ ပါး၊ မေးစေ့စသော နေရာများ၌လည်း ဒဏ်ရာများ ရရှိထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်မျက်နှာလုံး ရစရာမရှိအောင် ပေါက်ကွဲကြေမွလျက် ရှိလေတော့၏။ အနီး၌ကား ဂေါ်ဖ်ရိုက်ရာ၌ အသုံးပြုသည့် အကြီးဆုံး အလေးဆုံးသော တုတ်တစ်ချောင်းရှိရာ အဖျား၌ရှိသော သံပြားကြီးတွင်လည်း သွေးများ ပေကျဲလျက် ရှိလေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အိုက်ဇက်အား ၎င်းလက်နက်ဖြင့် ရိုက်သတ်ထားခြင်းမှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။ အခန်းထောင့်၌ကား စားပွဲကြီးတစ်လုံးရှိရာအံ့ဆွဲများမှာ ဆွဲထုတ်မွှေနှောက်ထားသည့်လက္ခဏာနှင့် ကြမ်းပေါ်တွင် ပစ္စည်းများ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိ၏။ စားပွဲပေါ်၌ကား စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံးသည် တချက်ချက်နှင့် ဆူညံမြည်လျက်ရှိရာ အချိန်မှာ နာရီပြန် တစ်ချက်ထိုးပြီးနေလေပြီ။

ဒဂုံတင့်သည် အိုက်ဇက်၏ ခြေရင်းတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် အလောင်းကို ငေးကြည့်နေရင်း ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာ မှောင်မိုက်ထဲ၌ အရမ်းလျှောက်လာပြီးနောက် မီးခြစ်နှင့် ခြစ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ချောက်ကြီးတစ်ခု၏ အစွန်းသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသောသူကဲ့သို့ ရှိနေပေတော့၏။

“ခုနင်က ကျုပ်တို့မြင်လိုက်ရတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ သူ့ကိုသတ်တဲ့လူရဲ့ လက်က မီးရောင် ဖြစ်မှာပဲဗျို့” ဟုကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒဂုံတင့်သည် ကြက်သေသေလျက်ရှိရာမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ရုတ်တရက်လှည့်၍ “ဟုတ်သားပဲဗျာ၊ ကျုပ်က လုံးလုံး မေ့နေတယ်ဗျို့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီကောင်ဟာ ဒီအိမ်ထဲမှာရှိဦးမှာပဲ၊ လှေခါးပေါ်မှာ ခြေသံလည်း ကြားလိုက်ရတယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာ ရှိလိမ့်မယ် လာဗျို့”

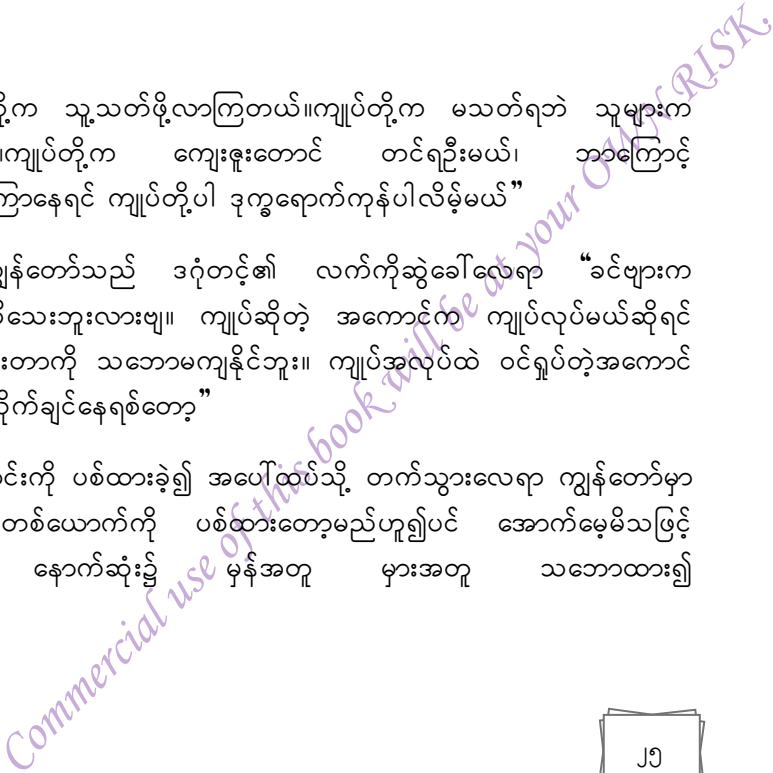
“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲဗျ၊ ဒဂုံတင့်ရဲ့ ”

“ဖမ်းရအောင်လေ ”

“ဟာ ကြံကြံစည်စည်ဗျာ ကျုပ်တို့က သူ့သတ်ဖို့လာကြတယ်။ ကျုပ်တို့က မသတ်ရဘဲ သူများက သတ်သွားရင်လည်း ပြီးရောမဟုတ်လားဗျ၊ ကျုပ်တို့က ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမယ်၊ ဘာကြောင့် ဖမ်းပေးရမှာလဲဗျ၊ လာပါ သွားကြပါစို့... ကြာကြာနေရင် ကျုပ်တို့ပါ ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါလိမ့်မယ် ”

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်၏ လက်ကိုဆွဲခေါ်လေရာ “ခင်ဗျားက ဒီလောက်ပေါင်းနေလို့ ကျုပ်အကြောင်း မသိသေးဘူးလားဗျ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ အကောင်က ကျုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်လုပ်ရမှ ကျေနပ်တယ်။ သူများ လုပ်ပေးတာကို သဘောမကျနိုင်ဘူး။ ကျုပ်အလုပ်ထဲ ဝင်ရှုပ်တဲ့အကောင် ဖမ်းပို့ရမယ်။ လာဗျာကိုင်း ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မလိုက်ချင်နေရစ်တော့ ”

ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော်နှင့်အလောင်းကို ပစ်ထားခဲ့၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေရာ ကျွန်တော်မှာ ပထမ၌ ဤမျှလောက် ရှုပ်ချင်သော လူတစ်ယောက်ကို ပစ်ထားတော့မည်ဟူ၍ပင် အောက်မေ့မိသဖြင့် ငေးကြည့်နေရစ်မိသေး၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ မှန်အတူ မှားအတူ သဘောထား၍



လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် လှေကားဆုံးအောင် ဒဂုံတင့် မတက်ရသေးမီ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှကပ်လျက် ရောက်သွားလေတော့၏။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်ကြသောအခါ တံခါးသုံးခုတွေကြလေရာ နံပါတ်(၁)တံခါးမှာ ပွင့်လျက်ရှိ၍ အတွင်း၌ အိပ်ရာခင်းထားသည့်ကုတင်တလုံးရှိ၏။ နံပါတ်(၂) တံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်သောအခါ အခန်းတွင်း၌ အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ဗလာနတ္တိဖြစ်၍ ရှင်းလျက်ရှိ၏။ နံပါတ်(၃) တံခါးမှာ ပိတ်လျက်ရှိ၍ တွန်းကြည့်သော်လည်း မပွင့်ချေ။

ဒဂုံတင့်သည် တတိယတံခါးကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးထား၍ ၆-လုံးပြူးသေနတ်နှင့် လက်တဖက်ဖြင့် ချိန်လျက် “ကျုပ်တို့လူတွေ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိမှာပဲ။ ကိုင်းလာလေကွာ” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တံခါးကိုခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ကန်လိုက်လေ၏။ တံခါးလည်း မရွေ့ဘဲရှိရာတွင် ကျွန်တော်သည် အခြားတဘက်မှချဉ်းကပ်၍ ဒုတိယအချက်တွင် ဒဂုံတင့်နှင့်အတူ တပြိုင်နက်တည်း ဖြည့်စွက်ကန်ကြောက်လိုက်ရကား နှစ်ယောက်အားဖြစ်သောကြောင့် မင်းတုံးပြုတ်ထွက်၍ တံခါးပွင့်သွားလေ၏။ ဒဂုံတင့်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ သွားကြည့်လိုက်သောအခါ ရေချိုးခန်းကိရိယာတန်ဆာများကို ရှေးဦးစွာမြင်ရ၍ သွပ်စည်ချောင်ကြီးအနီး၌ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဝပ်လျက်ရှိသော လူတယောက်ကို မြင်ကြရလေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ နံဘေးတိုက်လှည့်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်ရှိစဉ် နက်ပြာရောင် သက္ကလပ်အင်္ကျီအနွမ်းအောက်မှ စုတ်ဖွာလျက်ရှိသော ရှပ်အင်္ကျီကော်လာနှင့် ဟောင်းနွမ်းသော ရွှေတောင်လုံချည်တို့ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်ကြရလေရာ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သော အခါတွင်မှ “အလို ... ကိုသောင်းစိန် ပါကလား ” ဟု ဒဂုံတင့်က အလန့်တကြားပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ခပ်စောစောအချိန်က ဆူးလေဘုရားအနီးတွင် ဤလူအား မြင်ခဲ့သော အခြင်းအရာကို သတိရ၍ အံ့ဩစွာနှင့် ဝေးကြည့်နေစဉ် ကိုသောင်းစိန်လည်း ဒဂုံတင့်၏အသံကို မှတ်မိဟန်နှင့် ပုန်း၍နေရာမှထလာ၍

“ဪ- လက်စသတ်တော့ ဒဂုံတင့်နှင့် မန်းတင့်တို့ပါလား” ဟု ဆိုကာ အံ့ဩစွာနှင့် ပြူးကြည့်နေလေ၏။

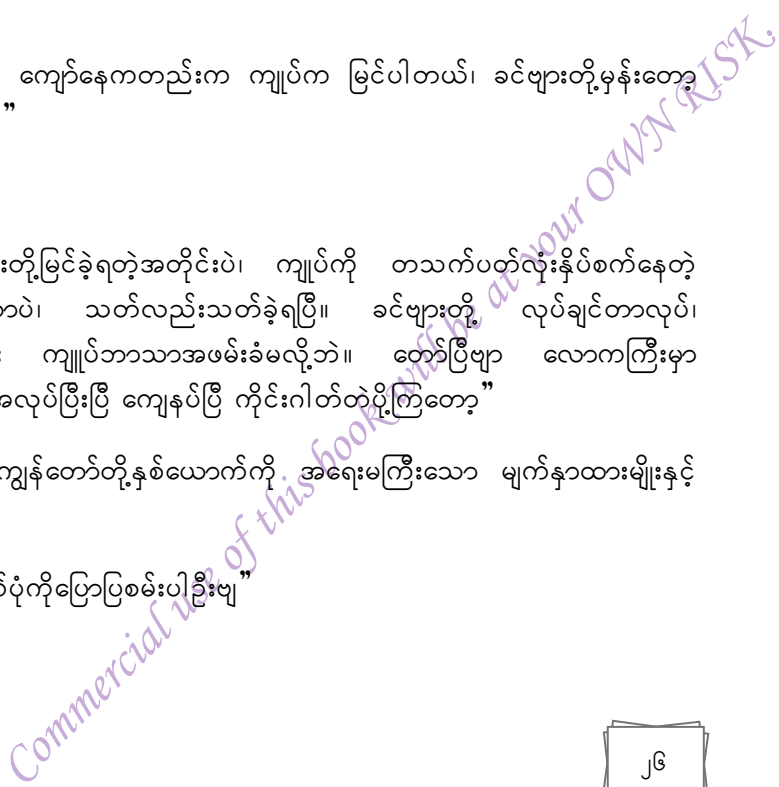
စိန်။ ။ “ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဝင်းတံခါးကို ကျော်နေကတည်းက ကျုပ်က မြင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့မှန်းတော့ မသိဘူးပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့လာကြတာလဲ”

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျားကော ဘာလို့လာတာလဲ”

စိန်။ ။ “ကျုပ်လား ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျုပ်ကို တသက်ပတ်လုံးနှိပ်စက်နေတဲ့ သွေးစုပ်ကောင်ကြီးကို သတ်ရအောင်လာတာပဲ။ သတ်လည်းသတ်ခဲ့ရပြီ။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ဖမ်းပို့ချင်ပို့ကြ၊ ခင်ဗျားတို့ မပို့ရင်လည်း ကျုပ်ဘာသာအဖမ်းခံမလိုဘဲ။ တော်ပြီဗျာ လောကကြီးမှာ နေလည်းမနေချင်ဘူး၊ သူ့ကိုသတ်ရလို့ ကျုပ်အလုပ်ပြီးပြီ ကျေနပ်ပြီ ကိုင်းဂါတ်တဲ့ပို့ကြတော့”

၎င်းနောက် ကိုသောင်းစိန်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အရေးမကြီးသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

ဂုံ။ ။ “နေစမ်းပါဦးဗျ ကိုသောင်းစိန်ရဲ့၊ ဖြစ်ပျက်ပုံကိုပြောပြစမ်းပါဦးဗျ”



ထိုအခါ၌ကား ကျွန်တော်တို့သည် ကုလားထိုင်တစ်ခင်းထားသော ဧည့်ခံစားပွဲကလေးအနီး၌ ကျကျနန ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။

စိန်။ ။ “ခင်ဗျားတို့ကကြားချင်လို့လား”

ဂုံ။ ။ “ကြားချင်ပြီလားဗျာ၊ သို့သော် ကျုပ်တို့အတွက်တော့ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့နော်။ ခင်ဗျားကို ဘယ်နှယ်မှ မလုပ်ဘူး၊ မှန်မှန်သာပြော”

စိန်။ ။ “ခင်ဗျားတို့ တတ်နိုင်ကြရင် ကျုပ်ကို ဖမ်းပို့ကြရုံရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်မကြောက်ဘူး၊ သေဖို့ အဆင်သင့် ပါပဲ”

ကျွန်။ ။ “မလုပ်ပါဘူးဆိုမှပဲဗျာ ကိုယ့်လူကလည်း၊ ကိုင်း-ပြောပြစမ်းပါဗျ”

စိန်။ ။ “ဒီငနဲကြီးက ကျုပ်ကိုညှဉ်းလာခဲ့တာ သုံးလေးနှစ်ရှိသွားပြီဗျ။ ကျုပ်ရသမျှ လခကလေးဟာလည်း သူ့ဆပ်လို့ပဲ မလောက်နိုင်ဘူး။ ဒီကနေ့ညတော့ ဆူးလေဘုရားနားမှာ သူနဲ့ကျုပ်နဲ့တွေ့ကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်ပြီးတဲ့နောက်ပေါ့လေ။ လက်စသတ်တော့ သူက ခင်ဗျားတို့နောက်က လန်ချားတစ်စီးနဲ့လိုက်နေတာခင်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့လည်း လွန်သွားကြရောသူက ရောက်လာပြီး ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်နဲ့ နှုတ်ဆက်တာ သူ့မြင်လိုက်တယ်တဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲတဲ့မေးတယ်ဗျ။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒဂုံတင်(လန်ဘားဆပ်) အကြောင်းကို သိချင်လိုက်တာ သေရမလောက်ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါနဲ့ သူကမေးတော့ ကျုပ်ကလည်း အကြံကလေးတခုရှိတာနဲ့ သိတော့သိတယ်။ ဒီနေရာမှာ ပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ တနေရာရာကိုခေါ်သွားလို့ ပြောရတယ်ဗျ။ ပထမတော့ သူကငြင်းနေတယ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ခင်ဗျားတို့ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားတာနဲ့ ကျုပ်ကိုခေါ်ပါတော့မယ်လို့ သူကသဘောတူတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ပြောပြစရာရှိတဲ့စကားက ရှည်တယ်။ ဒီပြင်နေရာ ခေါ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားမှ ပြောနိုင်မယ်လို့ အကျပ်ကိုင်လိုက်တော့၊ ဒါပေါ့လေဗျာ သူက ဘယ်လိုငြင်းပေမယ့် ကျုပ်ကဒီလိုမှ မပြောရလျှင် မပြောနိုင်ဘူးလို့ ဇွတ်လုပ်နေတော့ သိချင်လွန်းအားကြီးတာနဲ့ သူ ကျုပ်ကိုဒီအိမ် ခေါ်လာခဲ့တယ်ဗျ။ ဇနာရီခွဲ ရထားနဲ့လား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီအိမ် ရောက်လာကြတော့ကျုပ်က အချိန်ဆွဲပြီး စားစရာတောင်း၊ ဟိုဟာတောင်း ဒီဟာတောင်းနဲ့ အချိန်ကုန်အောင် လုပ်နေတာပေါ့လေဗျာ။ ဒီအတောအတွင်းမှာ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်သူများအိပ်သလဲလို့ ကျုပ်က အကဲခတ်နေတာပေါ့။ သူ့မေးကြည့်တော့ တပည့်တွေ ပြည့်လို့တဲ့ဗျ။ သို့သော် ကျုပ်ကသူညာမှန်းသိတယ်။ ကျုပ်တို့ရောက်လာပြီးကတည်းက ဝင်းတံခါးတွေ ဘာတွေ ပိတ်ထားတာ ကျုပ်မြင်သားပဲ။ လူသံလည်း တယောက်မှ မကြားဘူး။ ဧကန္တ ငနဲကြီးတယောက်တည်း အိပ်တာပဲလို့ ကျုပ်ရိပ်မိတယ်။ သို့သော်ကျုပ်က သေချာသည်ထက် သေချာအောင် သူ သိချင်တာတွေ ပြောပြပြီး အသံပြု စမ်းကြည့်တယ်ဗျ။ ဒီလမ်းက လမ်းသစ်ဖြစ်လေတော့ သူ့တအိမ်တည်း ဆောက်ရသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခေါ်စမ်းကြည့်ပေမယ့် ဘယ်သူမှထူးသံ မကြားရဘူး။ ဒီတော့ သေချာပြီလို့ အောက်မေ့တယ်။ ကျုပ်က ခေါ်စမ်းတော့ သူက ဘာလုပ်တာလဲတဲ့မေးတယ်။ ကျုပ်က ဒီတော့ ဘာမှ အဖြေပေးမနေတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ရောက်ကတည်းက မျက်စပစ်ထားတဲ့ ဂေါ်ဖ်တုတ်တံကြီးကို ထ-ကိုင်တာပေါ့လေဗျာ။ လက်ထဲမှာ တုတ်ကြီးလည်းရရော ကျုပ်က တသက်လုံး သူ့အညှဉ်းခံ လာခဲ့ရတာတွေကို တလုံးစီထုတ်ပြောပြီး ကျုပ်ဆီမှာကြွေးမြီ တပြားတချပ်မှ မရှိကြောင်း လက်မှတ်ထိုးရင် ထိုးမထိုးရင် သေပေတော့လို့ကြိမ်းတာကိုးဗျ။ ဒီတော့ သူက လက်မှတ်ထိုးပါတော့မယ်ဆိုပြီး စာရေးမည်ဟန်နဲ့ စားပွဲဆီထဲသွားပြီး အံဆွဲထဲက ဓားမြှောင်တလက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်တာကိုးဗျ။ သူ့လက်ထဲ ဓားရောက်ကာရုံသေး သေပေတော့ ခွေးမသားတဲ့။ ကြိုးဝါးတဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ဆီပြေးလာ၊ ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ကျွန်တော်က ဂေါ်ဖ် တုတ်ကြီးနဲ့ မျက်နှာကို

ဆီးရိုက်လိုက်၊ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားလိုက် နောက်တခါ ပြေးလာလိုက် တချက်ခွပ်ခနဲ ချလိုက်တော့မှ ကြမ်းပေါ်ထိုးကျသွားပြီး တခါတည်းငြိမ်သွားပေတော့တယ်ဗျာ။ ဒီတော့မှ ဆွဲအံ့ထဲမှာ စာချုပ်တွေ မွေရှာပြီး ကိုယ့်စာချုပ်ရွေးယူမယ် လုပ်တုန်း ခင်ဗျားတို့က ဝင်းတံခါးပေါ် ကျော်တက်နေကြတာ မြင်လေတော့ အိမ်ပေါ်တက်ပြေးပြီး ပုန်းနေမိတာပါပဲဗျာ။ ကိုင်း ဒါပါပဲခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြပါတော့”

ကိုသောင်းစိန်သည် မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထိုင်လျက်ရှိရာ ဒဂုံတင့်သည် ထိုသူ၏ ပခုံးကို ပုတ်လျက် “အားမငယ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကိုဖမ်းပို့မလို့ လာကြတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့အကူအညီရှိရင် ကျုပ်တို့က ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ ယောက်ျားပဲ ကိုယ့်လူရယ်၊ သူသတ်တာ သတ်တာပေါ့။ သတ်မိလို့ မိသွားရင်လည်း ခံစရာရှိ ခံရုံပေါ့။ သို့သော် ဖမ်းမမိရအောင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့တော့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ် ကိုယ့်လူရဲ့။ ကိုင်း- ထဗျာ ဝိုင်မနေစမ်းနဲ့၊ ရှေးကလည်း ကျောင်းနေဖက်၊ အခုလည်း အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တွေထားပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်ပေတော့။ ငွေရေးကြေးရေးရော မကျန်ကျုပ်တို့ အားလုံး ကူညီပါ့မယ်ဗျ”

စိန်။ ။ “ကျုပ်ကို ရဲက မသင်္ကာ မရှိပေဘူးလား”

ဂုံ။ ။ “ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို မသင်္ကာရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား ရှေးက ဘာပြစ်ချက်များ ရှိဖူးလို့လဲ”

စိန်။ ။ “ပြစ်ချက်ဟောင်းတော့ မရှိဘူးပေါင်ဗျာ၊ ဘိန်းစားမိတာပါပဲ”

ဂုံ။ ။ “ဟာ ... ဒါ ဘာဆိုလို့လဲဗျ”

စိန်။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို တိုင်ချက် မပေးဘူးပေါ့လေ ...”

ဂုံ။ ။ “အို ... ခက်မှခက်ရပေလေ၊ ကျုပ်တို့က ဒီခနဲကြီးကို မထားချင်လို့ လိုက်ချောင်းနေတာ ခင်ဗျားကြီးရဲ့”

ထိုအခါ ကိုသောင်းစိန်မှာ အတန်ငယ် ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်လာလေရာ ကျွန်တော်နှင့် ဒဂုံတင့်တို့သည် ကိုသောင်းစိန်၏လက်များကို တယောက်တဖက်စီ ဆွဲကြ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီး နောက် အိမ်ပြင်သို့ထွက်ကြ၍ ဝင်းတံခါးကို ကျော်ကာ အပြင်သို့ရောက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား နာရီပြန် ၂-ချက် ထိုးပြီးဖြစ်ရာကျွန်တော်တို့သည် ကိုသောင်းစိန်ကို အလယ်မှထား၍ တွဲယူလျက် အင်းစိန်ဘူတာရုံသို့ ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ဘူတာရုံသို့ ရောက်ကြသောခါ၌ နံနက်အစောဆုံးထွက်သော အင်းစိန် လော်ကယ်ရထားသည် ဥဩတဝီနှင့် မှုတ်နေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် နွားနို့သည် ကုလားများနှင့်အတူ ကွမ်းခြံဘူတာသို့ စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။

ကြို့ကုန်းလူသတ်မှုအကြောင်းကို သတင်းစာများတွင်ဖော်ပြသောအခါ၌ ထိုညဉ့်က လူနှစ်ယောက်သည် အပျော်လွန်သဖြင့် လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် မူးယစ်နေသော တတိယလူတယောက်အား တွဲခေါ်သွားသည်ကို နွားနို့သည်တယောက်မြင်လိုက်ရသည်ဟု အစစ်ခံကြောင်းနှင့် ဖော်ပြပါရှိသည်ကို ဖတ်လိုက်ရပေသတည်း။

U U U

Commercial use of this book will be a your own risk

ပြည်တန်ပတ္တမြား

တနေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ကမ်းနားလမ်းဘက်မှ လမ်းလျှောက်အပြန်တွင် ဘရကင်းလမ်းရှိ ဒဂုံတင့်၏ တိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍ကာဖီတခွက်သောက်မည်ဟု တက်လာရာ ဒဂုံတင့်မှာ ၎င်း၏ထုံးစံအတိုင်း ကာဖီသောက်အပြီးတွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သတင်းစာ“အမိုး”နှင့် သောက်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ ဒဂုံတင့်သည် တပည့်ကျော်အား ကာဖီတခွက် ထပ်မံဖျော်ယူခဲ့ရန် အမိန့်ပေး၍ ၎င်းဖတ်ရှုလျက်ရှိသော သူရိယသတင်းစာဟောင်းကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးပြီးလျှင် “ဘယ့်နယ်လဲဗျို့... မန်းတင်၊ မဆန်းလိုက်ဘူးလားဗျ...” ဟု ဆိုကာ ... ကြော်ငြာစာ တခုကို ထောက်ပြလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်ပြသော ကြော်ငြာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ဆုငွေ ၂၀၀၀-ပေးမည်
 သတ္တိကောင်း၍ စွန့်စွန့်စားစားဆောင်ရွက်ဖို့
 အသင့်ရှိပါသည်ဟု တာဝန်ယူနိုင်သည့် မည်သူအား
 မဆို ဆုငွေ(၂၀၀၀-)ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း
 လျှောက်ထားလိုသူများသည် ဤသတင်းစာမှ

Commercial use of this book will be at your own risk

ကျေးဇူးပြု၍ “သေချာပေါက်”ထံသို့ ကြေးနန်းဖြင့်
လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း။

ကျွန်။ ။ “သိပ်ဆန်းတဲ့ကြော်ငြာပဲဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် တခါမှမတွေ့ဖူးပါဘူး”

ဂုံ။ ။ “ငွေကလည်း ၂၀၀၀-တောင်ပဲဗျ”

ကျွန်။ ။ “ပြီးတော့လည်း လျှောက်လွှာကို ကြေးနန်းနဲ့ ပို့ရမတဲ့ဗျ။ ဒါက ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်”

ဂုံ။ ။ “ဒါကတော့ တွေးဖို့ ဒါလောက် မခက်ပါဘူး ကျုပ်တို့ရန်ကုန်မှာ ပညာတတ် အလုပ်လက်မဲ့တွေ တော်တော်များနေတယ်ဗျ။ ဒီလူတွေက ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ လျှောက်လွှာတွေကို အများကြီးရေးထားပြီး သတင်းစာတွေထဲမှာ ကြော်ငြာတဲ့အလုပ်၊ လစ်လပ်တဲ့ တိုက်တွေဟူသမျှ တစောင်စီလိပ်တပ်ပြီး ပို့ကြသတဲ့ဗျ။ စာတိုက်ခေါင်းဖိုးလောက်အကုန်ခံပြီး “မလျှောက်ရပြန်ရဲ့” ဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ အစိုးရရုံးတွေရော၊ ကုမ္ပဏီတိုက်ကြီးတွေရော၊ တခုမကျန် ပို့ကြဆိုကိုးဗျ... ဒီကြော်ငြာရှင်က အဲဒီလို သဗ္ဗရဏ်ပေါင်း လျှောက်လွှာတွေကို မလိုချင်တဲ့အတွက် ကြေးနန်းခ အကုန်ခံနိုင်တဲ့ လူများဆီက လျှောက်လွှာကိုသာ လိုချင်တဲ့ သဘောပေါ့။ ကျုပ်တောင်လျှောက်လွှာပို့လိုက်တဲ့အတွက် ၃-ကျပ်၊ ၅-ပဲ ကုန်သွားလေရဲ့ဗျား”

ကျွန်။ ။ “ခုလေ... ခင်ဗျားက လျှောက်ပြီးပြီလား”

ဂုံ။ ။ “လျှောက်ပြီးပြီလားဗျ။ ငွေ ၂၀၀၀-မလိုချင်တဲ့လူဘယ်မှာရှိမလဲ”

ကျွန်။ ။ “ခင်ဗျားက နာမည်အတိုင်း ဖော်ပြပြီး လျှောက်လိုက်သလား”

ဂုံ။ ။ “ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ။ သူ့ကြော်ငြာဖတ်ရပုံက ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတဲ့ အလုပ်မျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်လို့ ကျုပ် အကဲခတ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လိပ်ကိုမထည့်ဘဲ ကျုပ်ဆံပင်ညှပ်နေတဲ့ဆိုင်ကလိပ်ကို ပေးထားပြီး ဘာလှသန်းတင်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကြေးနန်းတစောင်ရောက်လာရင် ကျုပ်ဆီကို လူလွတ်ပို့လိုက်ဖို့ ဆိုင်ရှင်ကလားကြီးကို ကျုပ်မှာထားတယ်။ ဒီကလားကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့က ကျောင်းသားကတည်းက ဖောက်သည်ဖြစ်လာခဲ့လို့မို့ အသုံးလိုတဲ့အခါမှာ ငွေသုံးလေးဆယ် လှည့်လို့ဆွဲလို့ရသည်ထိ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

ကျွန်။ ။ “ဆန်းလည်းဆန်းတဲ့ လူတယောက်ပါပဲဗျ။ လူဆန်းနဲ့ ကြော်ငြာဆန်းတော့ တွေ့နေကြပြီကော”

ဂုံ။ ။ “ကျုပ်အကြောင်းတော့ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ ဒါထက် ကျုပ် လျှောက်လွှာအကြောင်း ကြားချင်ရင် နေ့လည်လောက်တော့ တခေါက် လျှောက်ခဲ့ဦးလေဗျာ ရက်တွက်ကြည့်တော့ ဒီနေ့ပြန်စာရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကျွန်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ အားလပ်ရင် လျှောက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် “အားလပ်ရင်” ဆိုသော စကားကလေးခံခဲ့သော်လည်း အမှန်အားဖြင့် ဒဂုံတင့်၏လျှောက်လွှာနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းနေ့ နေ့လယ်တွင် ဒဂုံတင့်၏တိုက်ခန်းသို့ တခေါက် ရောက်လာခဲ့ပြန်လေ၏။ ကျွန်တော်၏စိတ်သဘောကိုရိပ်မိပြီဖြစ်သော ဒဂုံတင့်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုပဲ မျှော်လင့်လျက်ရှိနေ၏။

ကျွန်။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲဗျို့ ... ပြန်စာရပြီးပြီလား”

ဂုံ။ ။ “ခုနင်က ကလေးတင် ရောက်လို့ ကျုပ်သွားမလို့ဟာ ခင်ဗျားမပေါ်လာသေးလို့ မျှော်နေဆဲပဲ”

ကျွန်။ ။ “ဘာတဲ့လဲဗျ”

ဂုံ။ ။ “သေချာပေါက်ဆိုတဲ့ကြော်ငြာရှင်က တခြားလူဟုတ်ရိုးလားဗျ၊ အထက်တန်းရေနေဦးသာဂဒိုးပဲကိုး၊ သူက ကျုပ်ကို ချက်ချင်းတွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့”

ကျွန်။ ။ “ခင်ဗျား သူ့ကို သိလို့လား”

ဂုံ။ ။ “လူချင်းတော့ သိရိုးလားဗျ၊ သူ့အကြောင်းကြားဖူးတာပေါ့၊ လူက ရခိုင်သားဗျ၊ ရန်ကုန်က ရေနေတွေထဲမှာ အရှုပ်ဆုံး၊ အလည်ဆုံး၊ အမွတ်ဆုံး လူတယောက်ပဗျာ၊ တံဆိပ်တော်ခေါင်းလိမ်လည်မှုတုန်းက သူ့အပေါ်မှာ သံသယမကင်းလောက်အောင် ဖြစ်နေလို့ ကံကောင်းလို့ လိုင်စင်မပြုတ်တဲ့ ရေနေဟာပေါ့။ ရိုးမှာတော့ တကယ့်နာမည်ကြီးတယောက်ပဗျာ၊ ဘယ်ဝတ်လုံမှ သူမကြောက်ဘူး၊ သူများက ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ စခန်းသွားရင် သူကကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့နဲ့ ဖြတ်လမ်းကကျိတ်တဲ့လူပေါ့ဗျာ၊ ရေနေတိုင်းက သူ့ကို ကြောက်ကြတယ်။ အမှုဆင်တဲ့နေရာ၊ လည်ဆယ်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက် မရှိအောင် တော်တဲ့လူဗျ၊ ဘာသောညာသောအပြောနဲ့ နိုင်ရင်ပြီးရောဆိုရင် ဦးသာဂဒိုးကိုသာ ငှားပေးတော့လို့ ပြောကြရတဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်တောင် တခါတခါ စိတ်ကူးမိတယ်၊ ကျုပ်တို့မဟုတ်တရုတ်လုပ်ခဲ့တာကလေးတွေ မတော်တဆ ပေါ်ပေါက်များသွားရင် ဦးသာဂဒိုးဆီ ပြေးရမှာပဲလို့၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကို မည်းအောင်လည်း တတ်နိုင်တယ်၊ လက်နှီးစုတ်ကို ဖွေးအောင်လည်း တတ်နိုင်သတဲ့ဗျာ”

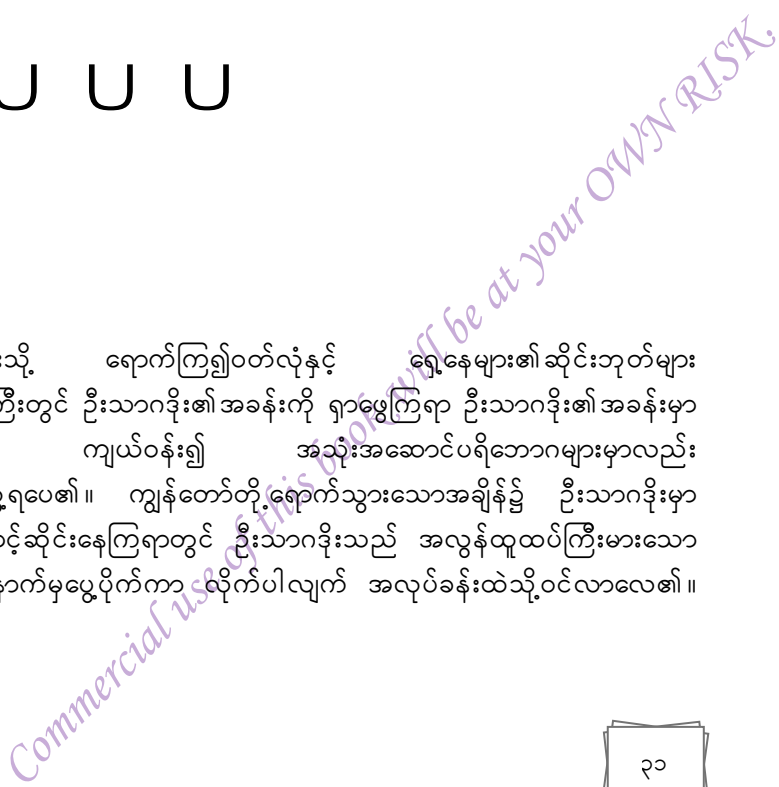
ကျွန်။ ။ “တကယ့်လူပါလားဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက သူနဲ့ သွားတွေ့ဦးမယ်”

ဂုံ။ ။ “ကျုပ်တယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားပါတွေ့ရမှာ”

ကျွန်။ ။ “ဟုတ်မှ လုပ်ပါ ဆရာကြီးရယ်”

U U U

ကျွန်တော်တို့သည် ဘားလမ်းသို့ ရောက်ကြ၍ဝတ်လုံနှင့် ရေနေများ၏ဆိုင်ဘုတ်များ တသီတတန်းကြီး ရှိနေသော အဆောက်အဦကြီးတွင် ဦးသာဂဒိုး၏အခန်းကို ရှာဖွေကြရာ ဦးသာဂဒိုး၏အခန်းမှာ အချို့သော ဝတ်လုံများ၏အခန်းထက် ကျယ်ဝန်း၍ အသုံးအဆောင်ပရိဘောဂများမှာလည်း သစ်လွင်တောက်ပြောင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသောအချိန်၌ ဦးသာဂဒိုးမှာ ရုံးသို့တက်နေခိုက်ဖြစ်သည်နှင့် ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းနေကြရာတွင် ဦးသာဂဒိုးသည် အလွန်ထူထပ်ကြီးမားသော ဥပဒေစာအုပ်ကြီးကို ဒရဝမ်တယောက်က နောက်မှပွေ့ပိုက်ကာ လိုက်ပါလျက် အလုပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာလေ၏။



ဦးသာဂဒိုးမှာ နှာခေါင်းချွန်းချွန်း မေးချွန်ချွန်နှင့် အလွန်အကင်းပါး၍ ထက်မြက်သော ရုပ်လက္ခဏာရှိပေရကား ရွှေမျက်မှန်ကိုတပ်လျက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် “ဦးဘလှသန်းတင်ဆိုတာ ခင်ဗျားမဟုတ်လား” ဟု ဒဂုံတင့်အား တချက်တည်းမေးလိုက်လေတော့၏။

ဂုံ။ ။ “မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ- သေချာပေါက်ဆီက ပြန်စာရလို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ဒိုး။ ။ (ဒဂုံတင့်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက်) “နေပါဦး ခင်ဗျားကို ကျုပ်မြင်ဖူးပါတယ်၊ ဩော်- တန်တော့... သတိရပြီ၊ တရုတ်အော်လန်ပစ် ဘောလုံးအသင်းလာတုန်းက ဖရင်းယူနီယန်အသင်းက ဝင်ကစားတာ ခင်ဗျားမဟုတ်လား၊ ကျုပ်က မျက်နှာကို တကြိမ်တွေ့ဖူးရင် မှတ်မိတဲ့လူဗျ”

စင်စစ်မှာ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ဒဂုံတင့်သည် ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်းတွင် ကစားဖူး၍ ကျောင်းမှထွက်သောအခါ၌လည်း စံလင်း-ပတ်စလေတို့နှင့် ဖရင်းယူနီယန်ဘောသင်း၌ ကစားခဲ့ဖူးလေသည်။

ဒဂုံတင့်သည် ဦးသာဂဒိုးက မိမိအား မှတ်မိသည်ကိုသိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒေါသထွက်သော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် သွားကိုဖြုတ်လိုက်၍ လူပါးကြီးတယောက်ကို လှည့်ဖြား၍ အကျိုးမရှိကြောင်းသိသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ပြုံးရယ်လိုက်လေ၏။

ဂုံ။ ။ “သိပ် မျက်စိစူးတဲ့ ဆရာကြီးပေးကိုးဗျာ၊ မှတ်မိတယ်ထားပါတော့၊ အသုံးအစွဲ ပြတ်လပ်တဲ့အခါ နာမည်ကလေးပြောင်းပြီးသုံးဖို့ စွဲဖို့ရအောင် အလုပ်လုပ်လို့ဖြစ်နိုင်မလားလို့ လာခဲ့တာပါဘဲ။ ၁၀၀ဝိ ဆိုတဲ့ ငွေဟာလည်း မနည်းပဲကိုးခင်ဗျ”

ဒိုး။ ။ “၂၀၀ဝိ မိတ်ဆွေရဲ့ ၂၀၀ဝိ-ဗျ။ ကျုပ်ကလည်း ကိုယ်နာမည်နဲ့ ပြောင်လုပ်ဝံ့တဲ့ လူစားမျိုးလည်း မလိုချင်လှဘူးဗျ။ အရှက်မရှိဘူး ဆိုရင် လူညံ့ထဲက ဖြစ်မှာပဲ၊ ခုပုံတော့ ကျုပ်လိုချင်တာနဲ့ ခင်ဗျာနဲ့ ကိုက်နေတော့တာပဲဗျို့၊ ဆောင်ရွက်ရမည့်အလုပ်ကလည်း အင်မတန် သိမ်မွေ့လို့မို့ လူမသိ၊ သူမသိ အလုပ်လုပ်တတ်မှ ဖြစ်မယ်”

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ဦးသာဂဒိုးသည် ကျွန်တော့်ကို စိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။

ဂုံ။ ။ “မှန်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်။ စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်ဖို့လည်း လိုတယ်မှတ်ပါတယ်”

ဒိုး။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ မတော်တဆ နေရာမကျရင် တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုး ဆိုပါတော့ဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ဒီလိုဆိုရင် တစ်ဦးခေါင်း တစ်ပညာဆိုတာလို များလေကောင်းလေ ဆိုရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ပြောလိုတာက ခက်ခဲ့တဲ့အလုပ်ဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဆောင်ရွက်တာထက် သုံးယောက် ဆောင်ရွက်ရရင် သာကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ဟောဒီက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေနဲ့ တွဲလုပ်ဖို့ ရည်မှန်းပြီး တစ်ကိုယ် ၁၀၀ဝိ-စီယူကြဖို့ အကြံရှိတဲ့အတွက် ခုနင်က ၁၀၀ဝိ-လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ နှစ်ယောက်စလုံး ငွေပြတ်နေတယ်ခင်ဗျ။ ဒီတော့ လုပ်ရ ရင်လဲနှစ်ယောက်စလုံးပဲ။ မလုပ်ရရင်လဲ အရှင်းပဲ၊ အဲဒါ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ပါတော့”

ထိုအခါ ဦးသာဂဒိုးသည် ကျွန်တော်အားအတန်ကြာအောင် ထပ်မံ၍ စိုက်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသော အမူအယာဖြင့် စားပွဲကို လက်ချောင်းကလေးများနှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်လျက် ရှိလေ။

Commercial use of this book will be at your own risk

ဒိုး ။ ။ “ဒီလိုဗျာ...ကျွန်တော်မှာ အခက်အခဲကလေး တစ်ခုရှိနေလို့ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာပြီးစမ်းလိုက် တော့၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ဆီကပဲ လျှောက်လွှာတစ်စောင်ရတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးကလည်း ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတွေဝိုင်းပြုံပြီး လျှောက်တာကိုလည်း အလိုမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ဆိတ်သန့်သွားအောင် ကြေးနန်းနဲ့ လျှောက်ရမယ်လို့ စည်းကမ်းသတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

သို့သော် ခင်ဗျားတို့လို ဂုဏ်သရေရှိ ခေတ်ပညာတတ်ထဲက လျှောက်ကြလိမ့်မယ်လို့တော့ မမျှော်လင့်မိပေဘူးပေဗျာ။ အမှန်ပြောရရင် တွေ့ကရအလုပ်မျိုးလုပ်ဝံ့တဲ့ ခပ်တေတေ လူစားထဲက လျှောက်ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပေတာ ကိုးဗျ”

ဂုံ။ ။ “ကျွန်တော်တို့လည်း သေစရာရှိသေဝံ့တဲ့ လူတွေ ပေါ့ခင်ဗျာ”

ဒိုး။ ။ “နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က ဥပဒေကို ကျူးကျော်တဲ့ဆီအထိ မလုပ်ဝံ့ကြပေဘူးမှတ်တယ်”

ဂုံ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဥပဒေကိုဖောက်ဖျက်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းရှာတဲ့ လူစားမျိုးတွေ တော့မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ။ သို့သော် ယခုလို ပြတ်လပ်နေတဲ့ အလှည့်အပတ်မျိုးမှာတော့ တန်ရာ တန်ဖိုးရရင် ဖောက်ဖျက်ရလိမ့်မယ် ခင်ဗျ”

ဒိုး။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဘာမဆို လုပ်မယ်လား”

ဂုံ။ ။ “ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ တန်လောက် အောင်ရရင် ဘာမဆိုလုပ်မယ် ထားလိုက်ပါတော့”

ဦးသာဂဒိုးလည်း စားပွဲကို လက်နှင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ကာ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်...

ဒိုး။ ။ “ကိုင်းပါလေ.... ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာ ပြောပြပါဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နားထောင်ပြီး သဘောတူရင်လုပ်။ မတူရင်လည်း မလုပ်ကြရုံ ရှိတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် စွန့်စားဖို့လိုတယ်လို့ ကျွန်တော် ထည့်ကြော်ငြာလိုက်တာ။ ခင်ဗျားတို့ တာဝန်က သူခိုင်းတဲ့အတိုင်းဆောင်ရွက်ရုံ ရှိတာပဲ၊ အကယ်၍ အထမမြောက်စေကာ မူအချည်းနီးမဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကျွန်ုပ်အမှုသည်က အာမခံပါတယ်၊ အမှုသည်က တခြားလူ မဟုတ်ဘူးဗျာ..... ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးတာပဲ”

ကျွန်။ ။ “သူ့သားတော့ ကျွန်တော် သိသားပဲ”

ဦးဘိုးတာ၏သား ကိုလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်၍ ဒဂုံတင့်လည်း သိသည်ဖြစ်ရာ သူက မည်မျှမပြောဘဲနှင့် ကျွန်တော်က ဝင်၍ပြောမိ သည်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ဒဂုံတင့်၏ စောင်းကြည့်ခြင်းခံရသေး၏။ ကျွန်တော်၏စကားကို ကြားသောအခါ ဦးသာဂဒိုးသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်လျက်.....

ဒိုး။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကိုလုံးဆိုတဲ့လူက အင်မတန်သုံးတဲ့ ဖြုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျာ။ သူ့အဖေက သူဌေးဆိုတဲ့အလျှောက် သူ့သားကို တစ်လ ၅၀၀-ပေးထားတယ်။ ဒါနဲ့တောင်... လောက်အောင် မသုံးနိုင်တဲ့ လူရမ်းကလေးတစ်ယောက်ပေါ့.....

Commercial use of this book will be at your own risk

ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ကိုလုံး၏ သုံးဖြုန်းခြင်းအကြောင်းများကို ကြားရဖူးသော်လည်း ဒဂုံတင့်၏ မျက်လုံးကို အကဲခတ်မိသဖြင့် မည်မျှထောက်ခံခြင်း၊ စွက်ဖက်ခြင်း မပြုဘဲ၊ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေခဲ့လေ၏။

ဦးသာဂဒိုးလည်း ဆက်လက်၍...

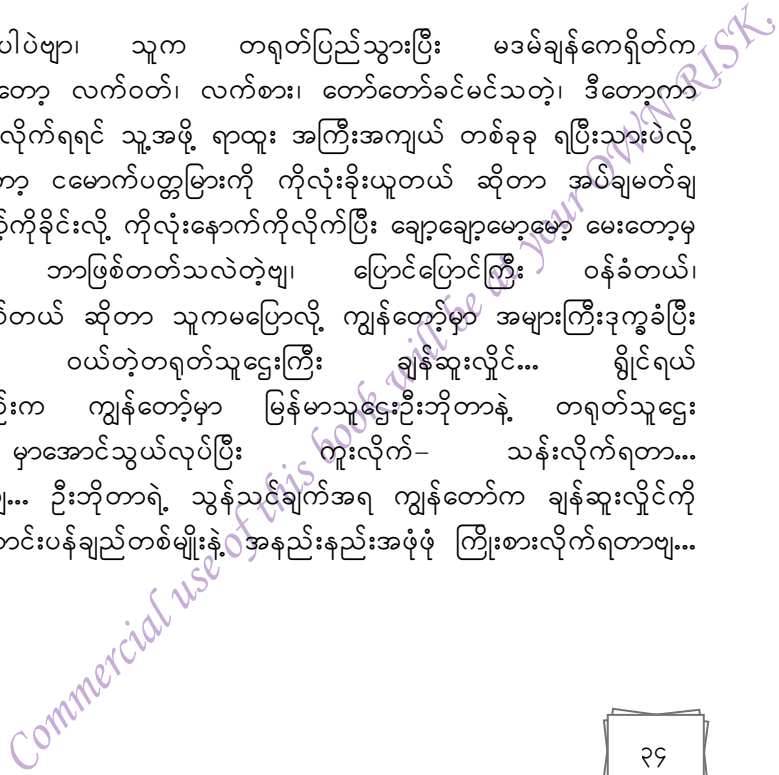
ဒိုး။ ။ “သူဌေးဦးဘိုတာဆိုတဲ့ လူကြီးက လူဆန်းကြီး တစ်ယောက်ပျ။ ကျောက်သံပတ္တမြားဆိုရင် ဘယ်လိုများ နှစ်သက်တယ် မပြောနဲ့တော့ မိုးကုတ်မြို့ကထွက်တဲ့ ပတ္တမြားကောင်းဆိုသမျှ၊ နီလာကောင်းဆိုသမျှ၊ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ကောင်းပေဆိုတဲ့ မြကောင်းဆိုသမျှ ဈေးကြီးပေးဝယ်ပြီး မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ ထုတ်ထုတ်ကြည့်သတဲ့။ အဲဒီ ရတနာတွေကို လက်စွပ်တန်လက်စွပ်၊ ဘယက်တန်ဘယက်၊ နားကပ်တန်နားကပ် စသည်ဖြင့် အထည်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ၎င်းအထည်တွေနဲ့ တူအောင်အတုတွေလည်း တစ်ခုစီလုပ်ထားသတဲ့။ အတုတွေကိုတော့ မီးခံသေတ္တာထဲမှာထည့်၊ အစစ်တွေကိုတော့ ဘယ်ဆီမှာ သိမ်းတယ်ကို ဘယ်သူမှ မသိဘူးတဲ့။ သူ့အကြံက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ သူခိုး၊ ဓားပြများ ကြံစည်လို့ရှိရင် အစစ်တွေ မပါစေရဘဲ အတုတွေ ပါသွားအောင် ဆိုကိုးပျ။ တစ်နေသ၌တော့ သူ့သားကိုလုံးက တစ်လ ၅၀၀-သုံးမလောက်ဘူးဆိုပြီး ဦးဘိုတာဆီ ပိုက်ဆံတောင်းတော့ ဦးဘိုတာက မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းရာမှာ ဘာမှမပြောဘဲ ချက်ကောင်းချောင်းပြီး သူ့အဖေရဲ့ ရတနာသေတ္တာထဲက ငမောက်ပတ္တမြား လက်စွပ်တစ်ကွင်း ခိုးယူသွားပြီး တရုတ်သူဌေး တစ်ယောက်ဆီမှာ ငွေ ၅၀၀၀-နဲ့ အပြီးအပိုင် ရောင်းလိုက်ပါရောဗျား”

ဂုံ။ ။ “လက်စွပ်က ဘယ်လောက်တန်သတဲ့လဲ”

ဒိုး။ ။ “တန်တာတော့ မပြောနဲ့တော့လေ သီပေါဘုရင်လက်ဝယ် မှာပါသွားတဲ့ ငမောက်ရယ် ဒီပတ္တမြား ရယ်ဟာ ညီနောင်ဆိုကိုးပျ။ ဒါကြောင့်မို့ မိုးကုတ်ကထွက်တဲ့ ပတ္တမြားတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးနှစ်လုံး ဆိုကိုးပျ။ သူဝယ်ထားတာတော့ ငါးသောင်းနဲ့တဲ့။ သို့သော်... သူ့စိတ်မှာ ပြည်တန်တယ်လို့ ယူဆထားတယ်။ ငါးသိန်းပေးလို့ တောင်မရောင်းနိုင်ဘူးတဲ့ပျ”

ဂုံ။ ။ “ဟိုက်... တော်တော်ဝှကျနေတာပဲကိုး၊ ဒါထက်ဝယ် တဲ့လူကကော ဘယ်သူတဲ့လဲဗျ”

ဒိုး။ ။ “ထောင်ကဲ... တစ်ယောက်ပါပဲဗျာ။ သူက တရုတ်ပြည်သွားပြီး မဒမ်ချန်ကေရိတ်က အမေရိကန်ပြည်သူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေလေတော့ လက်ဝတ်၊ လက်စား၊ တော်တော်ခင်မင်သတဲ့။ ဒီတော့ကာ ဒီလောက် ပတ္တမြားကို မဒမ်ချန်ကေရိတ် ပေးလိုက်ရရင် သူ့အဖို့ ရာထူး အကြီးအကျယ် တစ်ခုခု ရပြီးသားပဲလို့ သူက တွက်ကိန်းထုတ်နေတယ်။ အမှန်ကတော့ ငမောက်ပတ္တမြားကို ကိုလုံးခိုးယူတယ် ဆိုတာ အပီအပြင်ချ ဘယ်သူမှ မသိရဘူးပျ။ သူ့အဖေက ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းလို့ ကိုလုံးနောက်ကိုလိုက်ပြီး ချောချောမော့မော့ မေးတော့မှ ကိုလုံးက ကိုယ့်အဖေပစ္စည်းကိုယ်ယူတာ ဘာဖြစ်တတ်သလဲတဲ့ပျ။ ပြောင်ပြောင်ကြီး ဝန်ခံတယ်။ ဝန်ခံပြီးနောက်တောင် ဘယ်သူ့ကိုရောင်းလိုက်တယ် ဆိုတာ သူကမပြောလို့ ကျွန်တော့်မှာ အများကြီးဒုက္ခခံပြီး ခြေရာကောက် ယူရတယ်ပျ။ ဒါနဲ့ ဝယ်တဲ့တရုတ်သူဌေးကြီး ချန်ဆူးလိုင်... ရွှင်ရယ် ဟိုတယ်မှာတည်းခိုနေကြောင်း သိရကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ မြန်မာသူဌေးဦးဘိုတာနဲ့ တရုတ်သူဌေး ချန်ဆူးလိုင်နဲ့ နှစ်ယောက်အကြား မှာအောင်သွယ်လုပ်ပြီး ကူးလိုက်- သန်းလိုက်ရတာ... တစ်နေ့တည်း လေးငါးရစ်ခေါက် ကျတယ်ဗျာ... ဦးဘိုတာရဲ့ သွန်သင်ချက်အရ ကျွန်တော်က ချန်ဆူးလိုင်ကို ချောက်ချည်တစ်ခါ ချောချည်တစ်လှည့်၊ တောင်းပန်ချည်တစ်မျိုးနဲ့ အနည်းနည်းအဖုံဖုံ ကြိုးစားလိုက်ရတာဗျာ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မရတော့ပါဘူး”



ဂုံ။ ။ “ဘာကြောင့်လဲ ခင်ဗျ။ မတရား အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသားပဲ။ ရုံးတော်မှ တရားစွဲရင် သူ့ငွေပြန်ပေးပြီး ကိုယ့်လက်စွပ် ကိုယ်ပြန်ရ၊ရမှာပေါ့ ခင်ဗျ”

ဒိုး။ ။ “ဒီလိုတော့ ဟုတ်သားပေါ့ဗျ။ နို့ပေမယ့် ဒီလိုလုပ်ပြန်တော့လည်း ကိုယ့်သားကို ခိုးမှုနဲ့စွပ်စွဲရမလို ဖြစ်နေလို့ ဝှက်ကျနေတာပေါ့ဗျ။ လက်စွပ်ကို နှမြောတယ်ဆိုပေမယ့် သားတယောက်လုံးရဲ့ အသရေကိုဆယ်ဖို့ကိစ္စက ရှိသေးတာကိုးဗျ။ ဒါကြောင့် ဦးဘိုးတာက ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး သူ့လက်စွပ်ကို တနည်းနည်းနဲ့ ပြန်ရအောင်လုပ်ပေးဖို့ခိုင်းထားတယ်။ ငွေဆိုတာတော့ အရေးမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ကုန်ချင်သလောက်ကုန်ပါစေတဲ့။ ချန်ဆူးလှိုင်ကိုလည်း ငွေယူဖို့ ကျွန်တော်ပြောထားပါသေးတယ်။ သူကလည်း တမျိုးခေါင်းမာတာပဲဗျ။ တတ်နိုင်လို့ ငွေကိုတောင်လိုပုံပေးတောင် ဒီလက်စွပ်ကို ပြန်မပေးဘူးတဲ့ဗျ။ သိပ်ကျပ်တဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်ပါပဲဗျာ...”

ဂုံ။ ။ “ဒါကြောင့်မို့ ဦးသာဂဒိုးက ဟိုကြော်ငြာကိုသတင်းစာ ထဲမှာ ထည့်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့...”

ဒိုး။ ။ “အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့စမ်းကြည့်လိုက်တာပဲဗျ”

ဂုံ။ ။ “ဒီတော့ကော ခင်ဗျားက ဒီလက်စွပ်ကို ချန်ဆူးလှိုင်ဆီက ကျွန်တော်တို့ ခိုးပေးစေချင်တယ် ဆိုပါတော့”

ဒိုး။ ။ (မျက်နှာနီမြန်းသွားလျက်) “ခင်ဗျားတို့ကို မဆိုလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လိုလူက ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ပေး ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သို့သော်-ဒီလိုရှိပါတယ်ဗျာ။ စင်စစ်တော့ ခိုးတာမဟုတ်ပါဘူး။ မတရားသဖြင့်ယူထားတဲ့ ပစ္စည်းတခုကို ပြန်ရအောင် ယူပေးတယ်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဦးဘိုးတာက ဆုငွေ ၂၀၀၀ ပေးတဲ့အပြင် ချန်ဆူးလှိုင်ကိုလည်း သူ့ငွေ ၅၀၀၀ သူ့ပြန်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း ချန်ဆူးလှိုင်ကလည်း သူ့လက်ထဲ ဒီပစ္စည်းရောက်ခြင်းဟာ စင်စစ်ကြယ်ကြယ် မဟုတ်လေတော့ တယောက်ယောက်က သုတ်သွားရင် ဆူဆူပူပူလုပ်ပုံမည့် လက္ခဏာ မရှိပါဘူး။ ညောင်မြစ်တူးတော့... ပုတ်သင်ဥပေါ် ဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်အယူအဆကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဆောင်ရွက်ပေးမည့်အလုပ်ဟာ ခိုးဝှက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် မရောက်ပါဘူး။ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲဆိုတဲ့ စကားလို ပစ္စည်းတခု သူ့ဥစ္စာရှင်ထံ ပြန်ရောက်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ သဘောပါပဲ”

ဂုံ။ ။ “ဥပဒေနဲ့ မကင်းလွတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျားပဲ ပြောတာပဲ”

ကျွန်။ ။ “စွန့်စားရမယ်ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိသေးဗျား”

ဒိုး။ ။ “ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ကတန်ရာတန်ဖိုး ပေးရမှာ ကိုးဗျ”

ဂုံ။ ။ (ဦးခေါင်းကိုရမ်းလျက်) “တန်ရာတန်ဖိုးလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူးဗျာ။ နည်းလွန်းပါတယ်။ မတော်တဆ မိသွားရင်တရားသူကြီးက ဒီအတ္ထုပ္ပတ္တိကို နားထောင်နေမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခိုးမှုဆိုပြီး ထောင်ချလိုက်မှာပဲ။ ငွေပြတ်နေကြတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ သို့သော် အကျိုးနဲ့ဒုက္ခနဲ့ မမျှပါဘူးဗျာ”

ဒိုး။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲ”

ဂုံ။ ။ “တယောက် ၅၀၀၀-စီ၊ တသောင်းထားလိုက်ဗျာ။ ဒီလို မြက်မြက်ကလေးရရင်ဖြင့် စွန့်လုပ်တန် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

Commercial use of this book is prohibited at your OWN RISK

ဦးသာဂဒိုးလည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို တလှည့်စီကြည့်ကာ စားပွဲကို လက်ချောင်းများနှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်လျက်ရှိ၏။

ထို့နောက်မှ...

ဒိုး။ ။ “တသောင်းရရင်ဖြင့် ရအောင် လုပ်ပေးမယ်လား”

ဂုံ။ ။ “အာမတော့ မခံနိုင်ဘူးဗျ၊ တတ်နိုင်သလောက်တော့ကြိုးစားမှာပဲ”

ဒိုး။ ။ “ခင်ဗျားတို့က လုပ်နေကျလည်း မဟုတ်”

ဂုံ။ ။ “ဒါတော့မှန်တယ်၊ လုပ်နေကျတော့ မဟုတ်ပေဘူး”

ဒိုး။ ။ “ငွေဒီလောက်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့စွန့်မယ်ပေါ့လေ”

ဒဂုံတင့်ကလည်း ဦးခေါင်းညိတ်၍ ကျွန်တော့်အားလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း “ဒီလောက်ရရင်တော့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် စွန့်လုပ်မယ်ဗျာ” ဟုထောက်ခံလိုက်လေ၏။

ဒိုး။ ။ “တသောင်းတောင် ထုတ်ပေးဖို့တော့ ပြောမဖြစ်ပေဘူး မှတ်တယ်”

ဂုံ။ ။ “ဒါဖြင့်လည်း ဒီပြင်လူ ရှာပေးတော့ ခင်ဗျာ”

ဒိုး။ ။ “ခင်ဗျားတို့က တကယ်ပြောနေတာလား”

ဂုံ။ ။ “တကယ်ကိုမှ တကယ်ပါခင်ဗျာ”

ဒိုး။ ။ “တယောက် ၂-ထောင်စီလောက်ဆို တော်ရောပေါ့ဗျာ”

ဂုံ။ ။ “မိသွားတော့ ခင်ဗျား ခံမှာလား”

ဒိုး။ ။ “၃-ထောင်စီ ယူကြဗျာ”

ဂုံ။ ။ “မလုပ်ရ အရှင်းဘဲ၊ တပြားမှ မလျှော့နိုင်ဘူး”

ဒိုး။ ။ “ဒါဖြင့် မတော်တဆ အထမမြောက်ရင် တပြားမှ မပေးဘူးနော်”

ဂုံ။ ။ “တပြားမှ မပေးနဲ့ လက်စွပ်ရလာခဲ့မှ ပေးပါ”

ဒိုး။ ။ “ကိုင်း ... ဒါဖြင့် စိန်လိုက်ဗျာ”

၎င်းနောက် ဦးသာဂဒိုးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ရိုမာနီဟိုတယ်ကလေးသို့ ခေါ်သွား၍ ချောင်ကျသော အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်ကြပြီးလျှင် အစားအသောက်များဖြင့် ဝတ်ပြုလေရာ ဦးသာဂဒိုးနှင့်ကျွန်တော်တို့မှာ ဘီယာတလုံးပြီး တလုံးသောက်ကြသော်လည်း ဒဂုံတင့်မူကား တခွက်တလေမျှသာ စားရင်း-ဖွာရင်းနှင့် ငေးစိုက်နေလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ ဒဂုံတင့်သည် သူဌေးဦးဘိုးတာ၏ နေအိမ်သို့ သွားဦးမည် ဆို၍ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင်-

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ဂုံ။ ။ “ကျွန်တော် စကားနည်းနေတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ စိတ်ကူးကလေးတခု ပေါ်လာလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကိုလည်း ခုချက်ချင်းထုတ်ပြီး မပြောပါရစေနဲ့ဦး၊ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာမို့ပါ။ ကျွန်တော့်ဝါသနာက စိတ်ကူးတခုပေါ်ရင် မပြီးခင်မပြောတတ်တဲ့ ဝါသနာရှိလို့ပါ။ ကိုင်း ... ကျွန်တော်ဦးဘိုးတာနဲ့ သွားတွေချင်လို့ ဦးသာဂဒိုးက စာကလေးတကြောင်းလောက် ခြစ်ပေးလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လိုက်လို့ သိပ်အကြောင်းမထူးသေးပါဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

ဦးသာဂဒိုးမှာ ဒဂုံတင့်၏အပြုအမူကို ကျေနပ်ဟန်လက္ခဏာ မရှိသော်လည်း ဒဂုံတင့်(ဘလုသန်းတင့်) ပြောသည့်အတိုင်း စာကလေးရေးပေးလိုက်ရုံမျှနှင့် နစ်နာစရာနည်းလမ်း မမြင်သည့်ပြင် အနည်းငယ်စကား ပြောကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် ထင်သလိုလုပ်ရမှ ကျေနပ်ရမည့်ဝါသနာကို အကဲခတ်မိသည်နှင့် ဒဂုံတင့်တောင်းခံအတိုင်း ဦးဘိုးသာထံသို့ စာတစောင်ရေးပေးလိုက်လေ၏။ ၎င်းစာတွင် လက်စွပ်ပြန်ရမှုအတွက် ကြိုးစားပေးမည့် လူတယောက် ဖြစ်ကြောင်းမျှထက်ပို၍ ထောက်ခံချက်လည်း မပါရှိချေ။

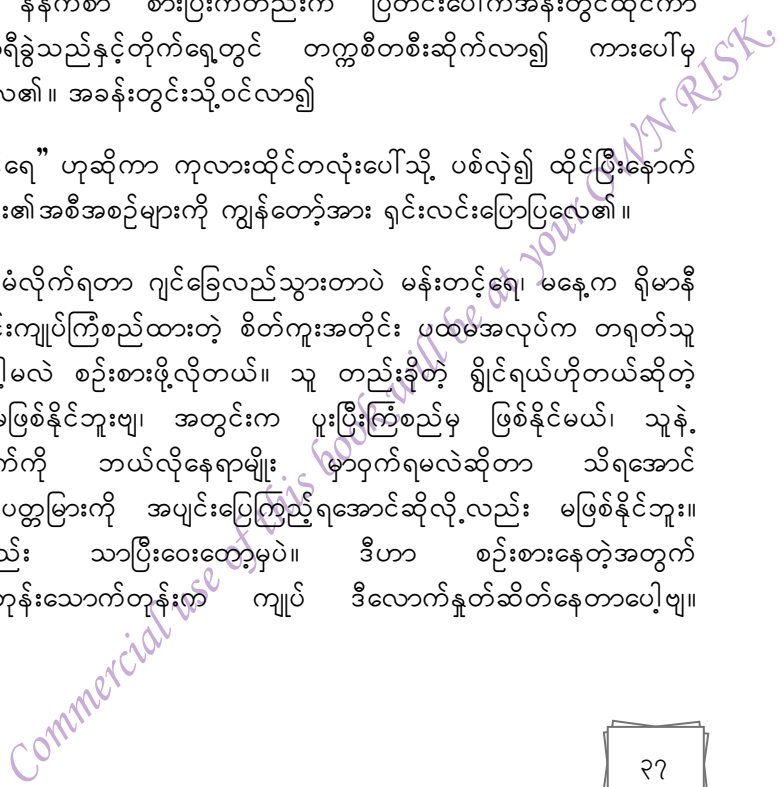
ဒဂုံတင့် ထသွားသောအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာ ဒဂုံတင့်၏ပြုမူပုံကို ဦးသာဂဒိုးကဲ့သို့ပင် မကျေမနပ်ရှိနေသော်လည်း ‘ဘလုသန်းတင်’ ၏ခေါင်းမာခြင်းနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်တတ်ခြင်း တည်းဟူသော ဝါသနာအကြောင်းကို ထိုသူနားလည်စေရန် ပြောပြရလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေမှာ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် အထမမြောက်မချင်း လက်မလျှော့တတ်သည့် ဇွဲသတ္တိလည်း ရှိကြောင်းနှင့် ထောက်ခံပြောပြရလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ရှေ့နေဦးသာဂဒိုးသည် မယုံတဝက် ယုံတဝက်ဆိုသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်၍ အကြံအစည်အောင်မြင်စေဖို့ ဆုတောင်းပြီးလျှင် ခွဲခွာသွားကြလေတော့၏။

ထိုနေ့တနေ့လုံး ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်နှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံခြင်း မရှိဘဲ ညနေခင်းအချိန်တွင်မှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ချိန်းဆိုလိုက်သည်ကို ကြားရလေ၏။ ဒဂုံတင့်က “နက်ဖြန် ၁၂-နာရီလောက်မှာ ခင်ဗျားအိမ်က စောင့်နေပါ” ဟူသော မှာထားချက်မှတစ်ပါး တစ်စုံတရာ မေးမြန်း၍ မရတော့ဘဲ တယ်လီဖုန်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရာကျွန်တော့်မှာ ၎င်း၏ဝါသနာကို သိပြီးဖြစ်၍သာ အောင့်အည်း သည်းခံလိုက်ရလေတော့သည်။

နောက်တနေ့၌ ကျွန်တော်သည် နံနက်စာ စားပြီးကတည်းက ပြတင်းပေါက်အနီးတွင်ထိုင်ကာ ဒဂုံတင့်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိရာ ၁၂-နာရီခွဲသည်နှင့်တိုက်ရေတွင် တက္ကစိတစီးဆိုက်လာ၍ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းချလာခဲ့သော ဒဂုံတင့်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၍

“၅-မိနစ်ပဲ အချိန်ရှိတယ် မန်းတင့်ရေ” ဟုဆိုကာ ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်သို့ ပစ်လှဲ၍ ထိုင်ပြီးနောက် ဒဂုံတင့်သည် စီးကရက်မီးခိုးများအကြားမှ ၎င်း၏အစီအစဉ်များကို ကျွန်တော့်အား ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

ဂုံ။ ။ “ကျုပ်တော့ ဖုတ်ပုစီးတိုက်ချည်း စီမံလိုက်ရတာ ဂျင်ခြေလည်သွားတာပဲ မန်းတင့်ရေ၊ မနေ့က ရီမာနီ ဟိုတယ်မှာ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ စားသောက်ရင်းကျုပ်ကြံစည်ထားတဲ့ စိတ်ကူးအတိုင်း ပထမအလုပ်က တရုတ်သူ ဌေးချန်ဆူးလှိုင်နဲ့တွေ့အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ စဉ်းစားဖို့လိုတယ်။ သူ တည်းခိုတဲ့ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ဆိုတဲ့ နေရမျိုးဟာက အပြင်ဘက်က ကြံစည်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ အတွင်းက ပူးပြီးကြံစည်မှ ဖြစ်နိုင်မယ်၊ သူနဲ့ တွေ့ဖို့ကြံစည်ပြီးနောက် ဒီပတ္တမြားငမောက်ကို ဘယ်လိုနေရာမျိုး မှာဝှက်ရမလဲဆိုတာ သိရအောင် ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ လိုတယ်။ ပတ္တမြားကို အပျင်းပြေကြည့်ရအောင်ဆိုလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဦးဖိုးတာဆီက လွတ်လိုက်တဲ့လူဆိုရင်လည်း သာပြီးဝေးတော့မှပဲ။ ဒီဟာ စဉ်းစားနေတဲ့အတွက် ရီမာနီဟော်တယ်မှာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ စားတုန်းသောက်တုန်းက ကျုပ် ဒီလောက်နှုတ်ဆိတ်နေတာပေါ့ဗျ။



နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ဘယ်လိုအကြံတစ်ခု ရသလဲဆိုတော့ ကျောက်နီ(ပတ္တမြား)လက်စွပ် ကောင်းကောင်းတစ်ကွင်း ရနိုင်လို့ရှိရင် ချန်ဆူးလှိုင်ရဲ့ လက်စွပ်နဲ့က ယှဉ်ကြည့်ဖို့ အခွင့်ကောင်းရရင် ဖြစ်နိုင်လောက်တယ် လို့ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ်။ ပစ္စည်းအစစ် အကောင်းတစ်ခုလက်ကိုင်ပြုထားတဲ့ ဥစ္စာရှင်တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်း စစ်ကြောင်းမှန်ကြောင်းကို ပြချင်တတ်တဲ့ ဝါသနာရှိတတ် သကဲ့သို့ပင်။ ဒါနဲ့ တခြားလူဆီမသွားပဲ ဦးဘိုးတာဆီသွားပြီး ကျောက်နီလက်စွပ်တစ်ကွင်း ငှားရတာပေါ့ဗျ။ ဦးဘိုးတာကလည်း သူ့ငမောက် ပြန်ရအောင်လုပ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာအားရလက်သင့်ခံ စကားပြောပြီး တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးတာကိုး။ ဦးသာဂဒိုးပြောတဲ့ အတိုင်းသူ့ဆီမှာ မတော်တဆစားပြတိုက်ခဲ့လို့ရှိရင် ထုတ်ပေးရအောင် လုပ်ထားတဲ့ အတုတွေ အများကြီးရှိတယ်ဗျ။ လူကြီးက တော်တော်ဉာဏ်သွားတယ်။ အစစ်တစ်ခုရှိရင် အတုတစ်ခုလုပ်ပြီးသား ရှိတော့တာပဲ။ ဥပမာ မြဘယက်အသစ် တစ်ခုရှိရင် ၎င်းနဲ့ဆင်တူယိုးမှားအတုတစ်ခုလည်း ရှိတော့တာပဲ။ နီလာရော၊ မြရော၊ ပတ္တမြားရော အားလုံးတစ်ခုစီတစ်ခုစီ အတုတွေနဲ့ချည်းပဲဗျ။ သူ့အကြံက သတင်းရထားတဲ့ ဓားပြက လာတိုက်လို့ရှိတောင် အစစ်ကိုမပေးဘဲ အတုတွေကိုထုတ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောဗျ။ ဒါနဲ့ တိုတိုပဲပြောတော့မယ်။ ချန်ဆူးလှိုင်ကို ရောင်းလိုက်တဲ့ ငမောက်ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို တစ်တိုင်းတည်းလုပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်း ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတာ ကိုးဗျ။

ကျွန်။ ။ “ဒါနဲ့ အဲဒီလက်စွပ်နဲ့ ခင်ဗျားက ချန်ဆူးလှိုင်ဆီသွားပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့ရော ဆိုပါတော့ဗျာ”

ဂုံ။ ။ “အစစ်ပဲ ကျုပ်က ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း လိမ်စရာရှိရင် ယုတ္တိယတ္တိရှိအောင် ပြီးတဲ့သန်းတဲ့အတတ် တတ်ထားလေတော့ ချန်ဆူးလှိုင်က ကျုပ်နဲ့ စကားပြောရပြောချင်း ကျုပ်ကို သိပ်သဘောကျနေတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ မိုးကုတ်မြို့မှ ‘ငမောက်’ ဆိုတဲ့ ပတ္တမြားနှစ်လုံးထွက်ဖူးကြောင်း။ ၎င်းနှစ်လုံးအနက် တလုံးဟာ သီပေါဘုရင်နဲ့ အတုပါသွားလို့ ဗြိတိသျှပြတိုက်ထဲ ရောက်နေကြောင်း။ ကျန်တလုံးဟာ ဆွေတော်မျိုးတော်တပါး (မက္ခရာမင်းသား)ဆိုလား လက်ထဲရောက်နေသလို အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြောင်း၊ အကယ်၍ တယောက်တလုံးစီရှိနေကြရင် တယောက်ယောက်ရဲ့ပစ္စည်းသာ အစစ်အမှန် ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိကြောင်း။ ဒါကြောင့် တလုံးနဲ့တလုံး ယှဉ်ကြည့်ရအောင် မင်းသားဆီက ပတ္တမြားကို ယူလာခဲ့ကြောင်း ပြောပြတာကိုးဗျ။ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ချန်ဆူးလှိုင်က ‘ဒေါသကြီးပြီး သူ့လက်ထဲရောက်နေတဲ့ လက်စွပ်ကို ထုတ်ပြတော့တာကိုးဗျ။ လက်စွပ်ကို တမိုက်လောက်ရှိတဲ့ သံမဏိသေတ္တာကလေးထဲ ထည့်ပြီး ခရီးဆောင်ရုံးသေတ္တာကြီး တလုံးထဲထည့်တားတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ သူက သေတ္တာကလေးယူပြီး လက်စွပ်ကိုထုတ်၊ ကျုပ်မှာပါသွားတဲ့အတုနဲ့ နိုင်းယှဉ်ပြီးကြည့်နေတုန်း ကျုပ်က ဘာလုပ်တယ်မှတ်သလဲ၊ သူ့ခရီးဆောင်သေတ္တာကြီးမှာ ခတ်ထားတဲ့ အာမခံ(chabbs) သော့ခလောက်ကို မယောင်မလည်ကိုင်ပြီး လက်ထဲမှာကပ်လျက်ပါလာတဲ့ ဖယောင်းနဲ့ သော့ပုံစံယူတာကိုးဗျ။ ချန်ဆူးလှိုင်ကတော့ လက်စွပ်နှစ်ခု ယှဉ်ကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်လေဗျာ။ ဘယ်ဒင်းက အစစ်၊ ဘယ်ဒင်းက အတုလို့ ငြင်းနေ ရအောင် ဘယ်လောက်များ တူလို့လဲတဲ့။ စိန်တွေရှိပြီး မျက်ခြယ်ကွင်းထားပုံ တူပေမယ့် ပတ္တမြားချင်း ဘယ်လောက်ကွာသလဲတဲ့။ ကျုပ်မျက်စိ အောက်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ယူပြသေးတယ်။ ကျုပ်ကို နှစ်ကွင်းစလုံးယှဉ်ကြည့်ဖို့ အပ်လိုက်ရင်တော့ ကျုပ်က လက်လည်လည်နဲ့ လဲယူဖို့ စိတ်ကူးသေးတယ်။ နို့ပေမယ့် ပေါက်ဖော်ကြီးက ပါးလွန်းလို့ ကျုပ်လက်ထဲကို နှစ်ကွင်းလုံးမအပ်ဘူးဗျ။ သူ့ဟာသူ ယှဉ်ပြပြီး အတုကို ကျုပ်လက်ထဲ ပြန်ထည့်တယ်”

ကျုပ်။ ။ “နေပါဦးဗျ။ ချန်ဆူးလှိုင်က ဘယ်လိုထောင်ကဲလဲ”

Commercial use of this book is prohibited by Myanmar Copyright Society (MCS)

ဂုံ။ ။ “ဒီလိုတဲ့ဗျ။ ဒီတရုတ်ကြီးက မြန်မာပြည်မှာ နှစ်ပေါင်း(၂၀)ကျော်(၃၀)လောက်စီးပွားရှာပြီး သူဌေးဖြစ်လို့ ပြည်ကြီးပြန်သွားတဲ့နောက် မြန်မာပြည်ကို တခေါက်နှစ်ခေါက်အလည်လာရာမှာ ရန်ကုန်က ထောင်ကဲတွေနဲ့ ပုလဲနံ့ပ မသင့်လေတော့ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းနေတုန်း ကျုပ်တို့ကိုလုံးနဲ့ ဆုံမိကြလို့ လက်စွပ်ကိုဝယ်ယူလိုက်တာဆိုကိုး။ ကိုလုံးဆိုတဲ့လူကလည်း ကျောက်နီလက်စွပ်တကွင်းငွေ ၅၀၀ဝိ-ရတယ်ဆိုတော့ ဟုတ်လှပြီ ရောင်းလိုက်တဲ့ လက္ခဏာပဲ”

ကျွန်။ ။ “ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်တာဝန်က ဘာလဲဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျားတာဝန်က ဒီကနေ့ည ချန်ဆူးလှိုင်နဲ့ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာ ညစာထမင်းစားဖို့ အလုပ်ရှိတယ်”

ကျွန်။ ။ “အလိုလေးဗျာ ဘယ်နှယ်လုပ်တာတုန်း ကျုပ်နဲ့မှ မသိဘဲနဲ့”

ဂုံ။ ။ “ပေါက်ဖော်ကြီးက ကျုပ်စကားပြောကောင်းလေတော့ လေစပ်တည့်ပြီး ထမင်းစားဖို့ဖိတ်ရာမှာ ကျုပ်ကတယောက်တည်းလာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတယောက်ရှိပါသေးတယ် ဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျားကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့ ဖိတ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မလိုက်နိုင်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား တယောက်တည်း သွားစားရလိမ့်မယ်”

ကျွန်။ ။ “မဟုတ်တာဘဲဗျာ ... ကျုပ်နဲ့မှ မသိဘဲ ကျုပ်တယောက်တည်းသွားလို့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲဗျ”

ထိုအခါ ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော်၏စကားကိုအဖြေမပေးဘဲ ပြုံးစိစိမျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက်မှ ...

ဂုံ။ ။ “ထောင်ကဲကြီးက စားပွဲစားတော့ အများစားတဲ့အခန်းမကြီးထဲ ဆင်းမစားဘူးတဲ့ဗျ။ သူ့အိပ်ခန်းနဲ့ ကပ်နေတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပြင်ကျွေးရသတဲ့။ စားတော့လည်း ဟိုတယ်ကဟာမစားဘူးတဲ့၊ တရုတ်ဟိုတယ်က စားစရာတွေ မှာစားသတဲ့။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက စကားတွေလေမပြတ်အောင် ခုနစ်စဉ်အမျှင်တန်း လျှောက်ပြော ပေတော့ကြားလား”

ထိုအခါ ကျွန်တော့မှာ ဒဂုံတင့်၏အကြံအစည်ကို ရိပ်မိလေတော့၏။ ၎င်းကား အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်တော်နှင့် ထောင်ကဲကြီးတို့ စားပွဲစားနေခိုက်တွင် ဒဂုံတင့်ကအိပ်ခန်းထဲမှ လက်စွပ်ကို အလစ်သုတ်ရန်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်။ ။ “မတော်သိသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မယ်ဗျာ...”

ဂုံ။ ။ “မသိစေရပါဘူး စိတ်သာချပါ”

ကျွန်။ ။ “ခင်ဗျားဟာ လွန်လွန်းလှချေလားဗျာ ဇက်ရဲလွန်းအားမကြီးဘူးလား”

ဂုံ။ ။ “တယောက်ငါးထောင်စီဆိုတဲ့အလုပ်ဟာ ဘယ်မှာ ချောင်နိုင်မှာလဲဗျ။ စွန့်ရတဲ့အချက်တော့ ပါပေမှာပေါ့ ...”

ကျွန်။ ။ “ဟိုဘက်ခန်းမှာ တယောက်က သူ့ပစ္စည်းကို အလစ်သုတ်နေခိုက် ဒီဘက်အခန်းမှာ သူစိမ်းတယောက်နဲ့ စကားရှည်ဆွဲပြီး ပြောနေဖို့အလုပ်က ခဲယဉ်းလိုက်တာဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ခဲယဉ်းပေမယ့် တယောက် ၅၀၀ဝိ-စီကို ဆရာကြီးရဲ့”

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ကျွန်။ ။ “ကျုပ်ဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်တာနဲ့ ပေါ်ကုန်ပါလိမ့်ဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျား ဒါလောက်မညံ့ပါဘူး ... ကျုပ်သိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်မသေးပါနဲ့။”

ကျွန်။ ။ “ဘယ်အချိန်လောက် ကျုပ်သွားရမှာတဲ့လဲ”

ဂုံ။ ။ “(၇)နာရီတိတိ ရောက်အောင်သွားပေတော့၊ ဟိုရောက်တော့ ကျုပ်က လွတ်လိုက်တယ်လို့ပြော ခင်ဗျား ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်မလာနိုင်တဲ့အကြောင်းကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောလိုက်မယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ပေါက်ဖော်ကြီးက သိပ်စကား များတဲ့လူကြီးပါ။ ခင်ဗျားကတခွန်းတလေလောက် တချက်တချက်ထောက်ပေးရင် သူ့ဟာသူလျှောက်ပြောပါလိမ့်မယ်၊ သို့သော်... ငမောက်ပတ္တမြားအကြောင်းဆီ စကားမရောက်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ခင်ဗျားက လမ်းလွှဲပေးနော်၊ မတော်လို့များ သူကခင်ဗျားကို သူ့လက်စွပ်ပြပါရစေများ လုပ်နေရင် ခင်ဗျားက မအားလပ်ပါဘူးဆိုပြီး အတင်းသာ ထ,လာခဲ့ပေတော့”

ကျွန်။ ။ “ဒီပြင် ဧည့်သည်တွေများ ဖိတ်ထားရင်ကောဗျ”

ဂုံ။ ။ “ မဖိတ်ပါဘူး... ခင်ဗျားရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ သူရယ် (၃) ယောက်ထဲ စကားဆွေးနွေးကြဖို့ တမင်စီစဉ်ထားတာပါဗျ”

ကျွန်။ ။ “နောက်ပြီးတော့ ကျုပ် ဘယ်လာခဲ့ရမှာလဲ”

ဂုံ။ ။ “ဦးဘိုးတာရဲ့ တိုက်ကို လာခဲ့ပေတော့၊ ကျုပ် အဲဒီ စောင့်နေမယ်”

ဒဂုံတင့်လည်း ထိုင်ရာမှထ၍ သွားတော့မည်ပြုသည်တွင်...

ကျွန်။ ။ “(၇) နာရီဆိုတော့ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကို စည်းဝါးကိုက်အောင် သင်ပေးနိုင်ပါသေးတယ်၊ နောက်ထပ်ပြီး တစ်ခေါက်လောက် မတွေ့ရတော့ဘူးလားဗျာ၊ ကျုပ် သိပ်ပြီး စာမကြေသေးဘူးဗျာနော်၊ တော်တော်ကြာ အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အသည်းထိပ်လှချေရဲ့ဗျာ...”

ဂုံ။ ။ “ကိုယ့်ဟာကိုယ် အထင်မသေးပါနဲ့လို့ ဆိုဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီလောက်မညံ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဆရာရေ၊ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ အပုံကြီး ရှိတယ်။ ကိုင်း... နားလည်ပြီနော် ကိစ္စပြီးရင် ပွဲစားဦးဘိုးတာရဲ့ တိုက်ကိုလာခဲ့ပေတော့၊ ကျုပ် မရောက်သေးတောင် စောင့်သာနေ.. ဦးဘိုးတာကို ခင်ဗျား အကြောင်း ကျုပ်ပြောပြီးသားပဲ...တော့”

ဒဂုံတင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်၍ ဆင်းသွားလေရာ ကျွန်တော့်မှာ ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်အတွက် မျက်နှာကို မရဲသည်နှင့် ရင်ထဲတွင် တနွေးနွေး ရှိနေလေ၏။ အမှန်ကို ဆိုရလျှင် တစ်ယောက်တစ်ဝက်ယူရမည့် အလုပ်တစ်ခု၌ ကျွန်တော့်၏တာဝန်မှာ ဒဂုံတင့်၏တာဝန်ကို နှိုင်းစာလျှင် ပြောပလောက်အောင် မရှိဘဲ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးသော ထောင်ကဲတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ စကားပြောရခြင်း တည်းဟူသောအလုပ်မျှသာ ဖြစ်ပေရကား သည်းတွားခြင်းငှာမထိုက်ပေ။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော့်မှာ ငွေ ၅၀၀၀-ကို မက်မောသော်လည်း လက်မခံမိလျှင် ကောင်းလေစွဟူ၍ မကြာခဏ အကြံဖြစ်ပေါ်မိလေ၏။

Commercial use of this content will be at your OWNERS RISK

ကျွန်တော့်သည် ထိုနေ့ညနေတွင် ချန်ဆူးလှိုင်နှင့် တွေ့ရမည့်အရေးအတွက် စိတ်ထဲ၌ ပြင်ဆင်လျှက် အဆက်မပြတ်စေရအောင် စကားပြောနိုင်စေရန် မြန်မာနှင့် အင်္ဂလိပ် ပုံတိုပတ်စမျိုးစုံကို တွေးတော စိတ်ကူးနေမိ၏။ ကျွန်တော်၏အလုပ်မှာ ချန်ဆူးလှိုင်အား အိပ်ခန်းဆီသို့ဖြစ်စေ၊ ငမောက်ပတ္တမြားအကြောင်းသို့ ဖြစ်စေ စိတ်အာရုံမဖြစ်စေခြင်းငှါ စိတ်ဝင်စားလောက်သော စကားတို့ဖြင့် ဆွဲငင်ထားရန်ဖြစ်ပေရကား။ အထိုက်အလျောက် စကားပြောတက်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မိစေကာမူ၊ တမင်ပြောရမည် ဆိုသောကြောင့် ဖြစ်မှဖြစ်ပါမည်လောဟု ပူပင်မိ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ တရုတ်ပြည်မန်းချူးဘုရင်ဆက်နှင့် ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ များကိုလည်း အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များတွင် မွေနှောက်ဖတ်ရှု ထားသေး၏။

(၆)နာရီခွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ရေချိုးအဝတ်လဲ၍ ရှိုင်ရယ်ဟော်တယ်သို့ ထွက်လာခဲ့သဖြင့် (၇)နာရီတိတိတွင် ဟော်တယ်သို့ဆိုက်ရောက်လေရာ ဟိုတယ်မန်နေဂျာနှင့်လည်း မျက်နှာတန်းဖူးသည်နှင့် တရုတ်ဧည့်သည်ချန်ဆူးလှိုင်၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ လာရောက်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်တွင် မန်နေဂျာသည် ဘွိုင်ကိုခေါ်၍ ချန်ဆူးလှိုင်ရှိသော အထက်ထပ်သို့ လိုက်ပို့စေ၏။ ချန်ဆူးလှိုင်၏ ဧည့်ခန်းသို့ရောက်၍ ၎င်းနှင့်တွေ့ဆုံရာတွင် အသက်(၅၀)ကျော်အရွယ်ရှိ ယပ်တောင်ကလေးကိုကိုင်ကာ ပိုးဘောင်းဘီပွကြီးနှင့် ပြည်ကြီးစားအမူအယာရှိသော ချန်ဆူးလှိုင်သည် ကျွန်တော်အားနေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ဦးဘလှသန်းတင် တစ်ယောက် မပေါ်လာသေးသည့်အကြောင်းဖြင့် စကားစလာတော့၏။

လှိုင်။ ။ “ကျောက်စိမ်းလက်ကောက် ကောင်းကောင်းရှိတယ်.. သူ့ကိုယ်တိုင်ယူလာမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်စောင့်နေတယ်။ လာလုပါပြီထင်တယ် ထိုင်ပါထိုင်ပါ”

ကျွန်တော်သည် ခူးများမတုန်စေရန် သတိထားလျက် စားပွဲအနီး၌ရှိသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက် သည်နှင့် ထောင်ကဲကြီးအတွက် တယ်လီဖုန်းလာသည်ဆိုသဖြင့် ထောင်ကဲကြီးသည် နေရာမှထသွားလေရာ၊ မကြာမီ မသာမယာမျက်နှာထားနှင့် ပြန်ဝင်လာလေ၏။

လှိုင်။ ။ “အားကြီးဂွကျတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေဦးဘသန်းတင်က မလာနိုင်ဘူးတဲ့ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက် တယ်။ ဆွေမျိုးတစ်ယောက် အားကြီးနေမကောင်းဘူးတဲ့၊ ချက်ချင်းလိုက်သွားရပါတယ်တဲ့ သူ့ဆွေမျိုးဘယ့်သူလဲဗျ”

ကျွန်တော်။ ။ “ကျွန်တော်မသိဘူးဗျာ”

လှိုင်။ ။ “ဘယ့်နှယ် ခင်ဗျားနဲ့ သူငယ်ချင်းဆို”

ကျွန်။ ။ “သူငယ်ချင်းဆိုပေမဲ့ ဆွေမျိုးတွေတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးခင်ဗျာ”

လှိုင်။ ။ “ခင်ဗျားတို့ မြန်မာလူမျိုးကတစ်မျိုးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်လူမျိုးဟာ သူငယ်ချင်းဆိုရင် အဖေ အမေ အဘိုးအဘွားတောင်သိကြတယ်ဗျ”

ကျွန်။ ။ “မြန်မာများလည်းတောမှာတော့ ဒီလိုပါပဲ။ မြို့မှတော့ သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်ချင်း သိကြတာပဲ ခင်ဗျ”

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

လှိုင်။ ။ “သူမလာရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်တော် တို့စားကြရုံပေါ့။ တရုတ်ဆိုရင်စားပြီးမှ သွားမှာပဲ။ မြန်မာဆိုတော့ မစားပဲသွားတယ် အားကြီးထူးဆန်းတာပဲ... ဦးဘလှသန်းတင် လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော်အားကြီး စဘောကျတယ်။ ကောင်းကောင်းစားစရာ ကျွေးချင်တယ် သူမလာနိုင်ဘူး ကျွန်တော်မတတ်နိုင်ဘူး”

၎င်းနောက် ချန်ဆူးလှိုင်သည် တရုတ်ဟိုတယ်မှ ပို့လိုက်သော စားစရာများကို တရုတ်အစေခံတစ်ယောက်အား စားပွဲတွင်တည်ခင်းစေ၍ အင်္ဂလိပ်အရက် တရုတ်အရက်များနှင့်တကွ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပြီးလျှင် အစေခံလည်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

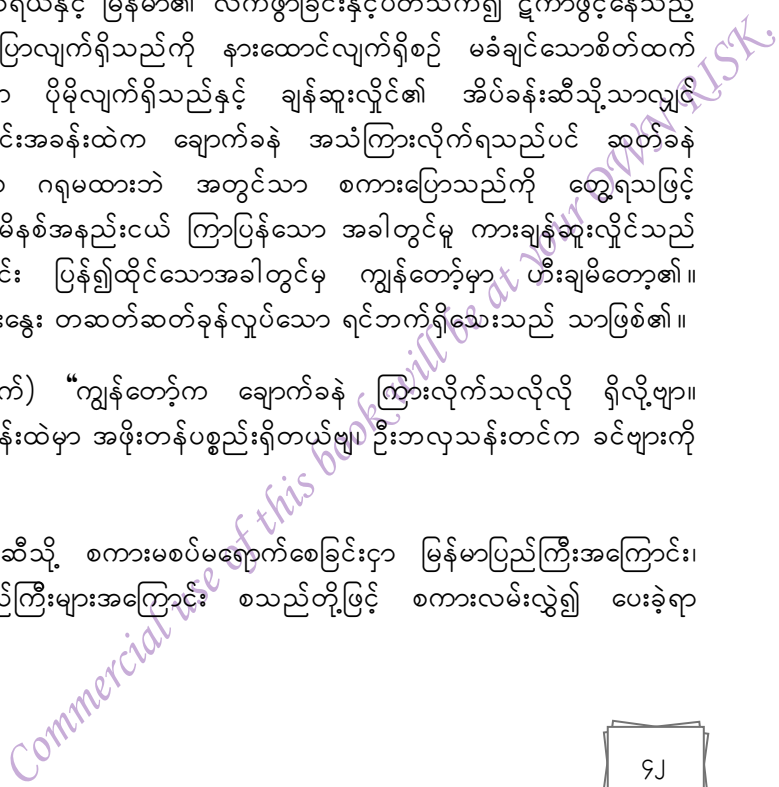
ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ကြစဉ် ချန်ဆူးလှိုင်သည် မြန်မာပြည်၌စီးပွားရှာခဲ့ပုံ အခြင်းအရာများ အကြောင်းကိုပြောပြ၍ တစ်ခွက်ထက်တစ်ခွက် အရက်မူး၍-မူး၍ လာသည်တွင် မြန်မာပြည်၌ စီးပွားရှာခြင်းအလုပ်မှာ လူသေလက်မှဖြေ၍ ယူရခြင်းကဲ့သို့ ပြည်ကြီးသားများအဖို့၌ လွယ်ကူချောင်ချိလှသည် ဆိုရကား ကျွန်တော်မှာ မြန်မာကို လူညံ့ထား၍ ပြောသောစကားများကြောင့် ၎င်းထံမှ ခိုးယူရန် အကြံပြုမိသည့်အတွက် အားနာမိသောစိတ်တို့သည် တစ်ခဏထက်တစ်ခဏ ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့၏။ ထိုနောက် မူးယစ်လာပြန် သောအခါ...

လှိုင်။ ။ “ခင်ဗျားတို့ မြန်မာပြည်က ပြည်ကလေး။ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်က ပြည်ကြီး။ မြန်မာကုန်သည်က လူကလေး၊ တရုတ်ကုန်သည်က လူကြီး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်တို့တရုတ်များ ဒီပြည်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ အားကြီးလွယ်ကူတယ် မိတ်ဆွေ... ဟီ... ဟီ... ဟီ... ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျားတို့ ဘာနိုင် နိုင်မလဲ... ဟီ.ဟီ.- ဟီ.ဟီ. တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက် ပြည်ကြီးကရောက်လာတယ်။ ဘာလုပ်သလဲ... ခေါက်ဆွဲရောင်းတယ်၊ တို့ဟူး ရောင်းတယ်။ (အညာမှာ) မြီးရှေ့ရောင်းတယ်၊ ပိုက်ဆံ နည်းနည်းစုတယ်၊ တော်တော်ကြာ ဆိုင်ကလေး ဖြစ်လာတယ်။ လေးနှစ် ငါးနှစ်ကြာရင် ဆိုင်ကြီးဖြစ်တယ်၊ ဆယ်နှစ် ဆယ်ငါးနှစ် ကြာရင်ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ဒီနောက် ထောင်ကဲကြီး ဖြစ်လာတယ်၊ ဘယ်က ပိုက်ဆံလာသလဲ ပြည်ကြီးက မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာပြည်က ပိုက်ဆံပါပဲ ဟီ.. ဟီ.. ဟီ.. ဟီ....”

ကျွန်တော့်သည် တရုတ်၏ လုံ့လဝီရိယနှင့် မြန်မာ၏ လက်ဖွာခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဋီကာဖွင့်နေသည့် အထက်ပါစကားမျိုးတို့ကို ကရားရေးသွန် ပြောလျက်ရှိသည်ကို နားထောင်လျက်ရှိစဉ် မခံချင်သောစိတ်ထက် ကျွန်တော်တို့၏ အကြံပျက်မည့် စိုးရိမ်မှုက ပိုမိုလျက်ရှိသည်နှင့် ချန်ဆူးလှိုင်၏ အိပ်ခန်းဆီသို့သာလျှင် နားတစွင့်စွင့် ရှိနေမိလေ၏။ တစ်ခါက ၎င်းအခန်းထဲက ချောက်ခနဲ အသံကြားလိုက်ရသည်ပင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသေး၏။ သို့သော် ချန်ဆူးလှိုင်က ဂရုမထားဘဲ အတွင်သာ စကားပြောသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သက်သာရာရသွားလေတော့၏။ ၎င်းနောက် မိနစ်အနည်းငယ် ကြာပြန်သော အခါတွင်မူ ကားချန်ဆူးလှိုင်သည် စိတ်ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် ထိုင်မြဲတိုင်း ပြန်၍ထိုင်သောအခါတွင်မူ ကျွန်တော့်မှာ ဟီးချမိတော့၏။ သို့နှင့်ပင် စိတ်အေးလှသည် မဟုတ်ဘဲ တနွေးနွေး တဆတ်ဆတ်ခုန်လှုပ်သော ရင်ဘက်ရှိသေးသည် သာဖြစ်၏။

လှိုင်။ ။ (နေရာတွင်ပြန်ထိုင်လျက်) “ကျွန်တော့်က ချောက်ခနဲ ကြားလိုက်သလိုလို ရှိလို့ဗျာ။ ကိုယ့်စိတ်က ကိုယ့်ခြောက်တာ ထင်ပါရဲ့၊ အခန်းထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းရှိတယ်ဗျာ။ ဦးဘလှသန်းတင်က ခင်ဗျားကို ပြောမပြဘူးလား”

ကျွန်တော့်သည် ငမောက်ပတ္တမြားဆီသို့ စကားမစပ်မရောက်စေခြင်းငှာ မြန်မာပြည်ကြီးအကြောင်း၊ တရုတ်ပြည်ကြီးအကြောင်း၊ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများအကြောင်း စသည်တို့ဖြင့် စကားလမ်းလွဲ၍ ပေးခဲ့ရာ



ထိုအချိန်သို့ တိုင်အောင် ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း ထိုခဏမှစ၍မူကား ချန်ဆူးလှိုင်သည် ငမောက်ပတ္တမြားအကြောင်းဆီသို့ စကားဦးလှည့်လာလေတော့၏။ ကျွန်တော့်က မဒမ်ချန်ကေရှိတ်နှင့် အမေရိကန်ပြည်သူတို့ လက်ဝတ်လက်စားယှဉ်ပြိုင်ကြပုံ အခြင်းအရာများဖြင့် စကားဖြတ်၍ ပြောပါသော်လည်း ထောင်ကဲကြီးသည် ကျွန်တော်၏မေးခွန်းများကို အတိုဆုံး အကျဉ်းရုံးကာ ဖြေဆို၍ သူပြောလိုသော ငမောက်ပတ္တမြား အကြောင်းသို့ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လေတော့၏။

လှိုင်။ ။ “ခင်ဗျား ပြောတာမှန်တယ်။ မဒမ်ချန်ကေရှိတ်က မစွမ်းရဆီဘဲ သွားရည်ကျလောက်အောင်၊ ငမောက် ပတ္တမြားကြီးဝတ်ပြပြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရင် တရုတ်ပြည်အတွက် အမေရိကန်အစိုးရက ဒေါ်လာသန်းတစ်ထောင်လည်း ထုတ်ချေးရော ကျုပ်လည်း ကူအိုမင်တန်အစိုးရဆီမှာ ဘဏ္ဍာရေးဘက် လက်ထောက်အတွင်းဝန် ဖြစ်ရော၊ နေရာမကျဘူး လားဗျာ။ ဒီပတ္တမြားကို ကျုပ်ဝယ်တာဗျ။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ပတ္တမြားလဲ ခင်ဗျား ကြည့်ချင်ရင် ကျုပ်ပြမယ် နေဦးခဏ”

ကျွန်။ ။ “ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ထောင်ကဲကြီး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူး။”

လှိုင်။ ။ “ဘယ့်နဲ့ နားမလည်ရသလဲ၊ ဦးဘလှသန်းတင်ကပြောတော့ ခင်ဗျားဟာ ဒီဘက်မှာ အိစပတ်ဆို”

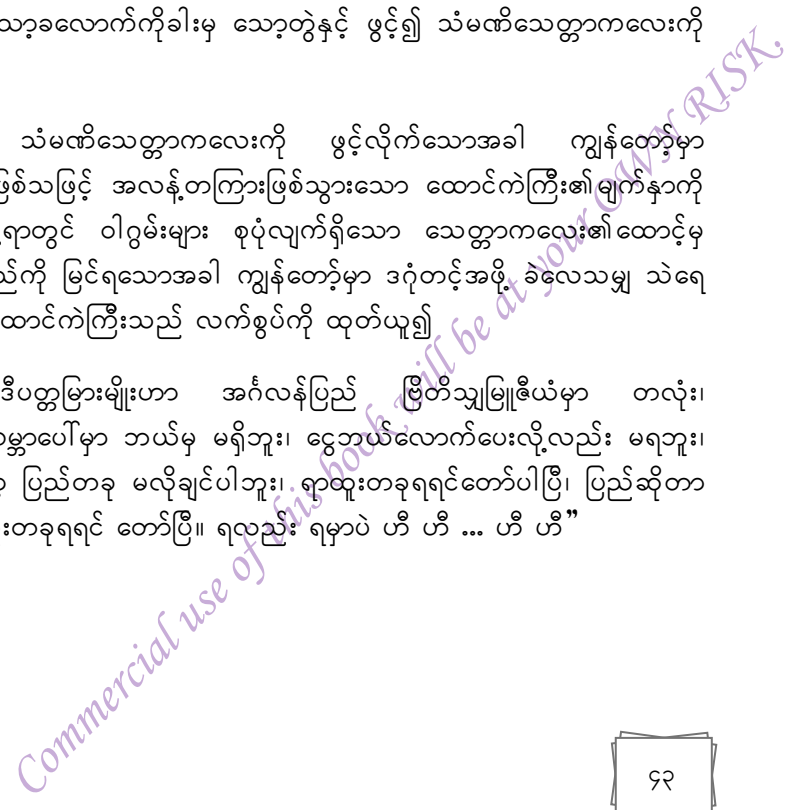
ကျွန်။ ။ “အရပ်သားတွေနဲ့ နှိုင်းရင်တော့ နည်းနည်း ပါးပါးခေါက်မိတယ်လို့ခေါ်နိုင်ပါရဲ့။ သို့သော် နေပါစေထောင်ကဲကြီး၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ခင်ဗျား...”

လှိုင်။ ။ “ပြချင်တဲ့လူက ပြရတာ ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လာပါ လိုက်ကြည့်လှည့်စမ်းပါ”

ချန်ဆူးလှိုင်သည် ထိုအချိန်တွင် အတော်ပင် မူးယစ်နေပြီဖြစ်၍ကျွန်တော်၏ လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွင်းသွားလေရာ ကျွန်တော်မှာလည်း မရန်းသာသဖြင့် လိုက်ပါသွားလေရာ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ ဒဂုံတင့်ကို အလုပ်တန်းလန်းနှင့် တွေ့နေရလိမ့်မည်ကိုပင် ပူပန်မိသော်လည်း ဤမျှလောက် ထူနသော လူတစ်ယောက်မဟုတ်နိုင်ဟူ၍ ဖြေဆည်ရ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှ တစ်ပါးမည်သူမျှ မရှိပေရာ ချန်ဆူးလှိုင်သည် ခရီးဆောင်သေတ္တာကြီးမှ အာမခံ(chubb) သေ့ခလောက်ကိုခါးမှ သေ့တွဲနှင့် ဖွင့်၍ သံမဏိသေတ္တာကလေးကို ထုတ်လိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် ချန်ဆူးလှိုင်သည် သံမဏိသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ငမောက်ပတ္တမြားကို ဒဂုံတင့်ထုတ်ယူသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အလန့်တကြားဖြစ်သွားသော ထောင်ကဲကြီး၏မျက်နှာကို မြင်ရချေတော့မည်ဟု ပြင်ဆင်ထား၏။ သို့ရာတွင် ဝါဂွမ်းများ စုပုံလျက်ရှိသော သေတ္တာကလေး၏ထောင့်မှ ကျောက်နီလက်စွပ်တကွင်း ပေါ်ထွက်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ဒဂုံတင့်အဖို့ ခဲလေသမျှ သဲရေ ကျ ဖြစ်ရချေပြီဟု သနားမိလေတော့သည်။ ထောင်ကဲကြီးသည် လက်စွပ်ကို ထုတ်ယူ၍

“ကြည့်လိုက်စမ်း မိတ်ဆွေ၊ ဒီပတ္တမြားမျိုးဟာ အင်္ဂလန်ပြည် ဗြိတိသျှမြူဇီယံမှာ တလုံး၊ ကျုပ်လက်ထဲမှာတလုံး၊ ဒီနှစ်လုံးကလွဲပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်မှ မရှိဘူး၊ ငွေဘယ်လောက်ပေးလို့လည်း မရဘူး၊ ပြည်တန်လို့ စူတို့ပြောတယ်။ ကျုပ်အဖို့တော့ ပြည်တခု မလိုချင်ပါဘူး၊ ရာထူးတခုရရင်တော်ပါပြီ၊ ပြည်ဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အားကြီး ဒုက္ခများတယ်၊ ရာထူးတခုရရင် တော်ပြီ။ ရလည်း ရမှာပဲ ဟီ ဟီ ... ဟီ ဟီ”



ထောင်ကဲကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့် အကျွမ်းတဝင် မဟုတ်ကြသေးသော်လည်း အရက်အရှိန်ကြောင့် ရုတ်တရက် အကျွမ်းဝင်ဟန်နှင့် ရယ်ရင်းမောရင်း ကျွန်တော်၏ခါးကိုပင် လက်ဖြင့် တို့လိုက်ချေသေး၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အရက်အတူသောက်လျှင် အကျွမ်းဝင်လွယ်သည်ဟု ပြောကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ လက်စွပ်ကို ဒဂုံတင့်ရသွားပြီဟု မျှော်လင့်နေခဲ့ရာမှ ချန်ဆူးလှိုင်ကမူ သူ၏ပတ္တမြား အရည်ကောင်းလှသည့်အတွက် အံ့ဩတွေဝေလျက်ရှိသည် ထင်မှတ်သဖြင့် “ခင်ဗျားလိုလူကဒီလောက် သဘောကျနေရင် ကျုပ်တို့ တရုတ်ပြည်က သူဌေးနေတွေတော့ ခေါင်းချင်းရိုက်နေပြီးသားပါဗျ” ဟု အားရပါးရ ပြောလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော့်ကို အားရလောက်အောင် ပြသပြီးနောက် ချန်ဆူးလှိုင်က နက်ဖြန်တွင် သင်္ဘောသို့ ဆင်းတော့မည်ဖြစ်၍ တရုတ်ပြည်သို့ မရောက်မီ ဤအကြိမ်သည် နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းပေတည်းဟု ပြောလျက် ဂုံးသေတ္တာကြီးထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာ၍ ဆက်လက်သောက်စားကြရာ ကျွန်တော့်မှာ ဒဂုံတင့် အထမမြောက်သော ကိစ္စတခုတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ထမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြခြင်းဖြင့် ဒဂုံတင့်အား အလန့်တကြားဖြစ်စေလောက်အောင် ပြုလုပ်ဖို့စိတ်ကူးမျိုးဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိလေတော့၏။ ထောင်ကဲကြီးသည် အနောက်တိုင်းမှ အရက်များကို အဖော်ရလောက်ရုံမျှသာသောက်၍ မြေအိုးနှင့်ထည့်သော တရုတ်အရက်များကို တခွက်ပြီး တခွက်သောက်လျက်ရှိရာ ၎င်း၏လေသံမှာ တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲ၍ လျှာလေးသော အထိမ်းအမှတ် မျိုးတွေနေလေပြီ။ ကျွန်တော်မူကား ဟန်လုပ်ရုံမျှသာ အနည်းငယ်တို့၍ အတင်းတိုက်တွန်းသော အခါမျိုး၌ ထွေးခံထဲသို့ အမှတ်မဲ့ သွန်ပစ်လိုက်၏။

(၉)နာရီခွဲလတ်သော် ထောင်ကဲကြီးမှာ အလွန်မူးနေပြီဖြစ်၍ မျက်စိများ တချက်တချက် မှိတ်သွားပြီးလျှင် အတန်ကြာမှ သတိရလာသဖြင့် ပြတ်သွားသော စကားကိုဆက်၍ ပြောနိုင်လေတော့၏။ ထိုနောက်မူကား သောက်ထားသော အရက်ကို စားထားသော အစားများက ပေါင်းထည့်ဖြည့်စွက်၍ ဝမ်းဗိုက်ပြည့်သည်ထက်ပြည့်တင်းလာခဲ့ရာတွင် ထောင်ကဲကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင်မှီလျက် စကားပြောနေရာမှ လစ်ခနဲဖြစ်ကာ ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့် တခါတည်း အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်မှ ဆင်းလာ၍ မန်နေဂျာအား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏တိုက်ခန်းသို့ တက္ကစီနှင့်ပြန်သွား၍ ဒဂုံတင့်နှင့်အတူ လိုလိုမယ်မယ်ဝယ်ထားသော ‘ကလိုရီဖောင်း’ (မေ့ဆေး) ပုလင်းကို ယူခဲ့ပြီးမှ ဟိုတယ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ဤတခေါက်တွင်မူကား ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်သို့ အထင်အရှားမတက်ဘဲ အစေခံများအလစ်ကို ချောင်းကို ချန်ဆူးလှိုင်၏အခန်းသို့ တက်သွားလေရာ ထောင်ကဲကြီးမှာ ကျွန်တော်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ကျကျနန ဟောက်လျက် အိပ်ပျော်နေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် မေ့ဆေးပုလင်းကို ထုတ်၍ လက်ကိုင်ပူဝါ၌ ဆွတ်ပြီးလျှင် ထောင်ကဲကြီး၏နာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်အဝသို့ တခဏမျှ ထိထားလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထောင်ကဲကြီးလည်း အနည်းငယ်လွန်၍ ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ထောင်ကဲကြီး၏အိတ်ထောင်ထဲမှ သော့တွဲကို နှိုက်၍ ခရီးဆောင်ဂုံးသေတ္တာကြီးကိုဖွင့်ခြင်း သံမဏိသေတ္တာကလေးကိုထုတ်၍ အတွင်း၌ရှိသော လက်စွပ်ကိုထုတ်ယူခြင်း၊ သေတ္တာငယ်ကို ပြန်ထည့်၍ သေတ္တာကြီးကိုပိတ်ခြင်း၊ သော့တွဲကိုထောင်ကဲကြီး၏ အိတ်တွင်းသို့ပြန်ထည့်ခြင်း၊ လှေကားမှ အလစ်ကိုချောင်း၍

Commercial use of this book is prohibited at your own RISK

ဆင်းလာခဲ့ခြင်းတည်းဟူသော အလုပ်များမှာ ကျွန်တော့်အဖို့၌ စုစုပေါင်း ၅-မိနစ်ခန့်ထက် ပိုမိုကြာခဲ့သည် မထင်ပေ။

ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ ဒဂုံတင့်နေရာမကျခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခုတွင် ကျွန်တော်နေရာကျအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ဒဂုံတင့်အပေါ်၌ အသားယူလိုစေဖြင့် ပွဲစားဦးဘိုးသာ၏နေအိမ်သို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့ရာ ဆိုက်ရောက်သောအခါ၌ ဒဂုံတင့်၏ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာကိုရှေးဦးစွာ မြင်လိုက်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤလူမှာ အကြံအစည် မအောင်မြင်သောအခါများတွင် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားတတ်သည့် ၎င်း၏ဝါသနာကို ကျွန်တော်ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ အနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်...

ကျွန်။ ။ “အားမငယ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ရအောင်ယူလာခဲ့ပါတယ်”

ဂုံ။ ။(အံ့ဩသောမျက်နှာထားနှင့်)“ဘာများ ယူလာခဲ့တာလဲဗျာ...”

ကျွန်။ ။ “လက်စွပ်လေဗျာ...၊ ငမောက်ကောဗျာ... ငမောက်လေ...”

ဂုံ။ ။ (သာ၍အံ့ဩစွာနှင့်) “ဘယ့်နှယ်ပြောတယ် ...”

ကျွန်။ ။ “နားဝေးလိုက်တဲ့လူဗျာ၊ ငမောက်ပတ္တမြားပြောတာပေါ့ဗျာ၊ သူက ကျုပ်ကိုပြုလေတော့ ခင်ဗျားရမသွားမှန်းသိတာနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ယူလာခဲ့တယ် ဟောဒီမှာဗျာ ...”

ကျွန်တော်သည် အတွင်းအိတ်ထဲတွင်ထည့်၍ ယူလာခဲ့သော လက်စွပ်ကို ထုတ်၍ပြနေစဉ် ပွဲစားကြီးဦးဘိုးသာလည်း အခြားအခန်းမှ ထွက်လာ၍အလွန်အံ့ဩသော မျက်နှာနှင့် ကြောင်တောင်ငေးလျက် ကြည့်နေလေ၏။

ဂုံ။ ။ (ကျွန်တော်၏ပခုံးကိုပုတ်လျက်)“ဪ... မန်းတင့် မန်းတင့် ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေဗျာ၊ ကျုပ်က မသိမသာနှင့် ကိစ္စပြီးရင်လည်း ပြီးပါစေတော့ဆိုပြီး အစစ်နဲ့ အတုနဲ့ လဲပြီးယူလာခဲ့ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက အတုကို ထပ်ပြီးလစ်လာခဲ့ပြန်ရတာကိုးဗျာ”

ဤတွင်ဦးဘိုးသာနှင့် ဒဂုံတင့်တို့လည်း ကျွန်တော်၏စိတ်ပျက်သောမျက်နှာကိုကြည့်၍ ရယ်မောကြလေရာကျွန်တော့်မှာ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရတော့သည်နှင့်စိတ်ပေါက်လှ၍ “တော်ပြီဗျာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်တော့မှအလုပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး ခင်ဗျာဟာက ဖွင့်ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ လူတဖက်သားက ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး အကဲခတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ...”

ဂုံ။ ။ “စိတ်မရှိပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်က အလုံးစုံ ရှင်းပြနေဖို့ အချိန်မရှိလို့ပါဗျာ။ တခုတော့ ရှိပါလေရဲ့၊ ချန်ဆူးလှိုင်းက နက်ဖြန်သင်္ဘောဆင်းမှာဆိုတော့ သူ့ပစ္စည်းပျောက်တာကို သေတ္တာဖွင့်ကြည့်မိမှ သိမှာပါ။ တကယ်လို့ သိပြန်တော့လည်း မတရားသဖြင့် ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်လေတော့ တိုင်လားတန်းလား လုပ်ခုံမှ လုပ်ခုံမှာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ မန်းတင့်ရယ်။ နောက်နောင်ကိုဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး စိတ်ချပါ ...”

ကျွန်။ ။ “တော်စမ်းပါဗျာ၊ နောက်နောင်ကိုလည်း ဒီအလုပ်မျိုးကျုပ်မလုပ်တော့ပါဘူး။ တခါတည်း ဖြတ်လိုက်ပါပြီဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ငွေကလေး (၅၀၀၀/-)- လက်ကိုင်ဖို့ပြင်ထားခိုက်တော့ ဒီလို ပြောသေးတာပေါ့ဗျာ...”

Commercial use of this material is prohibited. Your Own Risk

ချန်ဆူးလှိုင်မှာ နောက်တနေ့ ထွက်ခွာသော သင်္ဘောဖြင့် တရုတ်ပြည်သို့ လိုက်ပါသွားလေရာ ဘာသံမျှ မကြားရသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဒဂုံတင့် တွေးထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ဟန်တူပေတော့သတည်း။

U U U

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ပျိုကြီးမူး စိန်ကြီးအကြောင်း

ကျွန်တော်မန်းတင့်မှာ ဒဂုံတင့်နှင့် ပေါင်းမိ၍ မတရားသောနည်းလမ်းဖြင့် စီးပွားရှာခြင်းအားဖြင့် အတော်အတန် ပစ္စည်းလက်ကိုင်ရရှိရာတွင် ဒဂုံတင့်ကို ရှောင်ကွင်း၍ ရိုးသားသော သမ္မာအာဇီဝနည်းဖြင့် အသက်မွေးရန် အတန်တန်ကြိုးစားခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်ကရှောင်ကွင်းသည့်အခါတိုင်းလည်း ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော်၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်မိဟန်လက္ခဏာနှင့် ကျွန်တော်အား ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်းလည်းမပြု၊ ကျွန်တော်နှင့် တခါတရံ တွေ့ဆုံဖို့ပင် မကြိုးစားဘဲ သူ့ဘာသာနေထိုင်လေ့ရှိ၏။

နောက်ဆုံးအကြိမ် ဒဂုံတင့်နှင့်ကျွန်တော်တို့ ကွဲကွာနေရသည်မှာ (၉)လကျော် (၁၀)လခန့် ရှိလတ်သော် ကျွန်တော်၏ဝေစုမှာ (၄)လခန့်ကတည်းက ကုန်ရုံးသဖြင့်ကုန်ခန်းခဲပြီးဖြစ်၍ ဝတ္ထုတိုရှည်များ ရေးသားပေးပို့ခြင်း၊ သတင်းစာတိုက်ကြီးများသို့ သတင်းထူး သတင်းဆန်းများနှင့် ဓာတ်ပုံများပေးပို့ခြင်းအားဖြင့် ဝမ်းစာရှာဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သတင်းစာနှင့် ဓာတ်ပုံများအတွက်ရရှိသော ငွေများမှာ မဖြစ်စလောက် ရှိသည့်ပြင် ဝတ္ထုများမှာလည်း (နာမည်ရရှိပြီး ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သည့်အတွက်) ရာခိုင်နှုန်း ၁၀-မျှ စွဲသည်မရှိဘဲ တပုဒ်တလေစွဲပြန်ပါလျှင်လည်း ပိုက်ဆံရဖို့ မမျှော်လင့်ဝံ့ဘဲ မိမိရေးသားထားသောစာကို ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် မြင်ရခြင်းအတွက်ပင်လျှင် ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အခြင်းအရာတခုကဲ့သို့ မှတ်ယူရတော့သည် ဖြစ်လေသောကြောင့် တခါတရံရရှိသော ဆုငွေသည် မစွဲသောဝတ္ထုများ ရေးသားရသောစက္ကူနှင့် မင်ဘူးအတွက်ပင် အနိုင်နိုင် လုံလောက်ပေတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒဂုံတင့်နှင့် (၁၀) လခန့်ကွဲကွာသော အချိန်တွင် ကျွန်တော်မှာခါး၌ရှိသော အဝတ်တစ်စုံမှ တပါး ကြွင်းကျန်သော အဝတ်အစားများမှာ စက္ကူအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြလေပြီ။ အဝတ်အချို့မှာ (၅)လကျော်၍ (၅)လပြည့်လုဆဲဆဲ ရှိနေသော်လည်း ဒဂုံတင့်ကို ရှောင်ကွင်းသော ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်ထံမှ အကူအညီ တောင်းရန် (သို့မဟုတ်) ချေးငှားရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။ တောင်းဝံ့လျှင် ရမည်ဟု မုချသိသော်လည်း

Commercial use of this book will be at your own risk

ကျွန်တော့်မှာ သူစိမ်းတယောက်ထံမှ တောင်းလျှင်သာ တောင်းရတော့မည်။ ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်၍ မိမိက တမင်ရှောင်ကွင်းနေသော သူငယ်ချင်းထံမှ အကူအညီတောင်းတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ပထမတွင် ကျွန်တော်သည် ရွှေတောင်တန်းလမ်းတွင် တိုက်ခန်းတခန်းကို လခ (၁၀၀)-ပေး၍ နေထိုက်သည်အထိ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်မူကား ၎င်းတိုက်ခန်းကို လခ (၁၅၀) နှင့် တဆင့်ငှားထားပြီးလျှင် မြတ်စွန်းသော ငွေ (၅၀) ဖြင့်ဝိုင်-အမ်-စီ-အေ အဆောက်အဦတွင်ဖြစ်တတ်သလို ကြံဖန်စားသောက်နေရလေတော့သည်။ ဒဂုံတင့်နှင့်ပေါင်းသင်းနေရ၍ နေရာတကာ အကောင်းကြိုက်တတ်သော ကျွန်တော်သည်တလ (၅၀) မျှသောငွေဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဝိညာဉ် အိုးစားမကွဲစေရန် အလွန်ခဲယဉ်းစွာနှင့် ဖန်တီးရလေသည်။

တခါတရံတွင် ညနေစာအတွက် ဘရာကြော် တမူးဖိုးလောက်မျှကို ရေနှင့် ကျိုက်ချကာဖြင့် ကျေနပ်ခဲ့ရပြီးနောက်၊ ဘီဒီကို ဖွာလျက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ စဉ်းစားမိသည်။ ဤကဲ့သို့ အငတ်အပြတ်ခံ၍ လူရိုးကြီးလုပ်နေမည့်အစား ဒဂုံတင့်ဆိုသို့ သွား၍ သူလုပ်သလို လုပ်ပါတော့မည်ဟု ဝန်ခံလိုက်လျှင် ချက်ချင်းလက်ငင်း ဖိုက်ကားအောင်စား၍ ရေခဲစိမ်းဘီယာကလေးများပင် သောက်ရ ချေဦးမည်ဟုအောက်မေ့မိ၏။

ပြတ်လပ်သော ကျွန်တော့်အဖို့၌ အပြတ်လပ်ဆုံးသော တနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် တရုတ်ထမင်းဆိုင်၌ ညစာစား၍ ၂-ပြားတန် ရှာလဘတ်ရည်ကို သောက်ပြီးလျှင် (နောက်ဆုံးကျန်သော မတ်စေ့အနက်)ဘီဒီတပဲဖိုး ဝယ်ယူခဲ့၍ ဝိုင်-အမ်-စီ-အေ အခန်း၌ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ရှုဖွာလျက်ရှိစဉ်ဒဂုံတင့်သည် မပေါ်စဖူး ပေါ်လာလေ၏။ ကျွန်တော်က နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ထွေရာလေးပါး ပြောနေကြစဉ် ...

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျားရေးတဲ့ ဝတ္ထုကလေး မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်ဗျို့၊ တော်တော်လွမ်းပေသဗျာ၊ ဘယ်လောက်ရသလဲခင်ဗျား”

မန်း။ ။ “မရပေါင်ဗျာ၊ မေတ္တာလက်ဆောင်လိုလိုပါပဲ တပုဒ်နှစ်ပုဒ် အရွေးခံပြီးတဲ့နောက်မှ ဉာဏ်ပူဇော်ခ စကားပြောဝံ့တယ်ဗျာ၊ ကလောင်သစ်ဆိုတော့အရွေးခံရလျှင် ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်ဆရာကြီး”

ဂုံ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ ... ကျုပ်က ဝတ္ထုတပုဒ်ဆိုတော်တော်ရမယ်ဆိုလားလို့”

မန်း။ ။ “အနောက်တိုင်းပြည်မျိုးတော့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ဆီမှာတော့ မရပြန်လည်းအရှင်း၊ ရပြန်တော့လည်း တကွင်းပါပဲဗျာ...”

ဂုံ။ ။ “ဘာတကွင်းလဲဗျာ၊ လက်စွပ်တကွင်းလား”

မန်း။ ။ “ဟုတ်လိမ့်မယ်ဗျာ ... လုံ့ချည်တကွင်းပြောတာ”

ဂုံ။ ။ “နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျား ဟိုတုန်းက တေးထပ်ကလေး သဖြန်းကလေး၊ လေးချိုးကလေးတွေ ရေးတတ်ပါတယ်၊ အဲဒါတွေ ဘာကြောင့် မရေးသလဲ”

မန်း။ ။ “ကဗျာဘက်ကလား၊ အဲဒီဘက်က သာဆိုသေးဗျာ။ ဘယ်သူကမှ ပိုက်ဆံပေးမဝယ်ဘူး၊ မဟုတ်မချည်း ဝတ္ထုကလေး ဘာကလေးမှ မတောက်တခေါက်ရတတ်သေးတယ်၊ ကဗျာဆိုလျှင် သာဓုကိန်းများ တယ်ဗျ”

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ဂုံ။ ။ “ဒါဖြင့် ဟိုတနေ့က ဗြိတိသျှအစိုးရက မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံမှတဆင့် ချင်းစော်ဘွားကို တသိန်းတန်စိန်ကြီးတလုံး လက်ပေးလိုက်တဲ့အကြောင်းကို ဂန္ထလောကထဲမှာ တေးထပ်တပုဒ်ခင်ဗျား ရေးထည့်လိုက်တာ ဘယ်လောက်ရသလဲဗျာ”

မန်း။ ။ “အယ်ဒီတာက အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့”

ဂုံ။ ။ “ဒါပဲလားဗျာ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ ဒါထက် တသိန်းတန်တယ်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်ကကြားသလဲ”

မန်း။ ။ “အတွင်းဝန်ရုံးက စာရေးတယောက်ဆီက သိရတယ် ...”

ဂုံ။ ။ “ငွေတသိန်းဆိုတာ မနည်းဘူးဗျနော် ... မန်းတင့်”

ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ ပြုံးစိစိမျက်နှာထားရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း မစားရသည်မှာအတန်ကြီး ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဒဂုံတင့်နှင့်ပြန်ပေါင်းရလျှင် ကောင်းလေစွဟု ရံဖန်ရံခါ စဉ်းစားမိဖူးသော်လည်း ဒဂုံတင့်နှင့် တကယ်တွေ့၍ ယခင်အလုပ်မျိုးကို တကယ်လုပ်ဖို့ အခွင့်ပေါ်လာသောအခါတွင်မူကား စိတ်ထဲ၌ တုန်လှုပ်မိ၏။ သို့ရာတွင် ဒဂုံတင့်သည်ကျွန်တော့်အား ပြောင်လှောင်ခြင်းမပြုဘဲ ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ချည်တခါ စဉ်းစားချည်တလှည့်ဖြင့် ထိုင်နေ၍ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်စိတ်ကူးဖြင့် ကိုယ်ထိုင်နေသဖြင့် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြပြီး နောက် ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်၍ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ နောက်ထပ်၍ လာတော့မည် မဟုတ်ဟူ၍လည်း တွေးထင်မိ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်ကို တိုက်အောက်သို့ လိုက်ပို့မည်ဟု ၎င်းနှင့်အတူ ဆင်းလိုက်လာ၍ လမ်းနံ့ဘေး၌ ဓာတ်ရထားစောင့်မျှော်လျက်ရှိကြစဉ် ...

ဂုံ။ ။ “မန်းတင့်ရယ် ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အသားအရေပါးရှားလိုက်တာဗျာ။ မျက်နှာကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လို့ပါကလားဗျ ...”

မန်း။ ။ “စားလို့သောက်လို့တော့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ဂုံ။ ။ (ဦးခေါင်းရမ်းလျက်) “ဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့လူမျိုးမှာတော့ အလေ့အကျင့် မရှိလို့ သတိမထားမိကြဘူးပေါ့၊ ဦးနှောက်ကို သိပ်ပြီး အသုံးချပြီဆိုမှဖြင့် တခါတရံ အနားပေးတဲ့သဘောနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လည်တဲ့အလေ့ဟာ သိပ်ကောင်းတယ်ဗျ”

မန်း။ ။ “ကောင်းပေမယ့် တတ်နိုင်ဦးမှကိုးဗျ”

ဂုံ။ ။ “သူငယ်ချင်းချင်းပဲဗျာ တယောက်မတတ်နိုင် တယောက်ကူညီကြရတာပေါ့၊ ကိုင်း ဒီလိုလုပ်ရအောင် မြစ်ကြောင်းကစာပို့သင်္ဘောနဲ့ မန္တလေးလိုက်၊ မန္တလေးကနေ ကလောတက် ဟိုမှာ တလလောက်နေ ဘယ်နှယ်လဲဗျ ... မကောင်းပေဘူးလား”

မန်း။ ။ “ကောင်းတာတော့ ဘာပြောစရာ ရှိသလဲဗျာ ... အလွန်ပေါ့”

ဂုံ။ ။ “ကိုင်း.... ဒါဖြင့် ကျုပ်က အလုံးစုံ စရိတ်ခံ မယ်... ခင်ဗျား လိုက်နိုင်ပါ့မလား”

Commercial use of this book will be at your own RISK

မန်း။ “မလိုက်နိုင်စရာ ဘာမှ မရှိပေါင်ဗျာ၊ ဝမ်းမြောက်စွာပေါ့”

ဂုံ ။ ။ “ကိုင်း... စိန်လိုက်ကြစို့၊ ကျုပ်မှာ ကိစ္စကလေး တစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒါ ဆောင်ရွက်ပြီး ခင်ဗျားဆီ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်။ အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်နှစ်ပတ် အတွင်းပဲ အသင့်သာ ပြင်ထားပေတော့”

၎င်းနောက် ဓာတ်ရထားရောက်လာ၍ ဒဂုံတင့် လိုက်ပါသွားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် တိုက်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာ ခဲ့ရာ စိတ်ထဲ၌အတည်ပြောသည်မထင်ဘဲ စကားစပ်မိ၍ တော်သလို ပြောဆိုသွားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့သည်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ ဒဂုံတင့်ထံမှ စကားကို များစွာမျှော်လင့်ချက် မထားမိချေ။ ဆယ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ပြည်မြို့မှ လိပ်တပ်ပေးသည့် ဒဂုံတင့်၏ စာတစ်စောင်ကို ရရှိ၍အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုရလေ၏။

မိတ်ဆွေကြီးမန်းတင့် ခင်ဗျား.....

ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပြည်မြို့သို့ ခေတ္တဆိုသလို ရောက်နေပါသည်။ စနေနေ့ထွက်မည့် “ ဆိုင်းယမ်း ” စာပို့သင်္ဘောကြီးနှင့်လိုက်နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားပါလေ..... နံနက် ၈-နာရီမှ ထွက်မည်ဖြစ်သောကြောင့် သင်္ဘောသို့ ဆင်းအိပ် ရန်မလိုပါ.... နံနက်စောစော ဆင်းလာလျှင် အချိန်ကောင်းကောင်းရပါသည်။ ပထမတန်း (ဦးပိုင်း) အစွန်းတွင် လိုက်ကြဖို့ စီမံထားပါသည်။ ရှုံ့မဲ့သွားပါနှင့်၊ ခင်ဗျားအတွက် ဝတ်ပြုလိုသောစေတနာကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ငွေကုန်ခံခြင်းဖြစ်၍ ချွေတာဖို့ မလိုပါ။

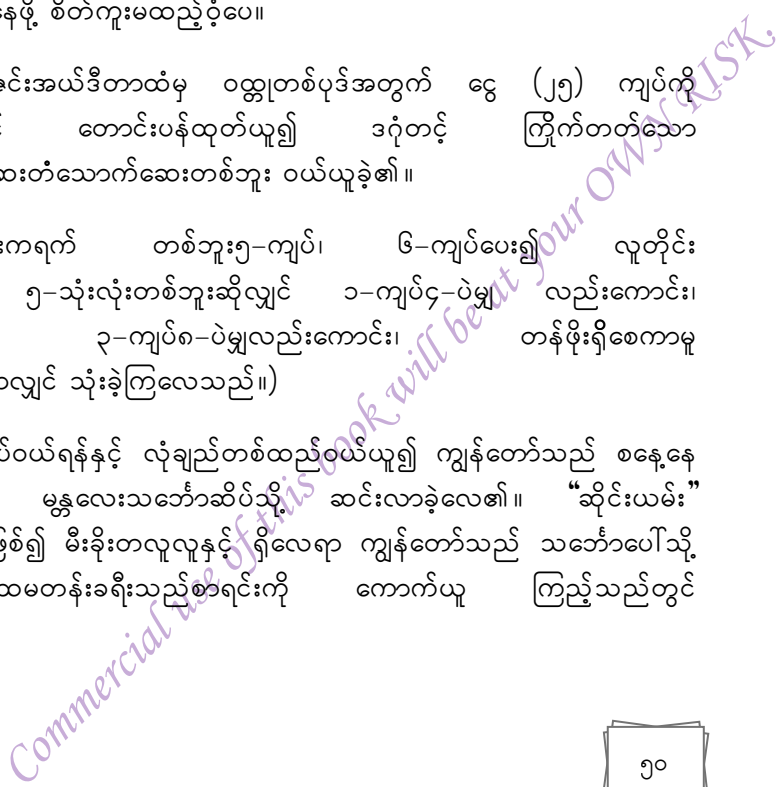
တင့်

စင်စစ်မှာ ကျွန်တော်သည် ပထမတန်း ဆိုသော ကြောင့် စာဖတ်ရင်း ရှုံ့သွားမိပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ အဖို့မှာ ဒုတိယတန်း (ပဲ့ပိုင်းအခန်း) ဆိုလျှင် လုံလောက်သင့်ပါလျက် အထက်တန်း အရာရှိကြီးများနှင့်ကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးများသာ စီးနင်းလိုက်ပါလေ့ရှိသော ပထမတန်း ဦးပိုင်းခန်းကလိုက်ပါရမည်ဆိုလျှင် အဝတ် တစ်စုံတည်းရှိသော ကျွန်တော်အဖို့ အလွန်ဂုဏ်ကျနေသဖြင့် ပျော်ရွှင်ရမည့်အစားလိုက်ချင်သော စိတ်ပင်ယုတ်လျော့ သွားတော့၏။ သို့သော် ကတိထားပြီးဖြစ်သော ကိစ္စကိုဖျက်ခဲ့လျှင် အလွယ်တကူအဖြစ် ခွင့်လွှတ်လေ့မရှိသော ဒဂုံတင့်၏ ဝါသနာကိုသိသည်နှင့် မလိုက်ဘဲနေဖို့ စိတ်ကူးမထည့်ဝံ့ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာထံမှ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အတွက် ငွေ (၂၅) ကျပ်ကို မဂ္ဂဇင်းမထွက်မီထုတ်ပေးရန် ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်ထုတ်ယူ၍ ဒဂုံတင့် ကြိုက်တတ်သော ငါးသုံးလုံးစီးကရက်တစ်ဘူးနှင့် ဒန်းဟီးလ် ဆေးတံသောက်ဆေးတစ်ဘူး ဝယ်ယူခဲ့၏။

(ယခုခေတ်တွင် ၅-သုံးလုံးစီးကရက် တစ်ဘူး၅-ကျပ်၊ ၆-ကျပ်ပေး၍ လူတိုင်း သောက်နေကြသော်လည်း ထိုခေတ်ကမူ ၅-သုံးလုံးတစ်ဘူးဆိုလျှင် ၁-ကျပ်၄-ပဲမျှ လည်းကောင်း၊ ဒန်းဟီးလ်ဆေးတံသောက်ဆေးတစ်ဘူးလျှင် ၃-ကျပ်၈-ပဲမျှလည်းကောင်း၊ တန်ဖိုးရှိစေကာမူ အလွန်အကောင်းကြိုက်သော လူသရမ်းများသာလျှင် သုံးခဲ့ကြလေသည်။)

၎င်းနောက် ကျန်သောငွေဖြင့် ဖိနပ်ဝယ်ရန်နှင့် လုံချည်တစ်ထည်ဝယ်ယူ၍ ကျွန်တော်သည် စနေနေ့ နံနက်စောစောတွင် ဗိုလ်တစ်ထောင်ဘက်ရှိ မန္တလေးသင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ “ဆိုင်းယမ်း” သင်္ဘောကြီးမှာ ထိုနေ့နံနက်တွင် ထွက်မည်ဖြစ်၍ မီးခိုးတလူလူနှင့် ရှိလေရာ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်သွား၍ သင်္ဘောစာရေးထံမှ ပထမတန်းခရီးသည်စာရင်းကို ကောက်ယူ ကြည့်သည်တွင်



ကျွန်တော်၏အမည်နှင့် ဒဂုံတင့်၏ အမည်(တင့်နှစ်တင့်)တို့ကို စာရင်းထဲတွင် တွေ့ရသော်လည်း ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် မလုံသည်နှင့် ဒဂုံတင့်မပါဘဲ ပထမတန်းဘက်သို့ မဝင်ဝံ့သဖြင့် ၎င်းအား လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။

တစ်သင်္ဘောလုံးနှံ့သော်လည်း ဒဂုံတင့်ကို မည်သည့် အပိုင်းမျှမတွေ့ဘဲရှိသည်တွင် ကျွန်တော်မှာ အိတ်ထဲ၌ အကြွေအနည်းငယ်မှတစ်ပါး၊ တစ်ကျပ်ပြည့်အောင် မပါသည်နှင့် ဦးပိုင်းသို့ သွားဝံ့မည်ဝေးစွာ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်လျှောက်ရခြင်းပင်လျှင် မရဲတရဲ ရှိနေလေတော့၏။ ပိုက်ဆံမပါခြင်းကား အလကားနေရင်း အားငယ်သည်ဟုအောက်မေ့မိ၏။ ဦးခန်းထဲသို့ အဝမှလှမ်းကြည့်ပါ သော်လည်း အစိုးရအရာရှိနှင့်တူသော မျက်နှာဖြူ လေးငါးယောက်နှင့် အဖြူဝတ်စုံဝတ်ထားသော သင်္ဘောအရာရှိတို့မှတစ်ပါး မည်သူ့အားမျှ မတွေ့ရသည်နှင့် စိတ်ထဲတွင် ပူနွေးနွေး ရှိလာခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်ကား.... ၇-နာရီခွဲသဖြင့် သင်္ဘောထွက်ရန် နာရီဝက်ခန့်မျှသာ လိုသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကုန်တင်သော ကူလီများသည်အထုပ်ကြီး၊ သေတ္တာကြီးနှင့် တောင်းကြီးများကို သင်္ဘောဝမ်းခေါင်းထဲသို့ အပြေးအလွှား သယ်ချထားလျက်ရှိရာ ကျွန်တော့်မှာ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးပေါ်တွင် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ ဒဂုံတင့်မရှိသည်နှင့် ဆိပ်ကမ်းတွင် ရှိချေမည်လောဟု ကုန်းပေါင်းတစ်လျှောက် ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ဆိပ်ကမ်း၌လည်း ဝန်စည်စလယ်များနှင့် ကူလီများမှတစ်ပါး ခရီးသည်ဆို၍ တစ်ယောက်တစ်လေမျှသာ ရှိတော့လေရာ ကျွန်တော်သည်စိုးရိမ်သည်ထက် စိုးရိမ်ပူပန်လာ၍ ကမ်းပေါ်သို့တက်ကာ သင်္ဘောသို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်မှ သင်္ဘောအမိုးပေါ်၌ ကပ္ပတိန် သင်္ဘောလမ်း လျှောက်သော တံတားလေးပေါ်တွင် သင်္ဘောအရာရှိတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသော ဒဂုံတင့်ကို တွေ့မြင်ရ လေ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကပြားမကလေးနှင့်သဏ္ဍာန်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်းရှိလေရာ သင်္ဘောအရာရှိနှင့် ဒဂုံတင့်တို့သည် ၎င်းကပြားမကလေးကို ကြက်ရစ်သကဲ့သို့ ရစ်လျက်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ဒဂုံတင့်၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းတစ်ခုမှာ မည်မျှလောက်ကြီးကျယ်သော မျက်နှာဖြူပရိသတ်ဖြစ်စေ ဤလူမဝင်ဝံ့ မရောဝံ့သောပရိသတ်ဟူ၍ မရှိသည့်ပြင် ရောနှောမိသောအခါတွင်လည်း ဓာတ်သိမဟုတ်သော ပရိသတ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဝတ်လုံတစ်ယောက်ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် အိုင်စီအက် အရာရှိကလေးတစ်ယောက် ပေလောဟု မှတ်ထင်လောက်အောင် ဝတ်စားပုံနှင့်ပြောပုံဆိုပုံ ကိုယ်ဟန်အမူအရာတို့ ဂိုက်ဆိုက်ပြည့်ဝလှပေ၏။ ခရီးသည်များနှင့်လုံးဝ မသက်ဆိုင်သည့် သင်္ဘောအမိုးပေါ်သို့ ဒဂုံတင့်သည် မည်သည့်နည်းဖြင့် ရောက်အောင်သွားသည်ကို မတွေးတတ်နိုင်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသော်လည်း ဒဂုံတင့်ရှိသောနေရာသို့ မလိုက်ဝံ့ဘဲ အမိုးပေါ်မှဆင်းသော လမ်းကလေး ပတ်ဝန်းကျင်၌သာလျှင် တရစ်သီသီနှင့် စောင့်နေရပေတော့၏။ များမကြာမီ ဒဂုံတင့်သည် ကပြားမကလေးနှင့်အတူ ဆင်းလာသဖြင့်ကျွန်တော်က-

“လိုက်ရှာလိုက်ရတာ ဆရာကြီးရယ် သင်္ဘောတစ်စီးလုံး နဲ့နေပါရောလား” ဟုပြောလိုက် သော်လည်း ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော်ပြောလိုက်သော စကားကိုလည်းမကြား။ ကျွန်တော်နှင့် ရုတ်တရက် ရှောင်တခွင်တွေ့ရသည့်အတွက်လည်း အံ့ဩဟန်ဆောင်လျက် “အလို မန်းတင့်ဘာလားဗျ၊ ဘယ်ဆီကများ ပေါက်လာပါလိမ့်” ဟု ပြောကာ ဘုံဆန်ဆန်နှင့် ကျွန်တော်၏လက်ကို ဆွဲခါလှုပ်ရမ်းရင်း လက်ဖဝါးကို ကုတ်လျက် အချက်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်မှာလည်း မည်ကဲ့သို့ပြန်ပြောရမည် မသိဘဲ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ရှိ

နေဆဲတွင် ဒဂုံတင့်က “ခင်ဗျားလည်း ဒီသင်္ဘောနဲ့ လိုက်မလို့ပဲမဟုတ်လား၊ ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင်အတူတူခရီးသွားကြရုံပေါ့။ ဟောဒီမှာ မစ္စဂျန်ဆင် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပါပဲ”

ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော်နှင့် ကပြားမကလေးကို မိတ်ဆက်ပေးရင်း ကျွန်တော့်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်အတန်ကြာ ကွဲကွာနေခဲ့သော ကောလိပ်ကျောင်းနေဘက် တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြ၍ ကျွန်တော့်အတွက် ‘ရေလာမြောင်းပေး’ စကားမျိုးတို့ဖြင့် ရှေ့မှခင်းကျင်းကာ ပြောဆိုလျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ သူကဲ့သို့သော ရုတ်တရက်ဉာဏ် မကောင်းသည်ဖြစ်သောကြောင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

ယခင်ကတည်းက ကြိုတင်ပြောထားခဲ့ပါမူ ကျွန်တော်သည် အထိုက်အလျောက် စည်းဝါးကိုက်အောင် ပြောတတ်မည်ဖြစ်သော်လည်း တွေ့မှတွေ့ပါမည်လောဟု စိတ်ပူလျက်ရှိခိုက်တွင် စည်းဝါးမညီရသေးသော ဇာတ်လမ်းကို ကပြဖို့မူကား ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်တရာခဲယဉ်းလှသဖြင့် ဒဂုံတင့်ရှေ့မှ လမ်းကြောင်းပေးသော စကားများမှ တပါး ကျွန်တော်တလုံးတပါးမျှ ဖြည့်စွက်ပြောဆိုရန် မတတ်နိုင်ဘဲ သူ-အကြီး တယောက်သဖွယ် ဖြစ်နေလေတော့၏။ ဒဂုံတင့်ကမူကားကျွန်တော်၏ ဝှက်ခြင်းကို မိန်းကလေး မရိပ်မိစေရန် စကားများကို ကရော့ရေသွန်ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

ဂုံ။ ။ “ကျုပ်နာမည်ကို ခရီးသည်စာရင်းထဲမှာမြင်လို့ ကျုပ်ကို လိုက်ရှာနေတာလား၊ နေရာကျလိုက်တာလေ မန်းတင့်ရယ် ... ဒါထက် ခင်ဗျားဖို့ နေရာရပြီးပြီလားဗျို့၊ ကျုပ်နဲ့ တခန်းတည်းစီးကြစို့လားဗျာ၊ သူစိမ်းတယောက်နဲ့ တွဲစီးရတာထက် ကိုယ့်အချင်းချင်းဆိုတော့ သာကောင်းတာပေါ့ဗျာ ... ဟုတ်လား ... ကိုင်းလာ မစ္စဂျန်ဆင် သင်္ဘောထွက်တော့မယ်ထင်တယ်၊ ကုန်းပေါင်တွေ နှုတ်နေပြီ လာကြဗျို့ ... လာကြ”

ဒဂုံတင့်သည် မစ္စဂျန်ဆင်ကို ပထမတန်းဘက်ရှိ သင်္ဘောဦးစားပွဲကြီးသို့ ပို့လိုက်၍ ကျွန်တော့်အား ကျွန်တော်တို့အတွက် သတ်မှတ်ထားသော အခန်းထဲသို့သွားပြီးလျှင် လက်ချာပေးလေတော့၏။

ဂုံ။ ။ “မန်းတင့်ရာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကလူလည်ကြီးတဦးရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးခဲ့တာကတော့ မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ဒီလောက် ထူလိမ့် အလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်မိခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျား အပြစ်ကြောင့် ကျုပ်ဟာတွေ ပေါလောပေါ်ကုန်ကောဗျ”

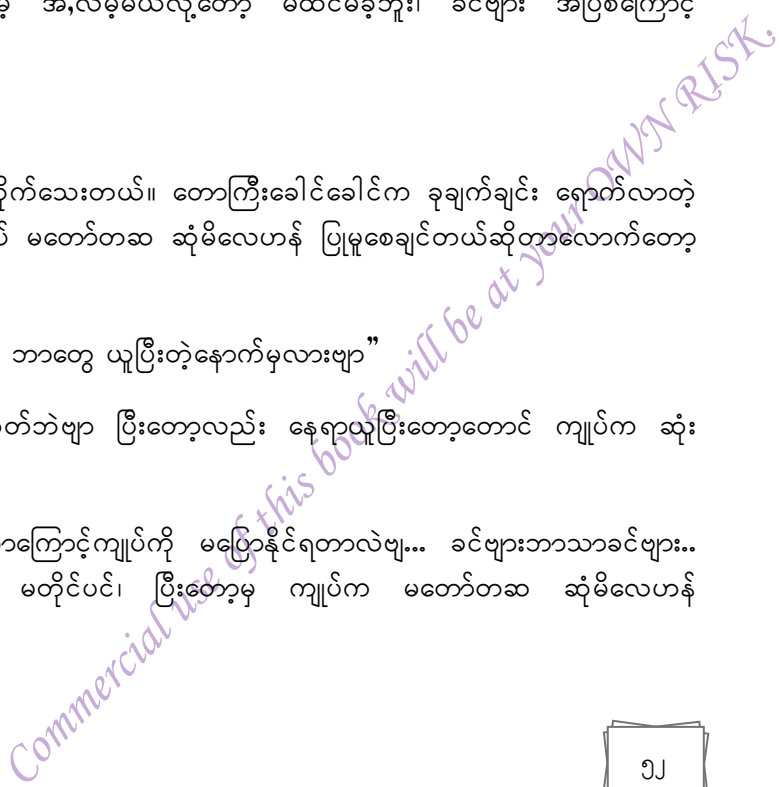
မန်း။ ။ “ကျုပ်အပြစ်က ဘာလဲဗျ”

ဂုံ။ ။ “အပြစ်က ဘာလဲတဲ့ မေးများ မေးနေလိုက်သေးတယ်။ တောကြီးခေါင်ခေါင်က ခုချက်ချင်း ရောက်လာတဲ့ တောသားတယောက်တောင်မှ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် မတော်တဆ ဆုံမိလေဟန် ပြုမူစေချင်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ ရိပ်မိနိုင်လောက်ပါရဲ့ ထင်ပါလားဗျာ”

မန်း။ ။ “ခင်ဗျားက ကျုပ်အတွက်ပါ နေရာတွေ ဘာတွေ ယူပြီးတဲ့နောက်မှလားဗျာ”

ဂုံ။ ။ “နေရာယူတာတွေ သူတို့မှ သိတာမဟုတ်ဘဲဗျာ ပြီးတော့လည်း နေရာယူပြီးတော့တောင် ကျုပ်က ဆုံးဖြတ်ရသေးတာမဟုတ်ဘူးဗျ”

မန်း။ ။ “ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်တော့ကော ဘာကြောင့်ကျုပ်ကို မဖြောင့်ရတာလဲဗျ... ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား... အစီအစဉ်တွေလုပ် ကျုပ်ကိုလည်း တခုမှ မတိုင်ပင်၊ ပြီးတော့မှ ကျုပ်က မတော်တဆ ဆုံမိလေဟန်



ပြုမှုရမှာဆိုကိုး ... ။ ခင်ဗျားက ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူအကြံအစည်ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ကဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲဗျ”

ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော်၏ စကားနည်းလမ်းကျသည်ကို သိသဖြင့် မငြင်းဘဲ ငြိမ်နေ၏။
ထို့နောက်မှ...

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျားကို အသိမပေးတာကတော့ ဒီလိုဗျ... ခင်ဗျားက သူတော်ကောင်းလုပ်ချင်တဲ့ လူတယောက်မို့လို့ မတိုင်ပင်ဝံ့လို့ပါဗျာ”

မန်း။ ။ “ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဖွင့်ပြီး တိုင်ပင်လျှင် ကျုပ်လည်း ပါရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒီလောက် သူတော်ကောင်းသေးတဲ့ လူတယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျ...”

ဂုံ။ ။ “ကျုပ်လည်း အခန်းထဲကစောင့်ပြီး ခင်ဗျားလာတော့ ခေါ်တိုင်ပင်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာပါခင်ဗျာ၊ သို့သော်လည်း”

မန်း။ ။ “သို့သော်လည်း မစ္စဂျန်ဆင် နဲ့ စကားပြောနေတာနဲ့ အချိန်ကုန်သွားလို့ဆိုပါတော့ ..”

ဂုံ။ ။ “တယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ပဲဗျာ ...”

မန်း။ ။ “အဟမ်း... ကျုပ်သိရဖူးသလောက်တော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းနဲ့ ခင်ဗျားကလေကုန်ခံပြီး စကားပြောတာ မတွေ့ဘူးပေါင်ဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ဒီသူငယ်မက ရိုးရိုးနဲ့သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ သူ့အဖေက ပခုက္ကူအရေးပိုင်ပဲ၊ အမေက မန္တလေးသူတဲ့ ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှာနေတာ ကျောင်းပိတ်လို့ မိမိရပ်ထံ ပြန်မယ်လို့တဲ့ ...”

မန်း။ ။ “ဒါထက် နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ မစ္စဂျန်ဆင်အတွက် ဘာကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အခုမှတွေ့ကြသလို ဟန်ဆောင်စေချင်တာ ဟုတ်သေးမထင်ပေါင်ဗျာ၊ အကြောင်းတခု ရှိသေးထင်ပါလားဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ဒါတော့ ရှိချင်လည်း ရှိမပေါ့လေဗျာ”

မန်း။ ။ “ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို ဖွင့်ပြောမှ ကောင်းလိမ့်ထင်ပါဗျာ”

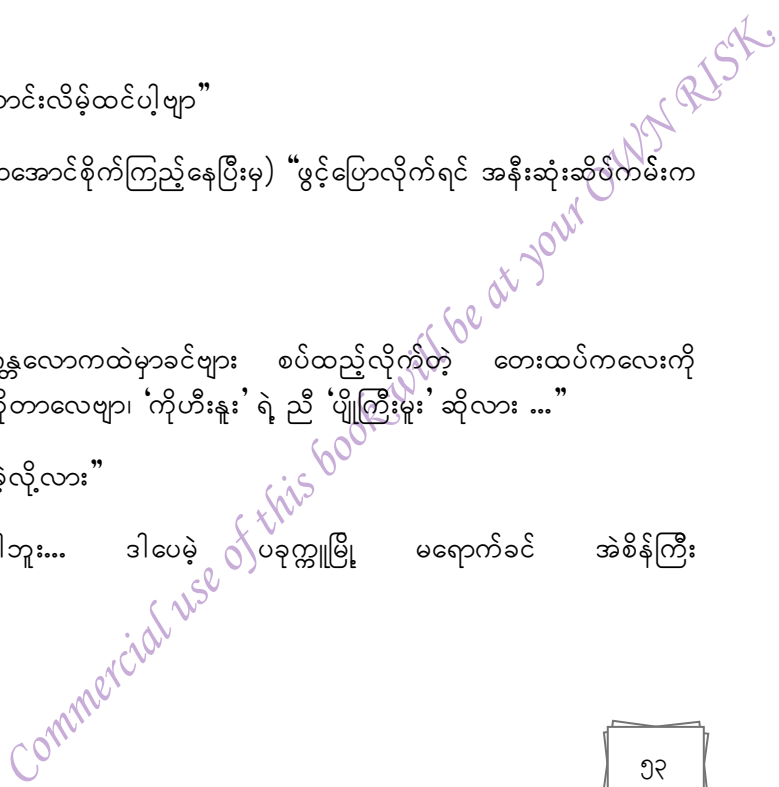
ဂုံ။ ။ (ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာအောင်စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ) “ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် အနီးဆုံးဆိပ်ကမ်းက ပြန်ဆင်းပြေးမှာလားဗျာ”

မန်း။ ။ “စိတ်ချပါဗျာ။ ဆင်းမပြေးပါဘူး”

ဂုံ။ ။ “ဒါဖြင့် ဟိုတခါတုန်းက ဂန္တလောကထဲမှာခင်ဗျား စပ်ထည့်လိုက်တဲ့ တေးထပ်ကလေးကို မှတ်မိသေးလား၊ ဟို... တသိန်းတန်စိန်ကြီး ဆိုတာလေဗျာ၊ ‘ကိုဟီးနူး’ ရဲ့ ညီ ‘ပျိုကြီးမူး’ ဆိုလား ...”

မန်း။ ။ “ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားလစ်လာခဲ့လို့လား”

ဂုံ။ ။ “ဒီလောက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ပခုက္ကူမြို့ မရောက်ခင် အဲစိန်ကြီး ကျုပ်လက်ထဲရောက်စေရမယ်ဗျာ”



မန်း။ ။ “ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာတယ်လား”

ဂုံ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့”

မန်း။ ။ “ဘယ်မှာလဲဗျာ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာလဲ”

ဂုံ။ ။ “ဘိုလိုဝတ်ထားတဲ့ ချင်းဝန်ကြီးလက်ထဲမှာ သူလည်း ပထမတန်းခရီးသည်တယောက်ပဲ”

မန်း။ ။ “ဪ နေစမ်းပါဦးဗျို့၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လိုက်ရှာတုန်းက အရာရှိတွေနဲ့ စကားပြောနေတဲ့လူမှတ်တယ် အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ အသားဖြူဖြူ မီးခိုးရောင်အဝတ်စုံ ဝတ်လို့ မဟုတ်လား ”

ဂုံ။ ။ “အစစ်ပဲဗျ၊ အဲဒီလူဟာ ချင်းစော်ဘွားရဲ့ ဝန်ကြီးခင်ဗျာ၊ ဘိလပ်မှာတောင် ပညာသင်ခဲ့တဲ့လူတဲ့၊ ဘုရင်ခံက ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ကိုယ်စား ချင်းဝန်ကြီးလက်ထဲမှာ “ပျိုကြီးမူး” စိန်ကြီးကို ပေးအပ်လိုက်လို့ ချင်းစော်ဘွားဆီကို သူက ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရတယ်ဗျာ”

မန်း။ ။ “ခင်ဗျားက ဘယ်နှယ်သိလဲ”

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျားနဲ့ ဟိုနေ့က တွေ့ပြီးနောက် ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်လိုက်ပြီးစုံစမ်းလို့ ပခုက္ကူတို့ ၊ ဖားအံတို့ ၊ ပြည်တို့တောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်ဗျ”

မန်း။ ။ “အောင်မယ်လေး ... ဆရာကြီးရယ် ... ပြောပဲပြောပါတော့ ဟိုနေ့ညကတည်းက ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက တခုခုပြောလိမ့်မလားလို့ မျှော်လင့်နေတာပါဗျ၊ ကျုပ်ကိုများ ရှက်နေရသေးသလားဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျားက မျှော်လင့်နေတယ်လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုကြောက်နေတာဗျို့ ဒီလိုမှန်းမှ မသိရပါလေဗျာ”

မန်း။ ။ “ကျုပ်ကသာ စပြီးမပြောဝံ့တယ်၊ ခင်ဗျားပြောမလားလို့ မျှော်လင့်နေတာဗျို့”

ဂုံ။ ။ “ကျုပ်ပြောရင် ခင်ဗျား ပါမယ်လား”

မန်း။ ။ “ပါလှချေပေါ့ဆရာကြီးရယ်... သမ္မာအာဇီဝနည်းနဲ့ အသက်မွေးဖို့ ကြိုးစားတော့ ကြိုးစားတာပဲ၊ နို့ပေမယ့် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်နည်းနဲ့ အကျိုးပေးတဲ့ ကံမပါဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဘာတခုမှ အပေါက်အလမ်းမတည့်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်နှင့် ကွဲကွာနေခဲ့သည့်အခိုက်တွင် ဝမ်းစာအတွက် အမျိုးမျိုးသောနည်းဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ပုံအခြင်းအရာများကို အသေးစိတ်ပြောပြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒဂုံတင့်သည် လူကောင်းတယောက်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားသော်လည်း ကံမရှိ၍မဖြစ် ဆိုသောစကားကို လက်မခံချေ။

ဂုံ။ ။ “ဒီလိုဟုတ်ပါရိုးလား မန်းတင့်ရယ်၊ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတယောက်ရဲ့ စိတ်သဘောဆိုတာ ကျားကွက်လိုပဲ အဖြူကွက်ပေါ်ရောက်တဲ့အခါ ရောက်လိုက်၊ အနက်ပေါ် ရောက်တဲ့အခါ ရောက်လိုက်ပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ကို ကြည့်ဦးမှပေါ့။ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်မှာ ဗျာဒိတ် ခံယူပြီးတဲ့နောက်မှာတောင် တသမတ်တည်း အဖြူကွက်ပေါ်သွားနိုင်ရဲ့လား... မသွားနိုင်ဘူးဗျ။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့အခါဖြစ်လိုက်၊ စကြာဝတေးမင်းဖြစ်တဲ့အခါဖြစ်လိုက်၊ ဘုရားဖြစ်မယ့်ဆဲဆဲ

ဒီကမ္ဘာမှာတောင်(၅၅၀) အဖြစ်တော်ကို ကြည့်လေဗျာ တိရစ္ဆာန်အဖြစ် ဘယ်နှစ်ဘဝပါနေသလဲ၊ ဟိုနုစဉ်အခါတုန်းကဆိုလျှင် ဘာပြောစရာရှိမလဲဗျာ။ သူ့သဘာဝကိုက ဖြူချည်မည်းချည် တလှည့်စီ ဖြစ်ရမှာပါဗျာ။ အပါယ်ကလွတ်အောင် ကျုပ်တို့ အလောင်းတော်ထက် ဘယ်သူက ကြိုးစားနိုင်ဦးမှာလဲဗျာ ဒါနဲ့တောင် လွတ်ရဲ့လားဗျ။ အရိယာဖြစ်လို့ ပုထုဇဉ်အန္တရာယ်ကို မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်နဲ့ မဖြတ်နိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံးဖြူချည်မည်းချည်နဲ့ ခရီးသွားကြရဦးမှာပေါ့ဗျ။ ဒါလောက်တောင် အကြောင့်ကြစိုက်မနေပါနဲ့ မန်းတင့်ရယ်”

မန်း။ ။ “နို့ ဒါဖြင့် မကြိုးစားရတော့ဘူးလားဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ဒီလိုလဲ ကျုပ်မဆိုဘူးလေ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အကွက်ကောင်းတခု ကိုင်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒီအကျင့်တွေဖျောက်ပြီး ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်နေဖို့ အမြဲအားခဲနေပါတယ်ဗျာ”

မန်း။ ။ “နေပါဦးဗျာ၊ တခုမေးစမ်းပါရစေဦး၊ အကယ်၍ “ပျိုကြီးမူး” စိန်ကြီး ရပြီဆိုပါတော့ ရောင်းဖို့ မခက်ဘူးလားဗျ”

ဂုံ။ ။ “ဘာလဲဗျ... အိုက်ဇက်မရှိတော့လို့ မေးနေတာလား၊ ကိစ္စမရှိပေါင်ဗျာ... တသိန်းတန်ကို နှစ်သောင်းအရုံးခံပြီးရောင်းလျှင် ဒိန်းမတ်ပြည်ပို့ပြီး ပြင်သွေးရောင်းမည့်ဘာဘူတွေ ပေါလွန်းလို့ပါဗျာ ကျုပ်သိပါတယ်”

မန်း။ ။ “ဒါထက် ချင်းဝန်ကြီးဆိုတဲ့ လူအကြောင်းကို ခင်ဗျားသိပြီလား”

ဂုံ။ ။ “သိတန်သလောက် သိရပြီပါပြီ၊ တော်တော်ထန်ချင်တဲ့ ငနဲတယောက်ဗျ။ သို့သော် သူထန်ချင်ထန် ပျော့ချင်ပျော့ သူ့ချော့ပေါင်းနေမှာ မဟုတ်ဘဲ၊ အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ”

ထိုခဏ၌ မီးခိုးရောင် သက္ကလပ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော လူတယောက်သည် ကျွန်တော်တို့၏ အခန်းပေါက်မှကပ်၍ ဖြတ်လျှောက်သွားလေရာ ရေမွှေးဝါသနာပါသော လူတယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အခန်းတွင်း၌ ထောင်းခနဲ မွှေးသွားလေတော့၏။

မန်း။ ။ “ပျိုကြီးမူးကို သူယူလာတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ယူလာခဲ့သလဲတဲ့ဗျာ၊ ကပ္ပတိန်ရဲ့ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ အပ်မထားဘူးလား”

ဂုံ။ ။ “အပ်မထားပါဘူးဗျ။ ကျုပ်သိပါတယ်၊ တသင်္ဘောလုံး ဘယ်သူမှ ဒီအကြောင်းကို မသိပါဘူး၊ ကပ္ပတိန်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါဘူး”

မန်း။ ။ “ဒါဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ ရှိတယ်ပေါ့လေ”

ဂုံ။ ။ “ရှိရမယ်ဗျ”

မန်း။ ။ “ဒီလိုဆိုရင် သူ့တယောက်တည်း အလုပ်လုပ်ဖို့ရှိတာပေါ့”

ဂုံ။ ။ “အစစ်ပါပဲ”

U U U

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ထိုခေတ်အခါက တွံတေးတူးမြောင်းကြီး မပြီးသေး သည်ဖြစ်၍ စာပို့သဘောသည် သခွပ်ပင်ဝမှ လှည့်ရလေရာ ကျွန်တော်မှာ ဤခရီးတွင်မျှော်လင့်သလောက် မပျော်ရွှင်ရပဲ ပျင်းရိရသော အချိန်များပင် ပါဝင်သေး၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ဒဂုံတင့်သည် အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် အထက်ပါအတိုင်း တိုင်ပင်ပြီးသော အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်၍ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ကပြားမလေး မစွဲကျွန်ဆင်နှင့် တပူးပူးတွဲတွဲ လုပ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

နံနက်အိပ်ရာထ၍ လက်ဖက်ရည်သောက်သော အချိန်မှစ၍ ည(၁၁)နာရီ အိပ်ယာဝင်သော အချိန်တိုင်အောင် ဒဂုံတင့်သည် မစွဲကျွန်ဆင်နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်လျက် ကျယ်ကျယ်ပြောပြချည်တစ်ခါ တီးတိုးပြော ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် တပွတ်သပ်သပ်နေကြ၍ မစွဲကျွန်ဆင်ကလည်း ဒဂုံတင့်ပြောသောစကားများကို နှစ်သက်သဘောကျဟန်နှင့် တဟီဟီတဟားဟား ရှိနေလေတော့၏။ ဒဂုံတင့်မှာမိန်းမများနှင့် ပက်သတ်၍ အလွန်ကျင်လည်စွာ ဆက်ဆံတက်သည့် အလျောက် အဟုတ်တကယ် စိတ်လက်ပါပိုးပန်းခဲ့လျှင် “မကျ”သောမိန်းမ မရှိသလောက် အစွမ်းကောင်းကြောင်းကို ကျွန်တော်သိပြီး ဖြစ်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ပိုးပန်းသည်ဟူ၍ အလွန်နည်းခဲ့၏။

တရုတ်ကပြားမလေး တစ်ယောက်နှင့်လည်းကောင်း၊ ဇေဒဘာဒီမကလေးတစ်ယောက်နှင့်လည်းကောင်း လူစွမ်းပြသော အနေဖြင့် ကျွန်တော်မျက်စိအောက်၌ ပိုးပန်းသည်ကို ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရဖူးရာ ယခုတစ်ဖန် ဘိုကပြားမလေးကို ဤကဲ့သို့ ပူးပူးကပ်ကပ် နူးနပ်နေ၍ နေရာကျပုံပေါ်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ၌ ဤလူသည်ကား မည်သည့်မိန်းမမဆို တကယ်ကြိုက်၍ တကယ်ကြိုးစားလျှင် တကယ်နေရာကျအောင် တတ်နိုင်သည့် လူပေတည်းဟု အောက်မေ့မိ၏။

ဥရောပရာဇဝင်၌ အလွန်နာမည်ကြီးခဲ့ဖူးသော ‘ဒွန်းဂါမ်း’ အကြောင်းကိုလည်းဖတ်၊ ဘိုင်စကုပ်တွင်လည်း ကြည့်ခဲ့ရ၍ ထိုသူ၏ ရဲတင်းသော အပြုအမူများကို ကျွန်တော်အံ့ဩခဲ့ဖူးဖူးရာ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ဒဂုံတင့်၏ အမူအယာများကိုမြင်ရသော အခါ၌ ဘိုင်စကုပ်ထဲတွင် ‘ဒွန်းဂွမ်း’ နေရာ၌အသုံးခံသော ‘ဂျွန်ဘယ်ရီမိုး’ ၏အိုက်တင်များသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင်ပေါ်လာတော့သည်။

မိန်းမနှင့်ပက်သက်၍ ထမြောက်အောင်မြင်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ထူးခြားသော အမူအယာတစ်ခုမှာ ၎င်းတို့သည်ဟန်မှ ဟန်ပါမည်လောဟူသော ဒွိဟသံသယမျိုး လုံးဝမရှိပဲ သေချာပေါက်ထား၍ စိတ်ချလက်ချ အေးအေးဆေးဆေး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြုမူဝံ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုခေတ်တွင် ဘိုကပြားမလေးတစ်ယောက်ကို ပထမသဘောတိုင်း၌ ဘိလပ်သားအရာရှိများ၏ မျက်စိအောက်တွင် ပိုးပန်းဝံ့သော သတ္တိမူ သေးငယ်လှသည် မဟုတ်သဖြင့် မြန်မာယောက်ျား(၁၀၀)အနက်တွင် တစ်ယောက်မျှပင် စိတ်ကူးဝံ့လိမ့်မည်မထင်ပေ။

မစွဲကျွန်ဆင်က ဖယ်၍မချသမျှကာလပတ်လုံး ဒဂုံတင့်သည် အခြားသော မျက်နှာဖြူအရာရှိ ခရီးသည်များ၏ မျက်စောင်းထိုးခြင်း၊ မျက်မှောက်ကြုတ်ခြင်း၊ ကျောခိုင်းခြင်း၊ မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်း စသည်တို့ကို အလျှင်းဂရုမစိုက် သတိမမူပဲ သဘောကြီးပေါ်တွင် သူနှင့်မစွဲကျွန်ဆင်တို့ နှစ်ယောက်ထံသာ ရှိနေဘိသကဲ့သို့ နေချင်သလိုနေထိုင် သည်များကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ပထမတန်းစီးရခြင်း အတွက်ပင် ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်မှာ ကျောတစ်မိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေရလေတော့၏။ ဤအတောအတွင်း ကိုယ့်လူက ကိုယ်ကိုဂရုမစိုက်သလို ပစ်ထားသဖြင့်လည်း သာ၍ပင် မကျေမချမ်းဖြစ်ရသေး၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းဒဂုံတင့်ကို ကျွန်တော်နှင့် မပေါင်းမိအောင် ခွဲထားသည်ဆို၍ မစ္စဂျန်ဆင်အပေါ်၌ အနာလိုဝန်တိုသောစိတ်ဖြစ်မိသည့် နည်းတူ ဒဂုံတင့်အပေါ်၌ အနာလိုဝန်တိုသောစိတ် ဖြစ်လျက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်းရှိသေး၏။

ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ် ချင်းဝန်ကြီးဆိုသူပင် ဖြစ်လေ၏။ ချင်းဝန်ကြီးသည် သင်္ဘောထွက်ခါစ အချိန်၌ မစ္စဂျန်ဆင်ကို “ရစ်”ဖို့ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် သင်္ဘောထွက်လာမိ၍ (၂)နာရီကျော် (၃)နာရီခန့်ကြာရှိသည်တွင် ဒဂုံတင့်သည် မိမိအပေါ်၌ “လူရည်သာ”သည့်အဖြစ်ကိုရိပ်မိ၍ ချင်းဝန်ကြီးသည် အမျိုးမျိုးသောနည်းဖြင့်ကြိုးစားသေး၏။ ပခုက္ကူနယ်သားချင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတန်ငယ်သိကျွမ်းပြီးဖြစ်၍ ချင်းဝန်ကြီးသည် ဒဂုံတင့်နှင့် မစ္စဂျန်ဆင်တို့ထိုင်နေကြသောစားပွဲတွင် တစ်ဖက်မှ အတင်းဝင်၍ ထိုင်သေး၏။ သို့ရာတွင်ဒဂုံတင့်စားပွဲမှထလာခဲ့၍ မစ္စဂျန်ဆင်က ဒဂုံတင့်နောက်သို့ ထလိုက်သွားသောအခါတွင်မူကား ချင်းဝန်ကြီးမှာတစ်ဆင့်တိုး၍ နှောင့်ယှက်ရန် မဝံ့တော့သည်ဖြစ်၍ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သင်္ဘောသည် သခွပ်ပင်အနီးတွင် ဒီရေစောင့်နေခဲ့ရသည့်အတွက် တစ်နေ့ပတ်လုံး ခုတ်နှင်လာခဲ့ရသော်လည်း ထိုည၌တွင်တွံတေးဝ အနီး၌ပင် အိပ်ရလေ၏။ ထိုည၌ အိပ်ရာဝင်ကြသောအခါ....

မန်း။ ။ “ခင်ဗျားကိုတော့ ဦးပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးက မုန်းကြပြီဗျာ”

ဂုံ။ ။ “တစ်ပိုင်းလုံးဆိုပေမဲ့ ချင်းဝန်ကြီးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဗျာ”

မန်း။ ။ “ဒီပြင်ဘိုကြီးတွေကလည်း အမြင်ကပ်ကြတာပဲ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ကျုပ်က တမင်လုပ်နေတာဗျာ”

မန်း။ ။ “ဗျာ... တစ်သင်္ဘောလုံးက မုန်းအောင် တမင်လုပ်ရတယ်လို့ဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ဒီပြင်လူတွေကို ကျွန်တော်သိပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ချင်းဝန်ကြီးပြောတာပါ။ ကျုပ်အကြံအစည်တိုင်း ဆိုလျှင် သူ့နဲ့ကျုပ်နဲ့ ပလူးပလဲလုပ်လို့မကိုက်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကို ချဉ်လေလေ ကျုပ်အကြံနေရာကျလေပဲ...”

မန်း။ ။ “နို့... ခင်ဗျားအကြံအစည်ဆိုတာ မစသေးဘူး လားဗျာ”

ဂုံ။ ။ “အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်၊ ပြည့်မြို့မှာ သင်္ဘောဆိုက်လောက်မှ ကျုပ်အစီအစဉ်နေရာကျမယ်ဗျာ။ စောလွန်း လျှင်နေရာမကျဘူး”

မန်း။ ။ “ခင်ဗျားက ဖွင့်ပြီးတိုင်ပင်တာမဟုတ်တော့ ခင်ဗျားဖာသာခင်ဗျား ကြည့်တာလုပ်ပေတော့ဗျာ...”

နောက်တစ်နေ့နေ့လယ်၌ ဒဂုံတင့်သည် ထုံးစံအတိုင်း မစ္စဂျန်ဆင်နှင့် ‘တရူးကူးကူး’နေကြသဖြင့် ကျွန်တော်တစ် ယောက်ထဲ ပျင်းရိသည်နှင့် စာဖတ်ရင်းအိပ်ပျော်သွားလေ၏။ အိပ်ယာမှန်းလောသောအခါ ဒဂုံတင့်သည် အိပ်စင်နံဘေးရှိ ခုံကလေးပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ဂုံ။ ။ “ပျင်းနေပြီလား မန်းတင့်”

မန်း။ ။ “ပျင်းပြီလားဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုလဲ အဖော်မရှိဘဲ ဟာကိုး...”

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ဂုံ။ ။ “ကျုပ်မှာ ဒီကနေ့ တော်တော်အလုပ်များနေတယ်ဗျ”

မန်း။ ။ “ဟုတ်ပေမှာပေါ့ဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျာ မငေါ့ပါနဲ့၊ ကျုပ်အတည်ပြောတာပါ။ ကျုပ်ကတခြားနေရာ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ချင်းဝန်က ကော်ပေါက်တွေ သွားတယ်ဗျ။ ဒါထက်မနက်ဖြန် ပြည်မှာ သင်္ဘောအိပ်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ကိစ္စ မနက်ဖြန်ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်မယ်ဗျို့...”

မန်း။ ။ “ခင်ဗျားက တကယ်လုပ်အုန်းမှာလား...”

ဂုံ။ ။ “ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့် မန်းတင့်ရယ်...၊ လုပ်မှာ ပေါ့ဗျ..”

မန်း။ ။ “မနက်ဖြန်မှလုပ်ခြင်းက အကြောင်းဘယ်လိုကြောင့်လဲဗျ”

ဂုံ။ ။ “ဒီလိုဗျ၊ မတော်တဆ အသာတကြည်နဲ့ နေရာမကျလို၊ အကြမ်းနည်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရလို့ ရှိရင် ပြည်မြို့ဆိုတော့ တိမ်းလိုရှောင်လို့ လွယ်ကူတာပေါ့ဗျ။ မီးရထားနဲ့ ရှောင်တန်ရှောင်ဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုလည်းရှိတာပေါ့.....”

မန်း။ ။ “အကြမ်းနည်းဆိုပေမဲ့ သေလောက်ပျောက်လောက်တော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူးထင်ပါဗျ”

ဂုံ။ ။ “စိတ်ချပါမန်းတင့်၊ ခင်ဗျာနဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ အကြိမ်ပေါင်းတော်တော်များပြီ။ ကျုပ်ကအကြမ်းနည်းသုံးတယ်လို့ တစ်ခါမှာ မကြုံဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား”

မန်း။ ။ “နေပါဦးဗျာ၊ ချင်းဝန်ကြီးက စိန်ကြီးကို သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့နဲ့အတူထားတယ်ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးဝင်မှာလဲဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ကိုင်း-လာခဲ့၊ ခင်ဗျားတက်ကြည့်စမ်း”

ကျွန်တော်အိပ်ခန်း၌ အိပ်စင်နှစ်ခုရှိရာ အောက်ထပ်အိပ်စင်တွင် ကျွန်တော်အိပ်၍ အထက်ထပ်အိပ်စင်၌ ဒဂုံတင့် အိပ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် အိပ်စင်နှစ်ခုစလုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားသည့် ခန်းဆီးအဝတ်ကြီးကို ဖယ်ရှား၍ ဒဂုံတင့်၏ ဇာခြင်ထောင်ကလေးကို ဒဂုံတင့်က ပင့်တင်လိုက်သည်တွင် လေဝင်ရန်အတွက်တပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်ငယ် ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အလျားတစ်တောင် အနံ့တစ်ထွားခန့်ရှိ၍ ခပ်လျော့လျော့ရှိသော တံခါးကလေးဖြင့် အပြင်ဖက်မှ ကဲလားသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယခုအတိုင်း ၎င်းအပေါက်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်ခဲ့သော ကဲလားတံခါးကြောင့် မဖြစ်နိုင်သော်လည်း ၎င်းကဲလားတံခါးကို အနည်းငယ် မြှောက်တင်လိုက်ပါက အဆိုပါပြတင်းပေါက်မှာ လူတစ်ယောက်ဝင်ထွက်ရန်အတွက် ဖြစ်နိုင်လောက်ပေ၏။

ဂုံ။ ။ “ဒီလိုဗျာ၊ မန်းတင့်ရဲ့၊ ချင်းဝန်ကြီးရဲ့ အခန်းက ကျုပ်တို့အခန်းရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ကပ်လျက်ရှိတယ်။ ခရီးသည်လဲ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ။ သူ့အခန်းမှာ ဒီလို ပြတင်းပေါက်ကလေးရှိတယ်။ ပြတင်းပေါက်ကတော့ အခု အတိုင်းတော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ၊ သို့သော် ဝက်အလက်တစ်ချောင်းနဲ့ ပြင်ပေးလိုက်လျှင် ကဲလားတံခါးဟာ ခုထက်ကျယ်လာမယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အခန်းက သင်္ဘောနံ့ဘေးရောက်အောင် ဒီအပေါက်ကလေးကထွက်ပြီး ဒီလိုအပေါက်ကလေးမျိုးကကူးမှ သူ့အခန်းထဲ လူဝင်ရင်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဗျ”

မန်း။ ။ “ပြင်ဘက်မှာ ဘာရှိသလဲ”

Commercial use of this book will be at your own risk

ဂုံ။ ။ “သံတိုင်လက်ရမ်းကြီးရှိတယ်၊ သံတိုင်ပေါ်နင်းပြီး ဝက်အူလက်နဲ့ သူ့ဘက်က ကဲလားတံခါးကို ဖွင့်ဖို့ရာ သိပ်ခဲယဉ်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျ”

မန်း။ ။ “အပြင်ဘက်ကနေပြီး တယောက်ယောက်က လှမ်းကြည့်လျှင် မမြင်ရပေဘူးလားဗျ”

ဂုံ။ ။ “သင်ဘက်ကမ်းမှာ ဆိုက်တဲ့အခါ ဒီဘက်ကမြစ်ဘက်ဗျ၊ ကမ်းဘက်ဆိုလျှင် စိုးရိမ်ရတယ် ထားပါတော့၊ မြစ်ဘက်ကတော့ညဉ့်ကျလျှင် လူရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ အရေးကြီးတာကဘာလဲဆိုတော့ ညဉ့်အချိန် သင်ဘက်ကမ်းမှာ အစောင့်ထားတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့အခန်းထဲဝင်ပြီးတဲ့နောက် အပြင်ဘက်မှာ မျက်နှာ မပြလျှင် ကျုပ်တို့အပေါ် ထင်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

မန်း။ ။ “နေပါဦးဗျ၊ ချင်းဝန်ကြီးက နိုးနေလျှင်ကော”

ဂုံ။ ။ “စိတ်သာချ မန်းတင့်၊ ခင်ဗျားလူကအင်မတန် ဘီယာသောက်တဲ့လူပဲ၊ ဘီယာသမားဟာ ဘယ်တော့မှ အအိပ်မဆတ်ဘူး၊ အိပ်ပျော်မိလျှင်တုံးပဲ၊ နဂိုကတည်းကအအိပ်ကြီးတဲ့လူ တယောက်ကို မေ့ဆေးပေးလိုက်လျှင် ဘယ်တော့ နိုးနိုင်မှာလဲဗျ...”

မန်း။ ။ “ကျုပ်အလုပ်က ဘာလဲဗျ”

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျားကတော့ ဒီအပေါက်နေပြီး ကျုပ်လိုတာလှမ်းပေးရုံ ရှိတာပါပဲ။ လိုရင်းတော့ အားပေးဖို့ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ဆိုတဲ့အကောင်က ခင်ဗျားလိုလူက အားပေးမှ လုပ်ဝံ့ကိုင်ဝံ့ ရှိတာဗျ ...”

ချင်းဝန်ကြီးသည် ၎င်း၏အခန်းတံခါးကို မင်းတုပ်ချ၍ အိပ်မည်ဖြစ်ရာ ဒဂုံတင့်က မင်းတုပ်ကို ဖွင့်ထားခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင်လည်း ပြုလုပ်ရန်လည်း စိတ်ကူးပြီးဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား အခြားသောနေရာများ၌ ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘဲ အခန်းတံခါးပွင့်နေသည်ကို ပုလိပ်များ တွေ့ရသည့်အခါ ချင်းဝန်ကြီးက တံခါးကို မပိတ်မိဘဲ မေ့ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆကြဖို့ ရှိပေသောကြောင့်တည်း။

မန်း။ ။ “နေပါဦးဗျ၊ ဝင်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ စိန်ကြီးကို ဘယ်လိုနေရာမှာ ဝှက်ထားသတဲ့လဲ”

ဂုံ။ ။ “သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ရှိပါတယ်ဗျ”

မန်း။ ။ “ခင်ဗျားက ဘယ်နှယ့်ကြောင့် အတပ်သိနိုင်သလဲဗျ”

ဂုံ။ ။ “ဗျို- မန်းတင့် သိပ်တော့ မေးမနေနဲ့ဗျ၊ ကျုပ်ကသိတယ်ဆိုလျှင် သိတယ်လို့သာ မှတ်ပေတော့..”

ကျွန်တော့မှာ ဒဂုံတင့်၏မျက်နှာထားကို အကဲခတ်လိုက်သည်တွင် အချို့ယောက်ျားကဲ့သို့ ဤကိစ္စမျိုးတွင် ‘လှိုင်း’ချင် ‘ဝါ’ချင်သော အမူအရာမရှိသည့်ပြင် စကားများစွာပြောခြင်းကိုပင် မကြိုက်ဟန်ရှိကြောင်း ရိပ်မိသည်နှင့် မစွရွန်ဆင်သည်ပင်လျှင် သူ၏သူလျှိုဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ သို့ရာတွင် လက်ပမ်းပေါက်ခတ်၍ ကြွားတတ်သော လူတယောက်မဟုတ်သည်ကို သိသဖြင့်လည်း မသိဟန်ဖြင့် နေလိုက်ရပေတော့သည်။



Commercial use of this book may bear your own risk

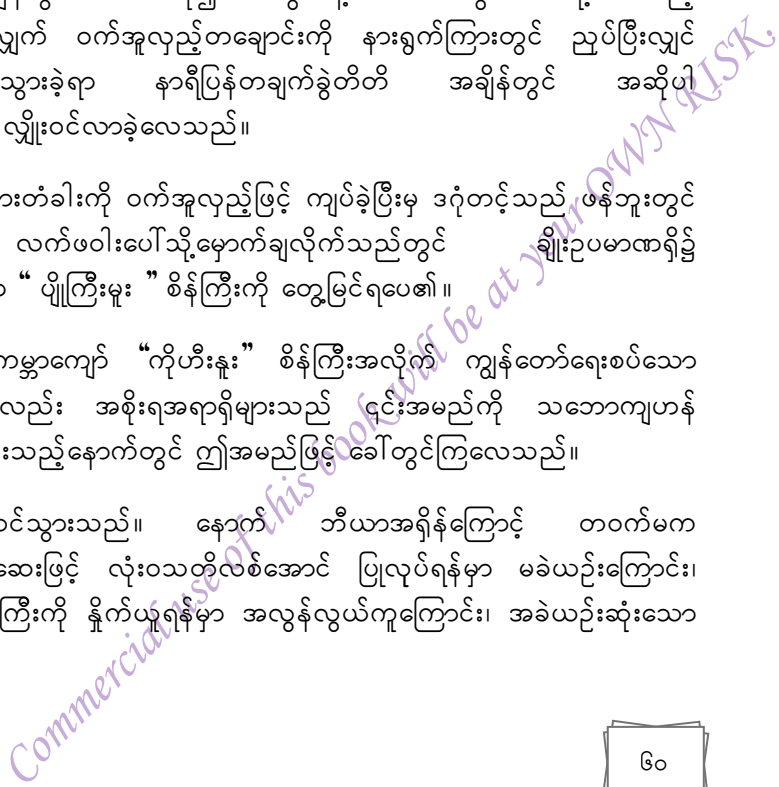
ဒဂုံတင့်စွမ်းဆောင်ခဲ့သမျှသော ဖောက်ထွင်းမှုများအနက်တွင် တနင်္လာနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်အချိန်၌ ပြည်ဆိပ်ကမ်း “ဆိုင်းယမ်း” စာပို့သင်္ဘောကြီးအပေါ်ထပ်တွင်ပြုလုပ်ခဲ့သော အလုပ်သည်ကား အခက်ခဲဆုံး အသိမ်မွေ့ဆုံးနှင့် အကျင်လည်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုလောက်ပေ၏။ ဒဂုံတင့်သည် ၎င်းကို နာရီသံပတ်သဖွယ် တိတိရီရီ ချောချောမောမောရှိလှ၍ မူလကြိုတင်စီမံထားသည့်အတိုင်း တသဝေမတိမ်းအောင် နေရာတကျ ရှိလှပေသည်။

ဒဂုံတင့်သည် နာရီပြန်တချက်အချိန်တွင် အဝတ်ဆို၍ တထွာခန့်မပါဘဲ ဝါဂွမ်းပိတ်ဆို့ထားသည့် ဖန်ဘူးငယ် တလုံးကို ပါးစပ်တွင် ကိုက်လျက် ဝက်အူလှည့်တချောင်းကို နားရွက်ကြားတွင် ညှပ်ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လျှိုးထွက်သွားခဲ့ရာ နာရီပြန်တချက်ခွဲတိတိ အချိန်တွင် အဆိုပါ ဖန်ဘူးကလေးကိုကိုက်လျက် ပြတင်းပေါက်မှ လျှိုးဝင်လာခဲ့လေသည်။

ချင်းဝန်ကြီး၏ပြတင်းပေါက် ကဲလားတံခါးကို ဝက်အူလှည့်ဖြင့် ကျပ်ခဲ့ပြီးမှ ဒဂုံတင့်သည် ဖန်ဘူးတွင် ထိုးထားသော ဝါဂွမ်းကိုထုတ်၍ လက်ဖဝါးပေါ်သို့မှောက်ချလိုက်သည်တွင် ချိုးဥပမာဏရှိ၌ ပြာလဲ့လဲ့အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ထွက်လျက်ရှိသော “ပျိုကြီးမူး” စိန်ကြီးကို တွေ့မြင်ရပေ၏။

“ပျိုကြီးမူး” ဟူသော အမည်မှာကမ္ဘာကျော် “ကိုဟီးနူး” စိန်ကြီးအလိုက် ကျွန်တော်ရေးစပ်သော တေးထပ်တွင်မှ မှည့်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အစိုးရအရာရှိများသည် ၎င်းအမည်ကို သဘောကျဟန် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်တော် တေးထပ်ပေါ်ထွက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဤအမည်ဖြင့် ခေါ်တွင်ကြလေသည်။

ချင်းဝန်ကြီး၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ နောက် ဘီယာအရိန်ကြောင့် တဝက်မက သတိလစ်လျက်ရှိသော ချင်းဝန်ကြီးကို မေ့ဆေးဖြင့် လုံးဝသတိလစ်အောင် ပြုလုပ်ရန်မှာ မခဲယဉ်းကြောင်း၊ ၎င်းနောက် ခါးပတ်ထဲ၌ ညှပ်ထားသော စိန်ကြီးကို နှိုက်ယူရန်မှာ အလွန်လွယ်ကူကြောင်း၊ အခဲယဉ်းဆုံးသော



အလုပ်မှာ သံချေးကိုက်နေသော ဇာတိနှစ်ချောင်းကို ဝက်အူလှည့်ဖြင့် လှည့်ဖွင့်ရသော အလုပ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊
ချင်းဝန်ကြီးနိုးမည့်အရေးကို လုံးဝစိုးရိမ်ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်းများနှင့် ဒဂုံတင့် ပြောပြလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်သည်
သူ့ကို (အထူးသဖြင့် မိန်းမများ) အလွန်တရာမက်မောသော ကာဗွန်ဓာတ်(မီးသွေး)တုံးကြီးကို
ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်စောစောကတည်းက
အသင့်ဝယ်ယူထားသော ဝီစကီတပုလင်းနှင့် ဆိုဒါတို့ဖြင့် အောင်မြင်သော အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပကြသေး၏။

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်အတွက်
ဘုံစားပွဲကြီးသို့ထွက်လာကြ၍ အခြားခရီးသည်များနှင့်အတူ တို့(စ)များကို စားသောက်ကြရင်း အခြေအနေကို
အကဲခတ်ကြရာ ချင်းဝန်ကြီးတယောက် မပေါ်လာသည်မှတစ်ပါး ထူးခြားခြင်း ရှိသည်ကို မတွေ့ရချေ။
ချင်းဝန်ကြီးမှာ ယခင်နေ့ကလည်း ဘီယာလွန်ထားသည့်အတွက် မထွက်လာဘဲ နေခဲ့သဖြင့်ထိုသူ
မပေါ်လာခြင်းအတွက် အထူးတလည်ပူပန်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ စိန်ကြီးကို ဝှက်ထားရန်မှာ အလွန်ကျင်လည်လှသော
ဒဂုံတင့်က တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က မေးမြန်းခြင်းပင် မပြုဘဲ
စိတ်ချလက်ချနေခဲ့၏။

သင်္ဘောထွက်ချိန်နီးလတ်သော် ကျွန်တော်တို့သည် စားပွဲကြီးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စားသောက်နေကြရာမှ
ကမ်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ကုန်းပေါင်ပျဉ်ကြီးများ ဖြုတ်ပြီးကာမှ သမ္ဗန်ကလေးနှင့်ဆိုက်ကပ်ကာ
သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာသော မြန်မာအဘိုးကြီးတယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အဘိုးကြီးသည်
ဖွေးဖွေးဖြူသော ဆံပင်တွင် မျက်နှာသုတ်ပုဝါနှင့် ရစ်ပတ်ထား၍ဖြူကြမ်း လွယ်အိတ်ကြီးတလုံးကို ပခုံးတွင်
လွယ်လျက် ခုံဖိနပ်ဟောင်းတရန်ကို ခါး၌ထိုးကာ သမ္ဗန်မှ သင်္ဘောသို့ ကူးတက်ပြီးနောက် ပိုက်ဆံငါးမူးအတွက်
သမ္ဗန်သမားနှင့် စကားများနေသေးသဖြင့် သင်္ဘောအရာရှိများက ဝိုင်းဝန်း ဆူပွက်ကြသည်တွင် ငွေ(၁)ကျပ်
ပေးခဲ့၍ တတိယတန်းခရီးသည်များ ရှိသည့် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။

သင်္ဘောထွက်လာပြီးနောက် ဒဂုံတင့်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၍ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာခြင်း
မရှိသည်နှင့်ကျွန်တော်လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေရာ ဒဂုံတင့်မှာ အကြံအစည် အထမြောက်သော
လူတယောက်၏ရွှင်ပျသော အမူအရာမျိုးမရှိဘဲ စီးကရက်ပြာများခြံရံလျက် တလိပ်ပြီးတလိပ်
သောက်ရှုနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

မန်း။ ။ “ဘာလုပ်တာလဲဗျာ သဲမြညှာရယ်လေ... ခွဲရမှာတဖေက လွန်းပါဘိဆိုတဲ့ အပူတိုက်ခန်း
ရောက်နေလို့လား”

ဂုံ။ ။ “(ကုန်ကြီးနှင့်) “ဗျို့ ... မန်းတင့်”

မန်း။ ။ “ဗျား ...”

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျားရေကူးတတ်ရဲ့လား”

မန်း။ ။ “နည်းနည်းပါးပါးတော့ တတ်ပါရဲ့”

ဂုံ။ ။ “မြစ်တဖက်ကမ်းရောက်အောင် ကူးနိုင်ရဲ့လား”

မန်း။ ။ “ဟာ ... ဒီလောက်တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ”

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ဂုံ။ ။ “ရေအောက်မှာကော ငုပ်ပြီး ထိုးတတ်ရဲ့လား”

မန်း။ ။ “မတတ်ပေါင်ဗျာ ... ဘာကြောင့်မေးရတာလဲဗျ”

ဂုံ။ ။ “လိုလို မယ်မယ်မေးထားရတာပဗျာ”

မန်း။ ။ “ဘာကြောင့်လိုလိုမယ်မယ် မေးရတာလဲဗျ”

ဂုံ။ ။ “ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျုပ်တော့ သိပ်ပြီးစိတ်မအေးလှဘူး၊ ကျုပ်တို့ခတ်ဘက်ကြီးတယောက် သဘောပေါ်ရောက်လာပြီဗျ”

မန်း။ ။ “ဘယ်သူလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ ခတ်ဘက်”

ဂုံ။ ။ “သဘောထွက်ခါနီးမှ လွယ်အိတ်ကြီးနဲ့ တက်လာတဲ့ အဘိုးကြီးဟာလေ”

မန်း။ ။ “အဲဒါ ဘယ်သူမို့လဲဗျ”

ဂုံ။ ။ “စုံထောက်ဦးသန်းဟန်လေ၊ ထောင်ထွက်ချစ်တူးကိစ္စတုန်းက သူ့ကို ကျုပ်တို့ တပတ်ရိုက်ခဲ့တာကို မကျေနပ်ဘူးဗျ၊ ဒီပြင်လည်း ကျုပ်တို့အကြောင်း သတင်းရထားတာလေးတွေ ရှိဟန်တူတယ်”

မန်း။ ။ “ဘာကြောင့်ခင်ဗျားက ဒီလိုတွေးနိုင်သလဲ”

ဂုံ။ ။ “ရန်ကုန်မှာတုန်းက သူက ကျုပ်ကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေတာ ကျုပ်ရိပ်မိတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့လည်း ပျောက်သွားရော ‘ပျိုကြီးမူး’ စိန်ကြီးလည်း သဘောပေါ်ပါသွားရောဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်းဆက်စပ်ကြည့်ပြီး ကျုပ်တို့ဟာ ဒီစိန်ကြီးနောက် လိုက်ကြတာပဲဆိုတာ ရိပ်မိဟန်တူတယ်။ ဒါကြောင့် ပြည်ကို မီးရထားနဲ့ ဖြတ်လိုက်လာပြီး သဘောပေါ် သူရောက်လာတာပေါ့ဗျ ...”

မန်း။ ။ “မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုတာလို မြင်လည်း မြင်တတ်ကြပါပေဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ရာဇဝတ်ကောင်နဲ့ စုံထောက်နဲ့ဆိုတာ စိတ်မိတ်ချင်းဆက်စပ်နေ ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ တယောက်က ဘာလုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို တယောက်ကကြိုတင်ပြီး သိနိုင်သလောက်ပါပဲ။ သို့သော်လည်း ဒီကိစ္စမှာတော့ ခင်ဗျားလူ ထင်ခြေလောက် ရှိပါတယ်။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရယ်လို့ ဘာတခုမှ ပြစရာမရှိပါဘူး။ ဟောဟိုမှာမြင်ရဲ့လားဗျို့။ ကပ္ပတိန်နဲ့ ချင်းဝန်ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်နေကြတယ်၊ မကြာဘူးဗျို့ တသဘောလုံး ဆူပွက်သွားဦးတော့မှာပဲ ...”

သို့ရာတွင် ဒဂုံတင့်တွေးထင်သည့်အတိုင်း ဆူပွက်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ရှာဖွေခြင်းလည်း မရှိ၊ ပစ္စည်းပျောက်ကြောင်းကို မည်သူမျှ ပြောဆိုသံမကြားရဘဲ အထူးတိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေလေရာ စုံထောက်ဦးသန်းဟန်က အကြံပေးချက်အရ ကျိတ်၍ကြံစည်ကြမည့် လက္ခဏာရှိ၏။ ဦးသန်းဟန်မှာ အဘိုးကြီးယောက်ဆောင်၍ သဘောပေါ်သို့ တက်လာပြီးနောက် တခါတည်း ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိလေရာ ကပ္ပတိန်၏အခန်းထဲ၌ တိုင်ပင်နေကြောင်းမှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။ နေ့လယ်စာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တွင်လည်း ချင်းဝန်ကြီးမပေါ်လာခြင်းမှတစ်ပါး အခြားခရီးသည်များမှာ မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်း မရှိဘဲ စားမြဲတိုင်း စားသောက်နေကြ၏။

Commercial use of this book will cost your CIVILSRVSK

ကျွန်တော်နှင့် ဒဂုံတင့်တို့သည် သင်္ဘောအောက်ထပ်သို့ဆင်းလာ၍ စက်ကြီးခုတ်နှင့်သည်ကို ကြည့်ရင်းတိုင်ပင်ရန် စကားများကို တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်၏အိပ်စင်ပေါ်သို့ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သော စာအုပ်ကို ဝင်ယူသည်တွင် ဒဂုံတင့်၏အိပ်ရာမှာ ခပ်နွေးနွေးရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တစုံတယောက်သောသူသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ လှန်လှောမွှေနှောက် ရှာဖွေသွားသည်ဟု အောက်မေ့သဖြင့် ဒဂုံတင့်အား ဤအကြောင်းကို ပြောပြ၏။

ဂုံ။ ။ “ရှာချင်တိုင်း ရှာပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျားလူတွေ ရှာလို့တွေ့လျင် ကျုပ်က ထောင်ထဲတန်းပြေးလိုက်ပါ့မယ်”

မန်း။ ။ “ခင်ဗျားက လွင့်ပစ်လိုက်ပြီမို့လား...”

ဂုံ။ ။ “ဒီမေးခွန်းတော့ ကျုပ်မဖြေရပါစေနဲ့ဗျာ”

ဒဂုံတင့်သည် ပခုက္ကူဆိပ်ကမ်း၌ ဆင်းတော့မည်ဖြစ်သော မစ္စဂျန်ဆင်နှင့် အချိန်ရသလောက် အတူနေလိုသည့် လက္ခဏာနှင့် တပူးတွဲတွဲရှိနေကြပြန်လေရာ ကျွန်တော့်မှာ ‘ပျိုကြီးမူး’ အတွက်ကြောင့်စိတ်ထဲ၌ တနွေးနွေး ရှိနေသော်လည်း ဒဂုံတင့်နှင့် တိုင်ပင်ခွင့်မရဘဲ တကွတပြားစီ စိတ်ကူးနေရလေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် အောက်ထပ်ပဲ့ပိုင်း၌ ကြိုးချည်သော သံဘုကြီးနှစ်ခုပေါ်တွင် အတူထိုင်၍ စကားပြောနေကြသော ဒဂုံတင့်နှင့် မစ္စဂျန်ဆင်တို့ အနီးမှလျှောက်သွားပြီးလျှင် စိုးရိမ်မကင်းဖွယ်ဖြစ်နေသော သတင်းတခုကို ဒဂုံတင့်အား ပြောပြလိုသဖြင့် ၎င်းနှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိအောင် ကြိုးစားသော်လည်း ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော့်ကို တမင်တကာ မျက်နှာလွဲရှောင်ထားသောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ လက်လျှော့၍ ကျွန်တော်တို့၏အခန်းသို့ ဝင်နေလိုက်လေတော့၏။

ညနေ (၅) နာရီ အချိန်ခန့်တွင် သင်္ဘောအရာရှိ (မာလိန်) တယောက်သည် အခန်းတံခါးကိုခေါက်၍ ကပ္ပတိန်က တွေ့လိုကြောင်းပြောသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း တထိတ်ထိတ်နှင့် ထလိုက်သွားလေရာ ကပ္ပတိန်၏အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကပ္ပတိန်၊ ချင်းဝန်ကြီး၊ သင်္ဘောအရာရှိ တယောက်နှင့် ဦးသိန်းဟန်တို့၏ရှေ့တွင် ဒဂုံတင့်က ပြီးရွှင်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်လျက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် “ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ မန်းတင့်ရယ်၊ ကြည့်စမ်းပါ ဦးတော့ဗျာ၊ ကြိုလည်း ကြိုရတတ်တယ်။ ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ခင်ဗျားက “ပျိုကြီးမူး” လို့ နာမည်ပေးပြီး တေးထပ်တပုဒ်ရေးလိုက်တဲ့စိန်ကြီးကို မှတ်မိသေးလား၊ အဲဗျာ ... အဲဒီစိန်ကြီးဟာ အခုပျောက်သွားပြီတဲ့ဗျာ၊ ပျောက်တဲ့ခရီးသည်က ပထမတန်းခရီးသည်၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ပထမတန်းကစီးလာကြလေတော့ ကျုပ်တို့ကို မသင်္ကာနိုင်ဘူးတဲ့ဗျာ၊ ဘယ်လောက်နေရာကျသလဲ”

ဟန်။ ။ “ခင်ဗျားယူတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျ”

ဂုံ။ ။ “ဒါက ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဦးသိန်းဟန်ပေါ့ မန်းတင့်ရဲ့”

ကပ္ပတိန်။ ။ “ပထမတန်း ခရီးသည်ဖြစ်တဲ့အတွက် သာမန်ရာဇဝတ်ကောင်လို ဖမ်းလားဆီးလားမပြုလုပ်ဖို့ ကျုပ်က တာဝန်ယူထားပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က အသာတကြည် အရှာခံမှာလား၊ အတင်းရှာမှာလား”

ဂုံ။ ။ “ရှာတာကတော့ ရှာနိုင်တာပေါ့ကပ္ပတိန်၊ သို့သော် တညလုံး အခန်းထဲက မထွက်တဲ့လူတယောက်က တခြားတခန်းက ပစ္စည်းတခုကို ဘယ်လိုယူနိုင်ဖို့ရှိပါသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့မထွက်ကြောင်းကို ဦးပိုင်းစောင့်တဲ့ သင်္ဘောသားက သက်သေခံနိုင်ပါတယ်”

Commercial use of this book will be at your OWNERS RISK

မန်း။ ။ “ကျွန်တော်ကလည်း မထွင်ရပါဘူး၊ ကျိန်ဝံ့ပါတယ်”

ဟန်။ ။ “ဒီဘက်ကမထွက်ဘူး၊ ဟိုဘက်ကထွက်တယ်၊ ပြတင်းပေါက်ကို ကျုပ်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ ဆရာတင့်ရေ၊ ကိုင်း - ထုံးစံအတိုင်း လက်ထိပ်ခတ်ပါတော့ ကပ္ပတိန်”

ဂုံ။ ။ (မကြိုဖူးဘူးအောင် ဒေါသကြီးသော မျက်နှာထားနှင့်) “မလုပ်ကြနဲ့နော် မတရားသဖြင့် မလုပ်ကြနဲ့၊ ပစ္စည်းလည်းမတွေ့ ဝရမ်းလည်း မပါဘဲနဲ့ ပထမတန်းခရီးသည်တယောက်ကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ဖမ်းဖို့ထုံးစံရှိပါသလား ကပ္ပတိန်၊ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ခင်ဗျား ရှင်ဘုရင်ပါ၊ ခင်ဗျားအမိန့်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့အမိန့်ကိုမှ ကျွန်တော်မလိုက်နာနိုင်ဘူးဗျ”

ယင်းသို့ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒဂုံတင့်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ရာ ကပ္ပတိန်က ရိပ်မိသည်နှင့် စမ်းသပ်ရှာဖွေသည်တွင် ယမ်းထောင့်ထိုးထားသည့် ၆-လုံးပြူး တလက်ထွက်လာလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း မာလိန်နှင့် အခြားသင်္ဘောအရာရှိသည် ဒဂုံတင့်၏လက်များကို တဖက်စီကိုင်ထားကြလေရာ ကပ္ပတိန်က သေနတ်ကို နှိုက်ယူ၍ စားပွဲပေါ်သို့တင်ထားလိုက်သောအခါ ဒဂုံတင့်သည် သင်္ဘောအရာရှိများအား “ကိုင်း ... တော်လောက်ပါပြီ၊ လက်ကိုလွတ်ကြပါတော့၊ နောက်ထပ်သေနတ် မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါထက်ဦးသိန်းဟန် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဖို့ ဝရမ်းပါသလား”

ဟန်။ ။ “ခင်ဗျားလိုလူကို ဝရမ်းမပါဘဲ ကျုပ်ဖမ်းဝံ့ပါ့မလားဗျ”

ဂုံ။ ။ “ဘယ်မှာလဲ ကြည့်ပါရစေလားဗျာ”

ဟန်။ ။ “ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့ဗျ”

ဂုံ။ ။ “မလုပ်ပါဘူးဗျာ - စိတ်ချပါ”

ထိုအခါ ဒဂုံတင့်သည် ဦးသိန်းဟန်ထုတ်ပြသော ဝရမ်းစာရွက်၌ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ လက်မှတ်နှင့် တကွအပြည့်အစုံ ပါရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပြန်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ...

ဂုံ။ ။ “ဥပဒေအရ ဖမ်းနိုင်တာကတော့ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါပြီ၊ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ဟာ ရေလယ်ခေါင် သင်္ဘောပေါ်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထွက်မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိတဲ့ပစ္စည်းအားလုံးကို ထုတ်ပြပါ့မယ်၊ ပရိသတ်ရှေ့မှာ လက်ထိပ်ကြီးတွေ ခတ်လား ဘာလားနဲ့ အရှက်မခွဲဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဟန်။ ။ “ခင်ဗျား တောင်းပန်တဲ့အတိုင်း လက်ထိပ်မခတ်ဘဲ ထားလို့ရှိရင် ခင်ဗျားယူထားတဲ့ပစ္စည်းကို ပြန်ပေးမလား”

ဂုံ။ ။ “ပေးမယ်ဗျာ၊ လက်ထိပ်သာ မခတ်နဲ့ ပြန်ပေးမယ်”

မန်း။ ။ “ကောင်းပါပြီ ဒါဖြင့် ဘယ်မှာလဲ ပြန်ပေးလေ”

ဂုံ။ ။ “အဲဒီ စားပွဲပေါ်မှာလေ...”

Commercial use of this book will be at your own risk

ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အခန်းတွင်းရှိလူအားလုံးသည် စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ ကျွန်တော်တို့ အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူထားသည့် စီးကရက်ဘူးများ၊ ဖောင်တိန်များ၊ မှတ်စုစာအုပ်များနှင့် ဒဂုံတင့်၏ သေနတ်မှတစ်ပါး မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ကြရချေ။

ဤတွင် ဦးသိန်းဟန်သည် ငွေစီးကရက်ဘူးကိုဖွင့်၍ စီးကရက်များကို ထုတ်ပြီးလျှင် တလိပ်စီကြည့်ရှုသေး၏။

ဟန်။ ။ “ဘယ်မှာရှိလို့လဲ ...”

ဂုံ။ ။ “ရှိပါတယ် ကျွန်တော်မလိမ်ပါဘူး”

ဦးသိန်းဟန်သည် သေနတ်ကို စုံစမ်းပြန်ရာ ဒဂုံတင့်က... “ပေးပါ ကျွန်တော်ယူပေးပါ့မယ်၊ စုံထောက်လုပ်ပြီး ပစ္စည်းမှလည်း မရှာတတ်ဘဲကိုးဗျ” ဟုပြော၍ ဦးသိန်းဟန်၏လက်ဝါးပေါ်သို့ သွန်ချထားသောယမ်းထောင့်များအနက် တထောင့်ကို ရွေးယူပြီးလျှင် ထိပ်၌ရှိသော ကျည်ဆန်ကို ကိုက်ထုတ်လိုက်သည်တွင် ‘ပျိုကြီးမူး’ စိန်ကြီးထွက်လာသဖြင့် ဒဂုံတင့်က စားပွဲပေါ်သို့ မျက်လှည့်ဆရာတယောက်၏ အမူအရာမျိုးနှင့် တင်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်

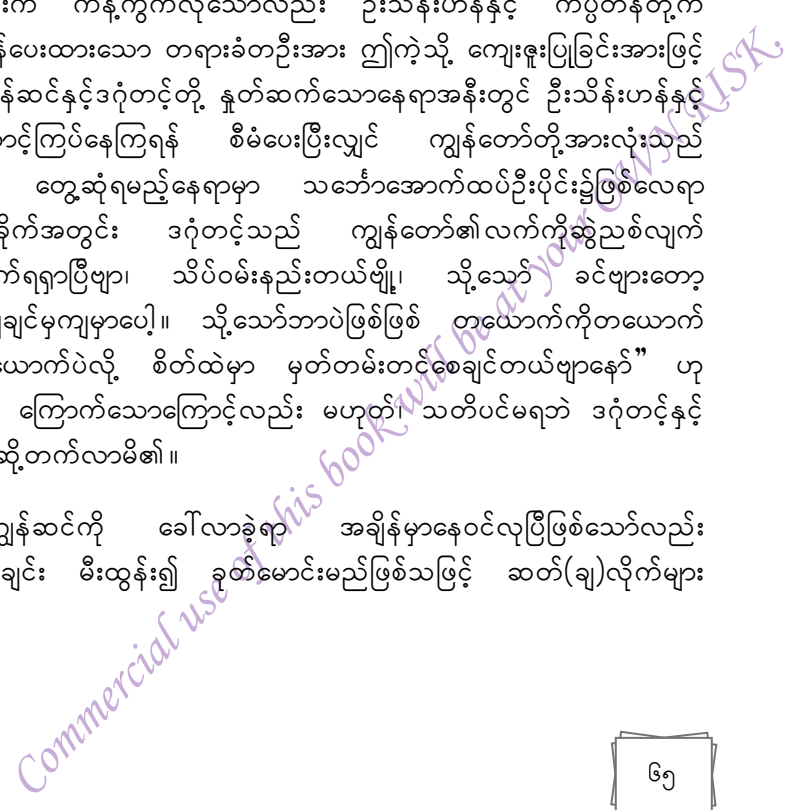
ဂုံ။ ။ “ဦးသိန်းဟန်နှင့် ကပ္ပတိန်ခင်ဗျား၊ အပြစ်ကိုဝန်ခံတဲ့ပြင် ပစ္စည်းကိုလည်း လက်ထိလက်ရောက် ပြန်အပ်ပြီးပါပြီ။ ဒီအတွက် ခင်ဗျားတို့မှာ ဒုက္ခအများကြီးသက်သာသွားပါပြီ။ ဒီလိုတရားခံမျိုးကို ခင်ဗျားတို့က ကျေးဇူးသိထိုက်ပါတယ် ...”

ဟန်။ ။ “ဘယ်လိုကျေးဇူးသိရဖို့လဲဗျာ ...”

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျားတို့ဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ အတူစီးလာကြရင်း မစ္စဂျန်ဆင်နဲ့ ကျွန်တော်က အင်မတန်ခင်မင်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ခေတ္တကလေး နှုတ်ဆက်ခွင့်ပေးပါခင်ဗျား”

ဤတောင်းခံချက်ကို ချင်းဝန်ကြီးက ကန့်ကွက်လိုသော်လည်း ဦးသိန်းဟန်နှင့် ကပ္ပတိန်တို့က ဤမျှလောက် အလိုက်သိစွာနှင့် ပစ္စည်းကိုပြန်ပေးထားသော တရားခံတဦးအား ဤကဲ့သို့ ကျေးဇူးပြုခြင်းအားဖြင့် မလွန်ဆန်နိုင်ဟု သဘောရသည်ဖြစ်၍ မစ္စဂျန်ဆင်နှင့်ဒဂုံတင့်တို့ နှုတ်ဆက်သောနေရာအနီးတွင် ဦးသိန်းဟန်နှင့် ကပ္ပတိန်တို့က သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် စောင့်ကြပ်နေကြရန် စီမံပေးပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် မစ္စဂျန်ဆင်ထံသို့ လျှောက်လာကြလေ၏။ တွေ့ဆုံရမည့်နေရာမှာ သင်္ဘောအောက်ထပ်ဦးပိုင်း၌ဖြစ်လေရာ မာလိန်သည် မစ္စဂျန်ဆင်ကို သွားခေါ်ခိုက်အတွင်း ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော်၏လက်ကိုဆွဲညစ်လျက် “ကိုယ့်လူတော့ ကိုယ့်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရရှာပြီဗျာ၊ သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်ဗျို့၊ သို့သော် ခင်ဗျားတော့ သိပ်မကြာတန်ကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ထောင်ကျချင်မှကျမှာပေါ့။ သို့သော်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တယောက်ကိုတယောက် အစမှအဆုံးတိုင် သစ္စာရှိတဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်တမ်းတင်စေချင်တယ်ဗျာနော်” ဟု ပြောရာ ကျွန်တော့်မှာ ခံရမည့်အပြစ်ဒဏ်ကို ကြောက်သောကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ သတိပင်မရဘဲ ဒဂုံတင့်နှင့် ခွဲခွာရမည့်အရေးကို တွေးမိသည်နှင့် ရင်ထဲ၌ဆိုတက်လာမိ၏။

မကြာမီ မာလိန်သည် မစ္စဂျန်ဆင်ကို ခေါ်လာခဲ့ရာ အချိန်မှာနေဝင်လုပြီဖြစ်သော်လည်း ကပ်နေကျဖြစ်သော ဆိပ်ကမ်းသို့မရောက်မချင်း မီးထွန်း၍ ခုတ်မောင်းမည်ဖြစ်သဖြင့် ဆတ်(ချ)လိုက်များ ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြ၏။



ဒဂုံတင့်သည် မစ္စဂျန်ဆင်နှင့် အတူရပ်လိုက် နှုတ်ဆက်စကားပြောနေသည့်အတွင်း ကပ္ပတိန်နှင့် ဦးသိန်းဟန်တို့လည်း သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်လျက် မနီးမဝေးမှ စောင့်နေကြလေ၏။ ဒဂုံတင့်သည် မစ္စဂျန်ဆင်၏လက်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် နှုတ်ဆက်သောအမူအရာနှင့် ဆွဲကိုင်လိုက်ရာမှ တကိုယ်လုံးပွေဖက်၍ ကပ္ပတိန်နှင့် ဦးသိန်းဟန်တို့ရှိရာသို့ အားကုန်တွန်းလိုက်ပြီးလျှင် သံတိုင်လက်ရန်းဆီသို့ တဟုန်ထိုးပြေးသွားသည်တွင် မာလိန်လည်း ဒဂုံတင့်၏နောက် လိုက်ပြေး၍ကျွန်တော်ကလည်း မာလိန်နောက်မှ လိုက်ပြေးလေ၏။ သေနတ်သမားများကား မစ္စဂျန်ဆင်၏ကိုယ်လုံးကွယ်လျက်ရှိသောကြောင့် ပစ်ခတ်ခြင်းငှာ မဝံ့ကြချေ။ ဒဂုံတင့်သည် သံတိုင်လက်ရန်းကို လွှားကျော်ဆဲတွင် မာလိန်ကမိတော့မည်ဆဲဆဲရှိနေရာ ဒဂုံတင့်က “ဖက်ထားပါ သူငယ်ချင်း မလွတ်ပါစေနဲ့” ဟု အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မာလိန်၏ခါးကိုဖက်ထား၍ ဒဂုံတင့်လည်း ရေထဲသို့ဝုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ နောက်တခဏ၌ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောနံဘေးရှိ ရဟတ်ကြီးများနှင့် လွတ်ပါလေစဟု သတိရသည်နှင့် စက်မောင်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ဒဂုံတင့်လည်း တချက်နှစ်ချက်မျှ အပြင်းအထန် ယက်ကူးကာမျှ ရဟတ်၏အစွန်းကို ကျော်လွန်လေ၏။

ဤတွင် သင်္ဘောကို ချက်ချင်းစက်ရပ်၍ သမ္ဗန်ချကာရှာဖွေကြပါသော်လည်း ရေအောက်သို့ အတန်ကြာအောင် ငုပ်ထိုးနိုင်သည်ထိကျင်လည်သော ဒဂုံတင့်ကို ရှာဖွေရန်မတတ်နိုင်သည့်နှင့် နာရီဝက်ခန့် အချိန်ဖြုန်းပြီးနောက် လက်လျှော့ကြရလေတော့သတည်း။

U U U

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ပြန်ဆုံမိခြင်း

ကျွန်တော်သည် “ပျိုကြီးမူး”စိန်ကြီးကိုခိုးယူမှုနှင့် ထောင်ဒဏ်(၂)နှစ်ခန့် ကျခံရပြီးနောက် လွတ်မြောက်လာသော အခါ သတင်းစာတိုက်များသို့ ဝတ္ထုတိုများ၊ ဆောင်းပါးများနှင့် သတင်းအထူးအဆန်းများ ရေးသားပေးပို့ခြင်းအားဖြင့် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲရုံမျှ အနိုင်နိုင်နေခဲ့ရစဉ် အောက်ပါ ကြေးနန်းတစောင်ကို လက်ခံရရှိလေသည်။

“သူရိယသတင်းစာတိုက်တွင် ဦးစိန်ဘူး၏ကြော်ငြာကိုကြည့်ပါလေ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကူညီပြောပေးနိုင်သည်... လျှောက်ထားဖြစ်အောင် လျှောက်ထားပါ”

၎င်းကြေးနန်း၏အောက်၌ပါရှိသော အတိုကောက်နာမည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ဦးလေးတယောက်၏ နာမည်ဖြစ်၍ ပေငါးဆယ်လမ်းတွင် ဆေးတိုက်ဖွင့်ထားသည့် ဆရာဝန်ဒေါက်တာကျော်မြင့် ပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှလွတ်မြောက်ပြီးနောက် ခိုးကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသည်နှင့် ဦးလေးဒေါက်တာကျော်မြင့်၏ ဆေးတိုက်သို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံလေရာ မိခင်၏မောင်တဝမ်းကွဲတော်စပ်သဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့တွင် အရင်းအချာဆုံးသော ဆွေမျိုးတယောက်ဖြစ်သော်လည်း ကောလိပ်ကျောင်းထွက်ဖြစ်ပါလျက် ခိုးမှုနှင့်ထောင်ကျရချေမည် လောဆို၍ကျွန်တော့်အား ‘တူ’ အဖြစ်နှင့် အသိအမှတ်မပြုလိုသည်ဖြစ်သောကြောင့် တဆယ်တန်စက္ကူတချပ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ဆေးတိုက်အရိပ်ကို နောက်နေောင်အခါတွင်ဘယ်အခါမှ မနင်းစေလိုသောအဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့် ပြော၍လွတ်လိုက်ခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော်သည် ငွေစက္ကူကို မယူချင့်ယူချင် အောင့်သက်သက်နှင့် ယူခဲ့ရပြီးနောက် ဦးလေးမှာလိုက်သည့်အတိုင်း ဆိုင်ရိပ်ကို မနင်းရုံသာမက သူသေ လျင်လည်း သွားတော့မည် မဟုတ်ဟူ၍ သန္နိဋ္ဌာန်ချကာထွက်လာခဲ့ဖူး၏။ ၎င်းဦးလေးသည်

အရင်းအချာဆုံးဖြစ်သောသူအား ဤကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းကားကား ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် နောင်တ ရသည့်လက္ခဏာနှင့် အထက်ပါကြေးနန်းကို ကျွန်တော့်ထံရိုက်ကြားလိုက်ဟန်တူပေ၏။

သတင်းစာတိုက်သည် ကျွန်တော်၏ဆောင်းပါးများအတွက် တန်ရာတန်ဖိုးမပေးသော်လည်း ထောင်မှထွက်လာ၍ အလုပ်ပြတ်လပ်လျက်ရှိသော ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ငါးကျပ်တဆယ်ဆိုသောငွေသည်ပင်လျှင် လဝက်စာခန့်မျှ ရိက္ခာမပြတ်လပ်ရအောင် ဖန်တီးနိုင်သည်ဖြစ်၍ အယ်ဒီတာအား ရှိခိုးရတော့မလောက် ကျေးဇူးတင်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ထုတ် သတင်းစာတစ်စောင်ကိုဝယ်ယူ၍ ကျွန်တော့်ဦးလေးက ညွှန်းလိုက်သော ကြော်ငြာကို ရှာကြည့်ရာတွင် မကျန်းမမာရှိနေသာ လူကြီးတယောက်အတွက် သူနာပြုယောက်ျားတယောက် အလိုရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူများအနက်(တတ်နိုင်လျှင်) ကောလိပ်ကျောင်းထွက် ဖြစ်ရမည့်အကြောင်း၊ သင့်တော်သောသူကို နေထိုင် စားသောက်ရန်အပြင် လခ(၅၀)ပေးမည့်အကြောင်း ကြော်ငြာတခုကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းသော ၎င်းကြော်ငြာကိုဖတ်ရှုပြီးနောက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ရာတွင် မည်သည့် ကောလိပ်ကျောင်းထွက်ကမျှ သူနာပြုယောက်ျားအဖြစ် လုပ်ကိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်တော်လျှောက်ထားလျှင် ဧကန်မှချရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။ သို့ရာတွင် သူနာပြုစုသောအလုပ်မှာ ကျွန်တော်၏မကျွမ်းကျင်ခြင်းကိုပင် အပထားပြီး အလွန်တရာ ပျင်းစရာကောင်း၍ နံ့ချာလှသည်ဟု အောက်မေ့သဖြင့် လျှောက်ထားရန် နှောင့်နှေးခြင်းဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ကျွန်တော့်ဦးလေးက ဒုက္ခခံ၍ ကြေးနန်းဖြင့်ညွှန်ကြားထားသည်ကို ပယ်ခဲ့လျှင် နောက်နောင်အခါတွင် ၎င်းထံမှ အကူအညီရဖို့ မျှော်လင့်ဖွယ်ရှိတော့မည် မဟုတ်သည်တကြောင်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကွက်ထဲတွင် ချောင်အခန်းကလေးတခန်းအတွက် အိမ်လခ (၁၂-ကျပ်)ကို မှန်ကန်စွာ မပေးနိုင်သဖြင့် အကြွေးတင်လျက်ရှိသည် တကြောင်း၊ ရှိသမျှ အဝတ်အစားများလည်း အပေါင်ဆိုင်သို့ ပို့ထားသဖြင့် တထည်စို၍မျှ တထည်လဲဖို့ မရှိသည်ကတကြောင်း၊ စာရေးရသောအလုပ်မှာလည်း သုံးခုမှ တခု လေးခုမှ တခုလက်ခံသဖြင့် ဝင်ငွေအလွန်နည်းသည်ကတကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏ဦးလေးမှာ ဒေါက်တာတယောက်ဖြစ်၍ သူနာပြုဖို့ အလုပ်ဆိုလျှင်၎င်း၏ ထောက်ခံချက်သည် အရေးပါ အရာရောက်ရမည်တကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၎င်းကြော်ငြာ၌ လျှောက်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ၎င်းကြော်ငြာ၌ လျှောက်ထားလိုသူများသည် ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် ဖရေဇာလမ်းထောင့်ရှိ လေးထပ်တိုက်အထက်ဆုံးထပ် အရှေ့စွန်ဆုံး အခန်းသို့ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် အချိန်မကုန်လွန်စေခြင်းငှာ ၎င်းနေ့ညနေ၌ပင် ညွှန်ကြားထားသည့်လိပ်စာအတိုင်း အိမ်ရှာရန် ထွက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော် ထောင်မှလွတ်လာခဲ့သော နေ့မှစ၍ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများကို မတွေ့လိုသဖြင့် လူစည်ကားသော ရန်ကုန်လမ်းမကြီးများကို တတ်နိုင်သမျှရှောင်ကွင်းလာရာ ကျွန်တော် လျှောက်လာရမည့်ဌာနမှာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် အစည်ကားဆုံးလမ်းကြီး နှစ်လမ်း၏ထောင့်၌ တည်ရှိသောကြောင့် ကွမ်းခြံဘူတာရုံမှ ဆင်း၍ ၎င်းနေရာသို့ လျှောက်လာသောအခါတွင် နေ့အချိန်၌ ထွက်မိသော ဇီးကွက်ကဲ့သို့ ပြူးတူးပြဲတဲဖြစ်နေကာ အသိအကျွမ်းများနှင့် ဆုံမိမည်ကို စိုးရိမ်လှသည်နှင့် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်ဖြင့် အလွန်ရှုံ့ကြောက်လျက်ရှိသော်လည်း၊ နာရီစင်ကြီးမှ မောင်ဂိုမာရီလမ်း (ယခုဗိုလ်ချုပ်လမ်း) အတိုင်း အနောက်သို့လျှောက်၍ ဆူးလေဘုရားလမ်းသို့ရောက်သည်တွင် တောင်သို့ ချိုးခဲ့ပြီး ဖရေဇာလမ်းထောင့်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် အသိတယောက်မျှ မတွေ့သည်ကိုထောက်သော် ကျွန်တော့်အဖို့ အလွန်ကံကောင်းသော နေ့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လျှောက်ထားမည့်အလုပ်ကိုလည်း ဧကန်မှချရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။

ကျွန်တော်သည် လှေကားမှ တက်သွား၍ တတိယအထပ်ကိုကျော်လွန်လာရာ စတုတ္ထအထပ်မှ ဆင်းလာသော လူတယောက်ကိုလှေကားပေါ်၌ တွေ့ဆုံမိရာ ထိုလူ၏ ညှိုးငယ်ငေးမှိုင်းသော မျက်နှာထားကိုမြင်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်လျှောက်ထားမည့်အလုပ်ကို လျှောက်ခဲ့၍ မအောင်မြင်ခဲ့သော လူပင်ဖြစ်ရမည်ဟု အကဲခတ်မိ၏။ စတုတ္ထအထပ်၌ ရှိသော တံခါးကို ထုခေါက်လိုက်သောအခါ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်များ ဝတ်ထားသကဲ့သို့ အဝတ်ဖြူကြီးကို ဝတ်ထားသော လူတယောက်သည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။

“ဦးစိန်ဘူးဆိုတာ ဒီမှာနေသလား”

“နေတယ်၊ ရှိတယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာတွေလို့ လျှောက်ထားဖို့ ကျွန်တော်လာပါတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒီကနေ့ဆိုရင် ခင်ဗျားပါ (၁၃)ယောက်ရှိပြီ၊ လှေကားပေါ်မှာ ခင်ဗျားတွေလိုက်တဲ့သူဟာ လျှောက်ထားသူနံပါတ်(၁၂)ပဲ၊ နေဦးဗျ၊ ကျုပ်မေးဦးမယ်၊ ကြော်ငြာစည်းကမ်းအတိုင်း ညီညွတ်ရဲ့နော်”

“ညီညွတ်ပါတယ်”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့်လာ ဝင်ခဲ့ပေတော့”

ကျွန်တော် ဝင်သွားသောအခန်းမှာ လေးထပ်တိုက်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မီးဖိုခန်းဖြစ်လေရာ ထိုလူသည် ထိုင်ခုံကလေးတခုပေါ်တွင် ကျွန်တော့်အားထိုင်စေပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် အောက်ပါအတိုင်း မေးခွန်းများထုတ်လေ၏။

“ကောလိပ်ကျောင်းထွက် ဟုတ်ကဲ့နော် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘီ-အေ လား”

“ဘီ-အေ တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အိုင်-အေသင်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“စီနီယာလား... ဂျူနီယာလား”

“ဂျူနီယာအောင်ပြီး၊ စီနီယာရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“ကျောင်းက နှင်ထုတ်ခံရသလား”

“မဟုတ်ပါ၊ ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ဦးစိန်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဒေါက်တာစံထွန်းပါတဲ့၊ တတိယအထပ်မှာ ကျုပ်ဆိုင်းဘုတ်ရှိတယ်”

“ခင်ဗျားက ဦးစိန်ဘူး ကုတဲ့ဆရာဝန်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်လူနာက လူဆန်း၊ လူနာပြုဖို့ ဆရာမ မလိုချင်ဘူး ယောက်ျားလိုချင်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ခေတ်ပညာလည်း တတ်ဦးမှတဲ့။ အတော်အတန် တတ်ရုံနဲ့မပြီးဘူး၊ ကောလိပ်ကျောင်းထွက်မှတဲ့၊ တော်တော်ကြာတော့ သူ့ကို ခင်ဗျားမြင်ရပါလိမ့်မယ်။ လာလျှောက်တဲ့ လူ (၁၂) ယောက်အနက် (၂) ယောက်ပဲခေါ်ကြည့်တယ်။ ဒီပြင် လူတွေတော့ ကောလိပ်ကျောင်းထွက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခေါ်လည်း မကြည့်ဘူး”

“ကောလိပ်ကျောင်းထွက် မဟုတ်ဘဲ လျှောက်ကြသေးသလား”

“တတ်နိုင်လျှင်ဆိုတဲ့ စကားလုံးထည့်ထားတာနဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းထွက် မဟုတ်ပေမယ့် သဘောကျလျှင် ရွေးကောင်းပါရဲ့ ဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လာလျှောက်ကြတယ်၊ ကျုပ်က လူပုံပန်းပြောပြတာနဲ့ ဦးစိန်ဘူးက ခေါ်လိုတောင်မကြည့်ဘူး၊ ကိုင်း ... ကိုင်း ... နေရစ်ဦး၊ ကျုပ်သွားပြောပြချေဦးမယ်”

ဒေါက်တာသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေရာကျွန်တော်သည် သူတို့ တီးတိုးပြောဆိုကြသော စကားများကို အနည်းငယ်ကြားရသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဒေါက်တာစံထွန်းသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားကို ခေါ်ကြည့်ဖို့ ပြောတော့ထားခဲ့ပြီ၊ သို့သော် သိပ်တော့ အထင်မကြီးနဲ့နော် - ကျုပ်လူနာက အင်မတန်ဆန်းတယ်ဗျ။ စိတ်တိုလိုက်တာလည်း လွန်ရော၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား အလုပ်ရရင်လည်း သက်သက်သာသာနဲ့ လခရလိမ့်မယ်လို့များတော့ မမျှော်လင့်နဲ့ဗျား”

“သူက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲခင်ဗျ”

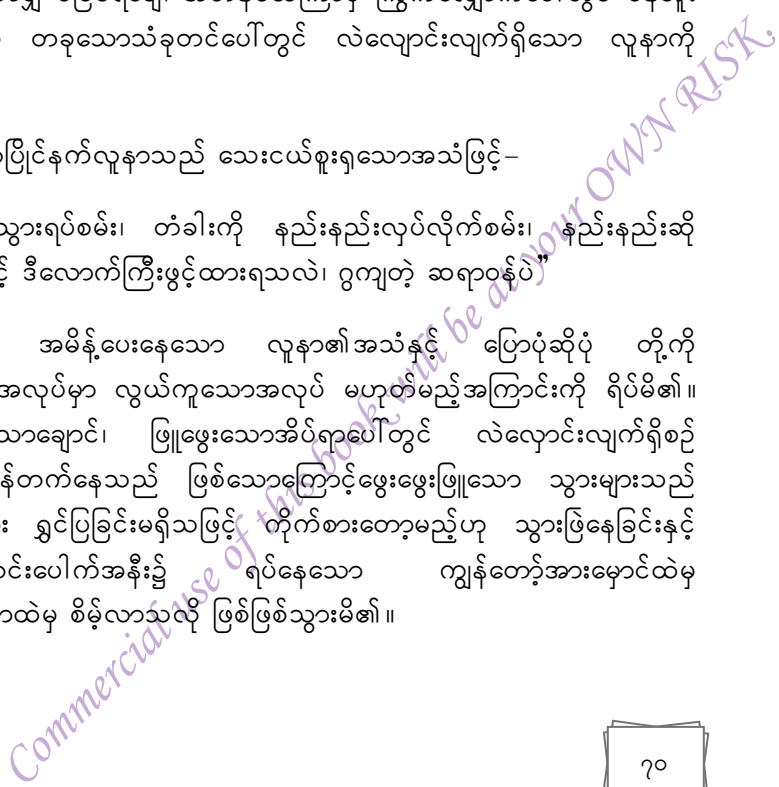
“အဲဒါက ခုမမေးနဲ့ဦး၊ အလုပ်ရတော့မှ မေးပါ”

၎င်းနောက် ဒေါက်တာစံထွန်းသည် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားသဖြင့် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ လူနာခန်းမှာ ပြတင်းပေါက်များ ပိတ်ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် မှောင်လျက်ရှိနေသဖြင့် အလင်းထဲမှ ဝင်လာသော ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ရုတ်တရက်ဘာမျှ မမြင်ရချေ၊ အတန်ငယ်ကြာမှ ကြွက်လျှောက်ပေါ်တွင် ဖန်ဘူး - ဖန်ခွက်နှင့် ဆေးပုလင်းများစီတန်းလျက် တခုသောသံခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိသော လူနာကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်လူနာသည် သေးငယ်စူးရှသောအသံဖြင့်-

“မှန်းစမ်း ...ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်စမ်း၊ တံခါးကို နည်းနည်းလှုပ်လိုက်စမ်း၊ နည်းနည်းဆို နဲ့နဲ့လုပ်ပါ၊ အို ... ခက်နေပါပြီ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြီးဖွင့်ထားရသလဲ၊ ဝှက်တဲ့ ဆရာဝန်ပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာအား အမိန့်ပေးနေသော လူနာ၏အသံနှင့် ပြောပုံဆိုပုံ တို့ကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် ဤလူနာအား ပြုစုသောအလုပ်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်မည့်အကြောင်းကို ရိပ်မိ၏။ လူနာဦးစိန်ဘူးမှာ မှောင်လှမတတ်ဖြစ်နေသောချောင်၊ ဖြူဖွေးသောအိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလှောင်းလျက်ရှိစဉ် ၎င်း၏အထက်နှုတ်ခမ်းသည် အနည်းငယ်လန်တက်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့်ဖွေးဖွေးဖြူသော သွားများသည် မပြုံးရယ်ဘဲနှင့် အစဉ်အမြဲပေါ်ထွက်နေရကား ရွှင်ပြခြင်းမရှိသဖြင့် ကိုက်စားတော့မည့်ဟု သွားဖြူခြင်းနှင့် တူလှပေ၏။ ဦးစိန်ဘူးသည် ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ရပ်နေသော ကျွန်တော့်အားမှောင်ထဲမှ သွားဖြူကြီးနှင့်ကြည့်နေရာတွင် ကျွန်တော့်ကျောထဲမှ စိမ့်လာသလို ဖြစ်ဖြစ်သွားမိ၏။



“ခင်ဗျားကျုပ်ကို ပြုစုနိုင်ပါ့မလား”

“ပြုစုနိုင်ပါတယ်”

“တယောက်တည်းရယ်နော်... ဒါပဲ၊ ခင်ဗျားထမင်းလည်း ခင်ဗျားချက်စားရမယ်၊ ကျုပ်ကိုလည်း ဆန်ပြုတ်ပေးရမယ်၊ အဲဒါတွေ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီအလုပ်မျိုး ခင်ဗျားလုပ်ဖူးလို့လား”

“မလုပ်ဖူးပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့်ဘယ်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျားအာမခံရဲတာလဲ”

“တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ ပြောခြင်းပါခင်ဗျား”

“တတ်နိုင်သမျှတဲ့၊ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့သမျှ အလုပ်တိုင်းမှာ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့တာချည်းပဲလား”

ဤသည်ကား အဖြေရခက်သောမေးခွန်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဦးခေါင်းငုံ့နေရ၏။ ဦးစိန်ဘူး၏ အမူအရာမှာလည်း လိမ်လည်တိုင်း ယုံကြည်တတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ လိမ်လည်ခြင်းငှာမဝံ့ချေ။ သို့ဖြစ်၍

“မကြိုးစားခဲ့မိပါဘူးခင်ဗျား”

“ဟီ-ဟီ-ဟီ-ဟီ-အဲဒါလို ပြောင်ပြောင်ပြောတာကောင်းတယ်၊ ပြောင်ပြောင်ပြောတာ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ကြားလား ဒီလိုသာ ပြောင်ပြောင်မပြောရင်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ချက်ချင်း မောင်းထုတ်လိုက်မှာ၊ ခုတော့တော်ပါသေးရဲ့၊ ခင်ဗျား မှန်မှန်ပြောတယ်၊ နေဦး- ဒါထက် ကောလိပ်ကျောင်းထွက်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ကျောင်းကထွက်ပြီး ဘာလုပ်သလဲ”

“အမွေရပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီတော့ကော...”

“ရတဲ့အမွေကို သုံးဖြုန်းပစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီနောက်ကော ...”

ကျွန်တော်သည် အဖြေမပေးဘဲ ရပ်နေ၏။

“ဒီနောက်ကော ဘာလုပ်သလဲလို့ ကျုပ်မေးနေတယ်”

“ကျွန်တော့်ဦးလေးကိုမေးကြည့်ရင် ပြောပြပါလိမ့်ခင်ဗျာ၊ သူက နာမည်ကြီးဆေးတိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါက်တာကျော်မြင့် ဖြစ်ပါတယ်။ သူကပြောပေးမယ်လို့ ကတိထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မပြောပါရစေနဲ့ခင်ဗျာ”

“မပြောလို့မဖြစ်ဘူး မောင်ရင်... ပြောရလိမ့်မယ်။ ကောလိပ်ကျောင်းထွက်တယောက်ဟာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကိုလျှောက်ထားပါ့မလား၊ အကြောင်းတခုခု ရှိလို့သာလျှောက်ထားတာပေါ့၊ ပြောသာပြော မှန်တဲ့အတိုင်းသာဖွင့်ပြော ... ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်လဲ၊ ဗျို - ဒေါက်တာစံထွန်း ခင်ဗျားရှောင်နေလိုက်စမ်းဗျာ၊ ရှောင်စမ်းပါဆို မြန်မြန်သွားလိုက်ပါဗျာ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဆိုင်းငံ့ဆိုင်းငံ့ လုပ်နေတာလဲ”

ဒေါက်တာစံထွန်းသည် ကျွန်တော်၏အဖြေကို ကြားလိုသေးဟန်နှင့် ဆိုင်းတွဲတွဲ လုပ်နေသေးရာ ဦးစိန်ဘူးက ငေါက်ထုတ်လိုက်သောအခါတွင်မှ အပြင်သို့ထွက်သွား၍ တံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့လေ၏။ ဒေါက်တာစံထွန်းသည် လှေကားဝဠံရှိသော တံခါးကိုပိတ်ထား၍ လှေကားမှ ဆင်းသွားသောခြေသံများကိုပင် ကြားရပေရကားကျွန်တော့်မှာ အလွန်စိတ်တိုဟန်ရှိသော လူနာအဘိုးကြီးအနီး၌ တယောက်တည်း ကျန်ရစ်လေ၏။

“ဒေါက်တာ၊ ကိုယ့်ကိုပြုစုလိမ့်မလားလို့ ခေါ်ထားပါတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အကျဉ်းသမား ဖြစ်နေမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီ၊ နေရာတကာတိုင်း ကျုပ်ကိုချုပ်ချယ်နေတာပဲ... ဆေးလိပ်သောက်ပြန်လည်း မသောက်နဲ့တဲ့၊ ဘီယာကလေးသောက်ချင်လည်း မသောက်နဲ့တဲ့၊ ဟောဒီဗီရိုထောင့်ထဲက စီးကရက်ဘူး ထုတ်လိုက်စမ်း”

ကျွန်တော်သည် လူနာညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ဗီရိုကလေးကိုဖွင့်၍ ပိုလိုစီးကရက်ဘူးတဘူးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင်လူနာအား လှမ်း၍ပေးရာ လူနာသည် စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှိသောက်၍ မီးခိုးများကိုအထက်သို့ မှုတ်ထုတ်နေရာတွင် မီးခိုးမှုတ်ပုံ၊ နှုတ်ခမ်းစုပုံတို့မှာ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ဒဂုံတင့်နှင့် တူလှသဖြင့် ဒဂုံတင့်ကိုသတိရမိလေ၏။

“ခင်ဗျားလည်း တလိပ်သောက်လေ၊ တတ်နိုင်ဘူးမန်းတင့်ရေ၊ ငါးသုံးလုံး ဝယ်မရလို့ ပိုလိုနဲ့နေရတော့ပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ ပက်လက်လန်၍လဲသွားမတတ် အံ့ဩပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်သို့ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရာတွင် လူနာသည်ကားအခြားမဟုတ် သူငယ်ချင်း ဒဂုံတင့်ပင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

U U U

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ဂုံ။ ။ “သင်္ဘောပေါ်ကခုန်ချပြီး ကူးလိုက်ရတဲ့ရေဆိုတာတော့ မပြောပါနဲ့တော့၊ ရေအောက်ငုပ်ထိုးလိုက်၊ အသက်ရှူကျပ်လာတဲ့အခါ ရေပေါ်ခဏလေးဖော်လိုက်၊ နောက်တခါ ငုပ်ထိုးလိုက်နဲ့ အဆင်သင့် နေဝင်သွားပေလို့ပဲဗျာ၊ နို့မဟုတ်ရင်ဖြင့် သင်္ဘောစက်ရပ်ပြီး သမ္ဗန်နဲ့လိုက်ရှာလို့ ကျုပ်ကိုပြန်မိသွားမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

မန်း။ ။ “ကျုပ်မှာလည်း ရုံးတင်ပို့လို့ ပြစ်မှုထင်ရှားတယ်ဆိုပြီး ထောင်ထဲ အချခံရ၊ ခင်ဗျားတယောက်သေလေသလား စိတ်ထဲမှာ တနွေးနွေးပါပဲဗျာ၊ ထောင်ကလွတ်ပြီးတဲ့ နောက်တနေ့မှာ ခင်ဗျားနဲ့ပြန်တွေ့ရဦးမယ်လို့တော့ မျှော်လင့်မိပါရဲ့၊ တလ နှစ်လမက လေး-ငါးခြောက်လကြာခဲ့တော့ ကိုယ့်လူဖြင့် ရှိမှရှိပါတော့မလားလို့ အများကြီးစိုးရိမ်မိတယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့ ဟိုနေ့က “ဆိုင်းယမ်း” သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ခွဲခွာသွားတဲ့အချိန်ကစပြီး အခုအချိန်အထိ အိပ်ပျော်နေပြီး ဒီစပ်ကြားကအဖြစ်အပျက်တွေဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘီလူးစီးတာကိုအခုမှ ဘွားခနဲလန့်နိုးလာသလို အောက်မေ့မိတယ်”

ဂုံ။ ။ “ထင်မယ်ဆိုထင်စရာပဲဗျို့ ခင်ဗျားနဲ့ခွဲပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်မှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုတနေ့နေ့ကျတော့ ပြောပြရသေးတာပဲဗျာ”

မန်း။ ။ “ဖြည်းဖြည်းမှပဲပြောပါတော့ဗျာ ... ကျုပ်အဖို့တော့ ဘာမှ မကြားချင်သေးဘူး၊ အခုလို ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပြန်တွေ့ရတယ်ဆိုရင်ကျေနပ်လှပြီ။ နေစမ်းပါဦးဗျ ... ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကျုပ်သေသေချာချာကြည့်စမ်း ပါရစေဦး”

ကျွန်တော်သည်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်၍ ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်ပြီးလျှင် သူငယ်ချင်း ဒဂုံတင့်ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးသေချာစွာကြည့်ရှုလေရာ သူငယ်ချင်းဒဂုံတင့်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ မည်ကဲ့သို့ရှိနေသည်ဟု ခန့်မှန်းရန် မတတ်နိုင်စေကာမူ ဒဂုံတင့်မှာ ရှေးကလိုဒဂုံတင့်မျိုး မဟုတ်တော့သည့်အဖြစ်ကိုမူကား သေချာစွာသိရလေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကွဲကွာကြသည်မှာ သုံးနှစ်မျှပင် မပြည့်သေးသော်လည်း ထိုအချိန်ကာလ အတောအတွင်း၌ ဒဂုံတင့်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်မျှ ရင့်အိုသွားသည့်လက္ခဏာ ရှိသောကြောင့်အသက်(၅၀)ခန့် ရှိနေပြီဟူ၍ ခန့်မှန်းရပေ၏။

သူ၏ဆံပင်မှာ အဖြူတဝက်မက ရောနှောလျက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ၎င်းမှာ ဆေးဆိုးခြင်းမဟုတ် တကယ်ပင်ဖြူနေခြင်းဖြစ်၍ ခပ်ဖောင်းဖောင်းရှိဖူးသော သူ၏ပါးသည်လည်း ခွက်တက်တက်ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် မျက်လုံးများ၏ အစွန်းအဖျားနှင့် ပါးစပ်အစွန်းအဖျားတွင်ရှိသော အရေမှာလည်း အတော်ပင် လျှော့နေသဖြင့် အစင်း အခြစ်များသဖွယ်ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏မျက်လုံးများမှာမူကား ရှေးနည်းအတိုင်းပင် ကြည်လင်တောက်ပ၍ ဖျတ်လတ်သော အမူအရာရှိ၏။ ၎င်းမျက်လုံးများဖြင့် လူတယောက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အသည်းနှလုံးကို ထိုးဖောက်၍ မြင်စွမ်းနိုင်သကဲ့သို့ တန်းခိုးသတ္တိမှာလည်း ယုတ်လျှော့ခြင်းမရှိသေးပေ။

ဒဂုံတင့်သည် စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်ကြားတွင်ညှပ်ထား၍ ခပ်ပြင်းပြင်းရှူဖွာလိုက်သည့်အခါ ရှေးဒဂုံတင့်၏ပါးစပ်အတိုင်းပင် ရှိသေး၏။ ၎င်းပါးစပ်တခုတည်းကို အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့် ဤလူသည်ကား

ထက်သန်သောစိတ်ရှိ၍ လောကကြီးတခုလုံးတွင် မည်သည့်အရာကိုမျှ ဂရုစိုက်မည့်လူတယောက် မဟုတ်ဟူ၍ သိနိုင်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ချည့်နဲ့ဟန်ရှိသော ဒဂုံတင့်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ကရုဏာစိတ် ပိုလျှံလာသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤသူငယ်ချင်းအတွက် ဘာမဆိုလုပ်ပေးမည်ဟူသော စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။

ဂုံ။ ။ “ဘယ့်နယ်လဲဗျ မန်းတင့်၊ ကျုပ်တော့ အဘိုးကြီးအိုကြီးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

မန်း။ ။ “နည်းနည်းပါးပါးတော့ အိုသွားတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဆံပင်ကြောင့် ထင်ပဲဗျာ၊ မျက်နှာကတော့ သိပ်ကျသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဂုံ။ ။ “အဲဒီဆံပင်အကြောင်းကို တနေ့တော့ ပြောပြရဦးမယ်၊ ပခုက္ကူနယ်တလျှောက်မှာ ကျုပ်တော့ ပြုပြင်စင်အောင် နဲ့သွားတာပဲဗျို့၊ တနည်းအားဖြင့်တော့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ဒေသကလေးပါပဲ။ သို့သော် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့အဖို့တော့ ‘အသစ်တွေ ဘယ်လိုကောင်းကောင်း’ ဆိုတဲ့တေးချင်းလိုပဲဗျာ၊ ဒီပြင်ဒေသတွေ ဘယ်လိုကောင်းကောင်း ရန်ကုန်မြို့ တလည်လည် မေ့နိုင်ဘူးဆိုတာလို ဖြစ်နေတာပဲ။ အချို့လူများက ထင်လာကြတယ်၊ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုနဲ့ တိမ်းရှောင်ရရင် လူသူနည်းပါးတဲ့တောအရပ်ဟာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ထင်ကြတယ်၊ ဘယ်ကလာဟုတ်လိမ့်မှာလဲဗျာ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးလောက် တိမ်းလို့ ရှောင်လို့ ကောင်းတဲ့မြို့ ဘယ်မှမရှိဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးကျတော့ ရန်ကုန်ကို ကျုပ်ပြန်ရောက်ရတာပဲ။ ကျုပ်ပြန်ရောက်နေတာ နှစ်လလောက်ရှိသွားပြီဗျို့။ ကော်ပေါက်ကလေးတခုလည်း ကျုပ်အကြံပြုထားတယ် ...”

မန်း။ ။ “နေပါဦးသူငယ်ချင်းရယ်၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာကောင်းကောင်းကြီး မမာသေးဘူး မဟုတ်လား”

ဂုံ။ ။ “မမာရုံဘယ်ကမလဲ မန်းတင့်၊ ကျုပ်သေပြီးပြီဗျာ၊ ‘ဆိုင်းယမ်း’ သင်္ဘောကြီးပေါ်က ခုန်ချလို ရေနစ်သေပြီးပြီ။ ကျုပ်နာမည် မောင်တင့် မဟုတ်တော့ဘူး၊ မောင်တင့် သေပြီးပြီဗျာ ...”

မန်း။ ။ “နေထိုင်လို့ကောင်းရဲ့ မဟုတ်လားဗျ”

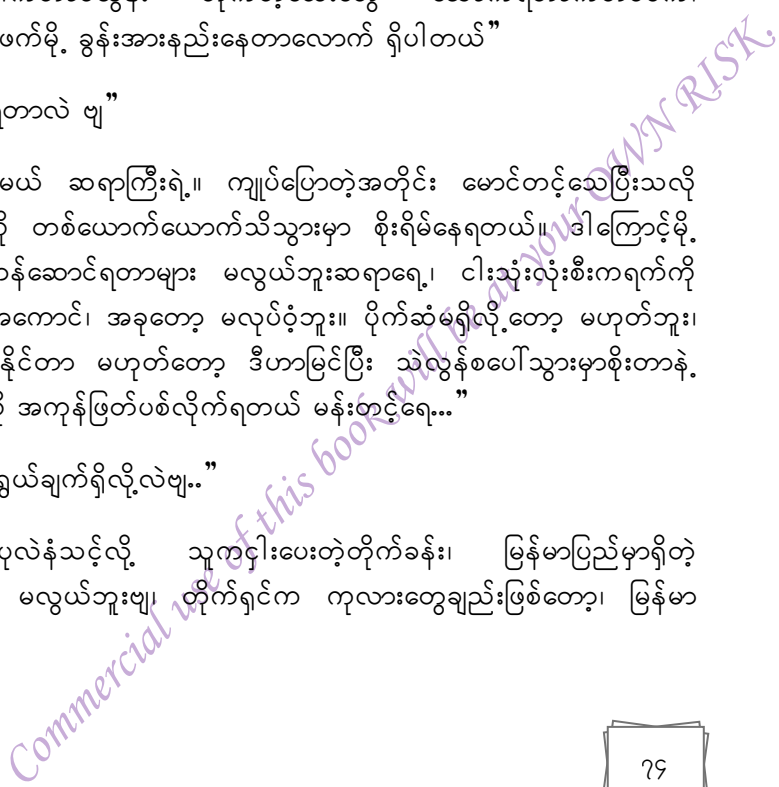
ဂုံ။ ။ “ဖျားနေတာမဟုတ်ပါဘူးဗျ... ဒေါက်တာစံထွန်း တိုက်တဲ့ဆေးတွေ သောက်ရတာကတစ်ဖက်၊ စီးကရက်ဖြတ်ပြီး အိပ်ရာထဲလှဲနေတာက တစ်ဖက်မို့ ခွန်းအားနည်းနေတာလောက် ရှိပါတယ်”

မန်း။ ။ “ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် အိပ်ရာထဲ လှဲနေရတာလဲ ဗျ”

ဂုံ။ ။ “အိပ်ရာထဲမနေရင် ထောင်ထဲနေရလိမ့်မယ် ဆရာကြီးရဲ့။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မောင်တင့်သေပြီးသလို အထင်ပေးနေရတဲ့အထဲ မသေသေးကြောင်းကို တစ်ယောက်ယောက်သိသွားမှာ စိုးရိမ်နေရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ကိုယ်ကို လူမြင်မခံဝံ့ဘူးဗျ။ သေချင်ဟန်ဆောင်ရတာများ မလွယ်ဘူးဆရာရေ၊ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ကို ပလတ်တီနမ်ဗူးထဲထည့်ပြီး သောက်လာခဲ့တဲ့အကောင်၊ အခုတော့ မလုပ်ဝံ့ဘူး။ ပိုက်ဆံမရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပလတ်တီနမ်ဗူးကရက်ဗူးကို လူတိုင်းသောက်နိုင်တာ မဟုတ်တော့ ဒီဟာမြင်ပြီး သံလွန်စပေါ်သွားမှာစိုးတာနဲ့ အကောင်းအမွန်ကြိုက်တတ်တဲ့ ဝါသနာတွေကို အကုန်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ် မန်းတင့်ရေ...”

မန်း။ ။ “ဒီအခန်းမှာ နေခြင်းဟာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့လဲဗျ..”

ဂုံ။ ။ “ကုလားမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ပုလဲနံသင့်လို့ သူကငှါးပေးတဲ့တိုက်ခန်း၊ မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ဆိုပေမဲ့ မြို့ထဲမှာ တိုက်ခန်းရဖို့ မလွယ်ဘူးဗျာ၊ တိုက်ရှင်က ကုလားတွေချည်းဖြစ်တော့၊ မြန်မာ



သွားငှါးလို့ ဘယ်တော့မှ မရဘူး... ကုလားမိတ်ဆွေနဲ့ကပ်ပြီး ငှါးခိုင်းလို့ရတာဗျ။ အဲဒီကုလားမိတ်ဆွေက ကျုပ်ကို ဘယ်သူလို့ထင်နေတယ်မှတ်သလဲ၊ ရန်ကုန်မြို့ကိုတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ အညာသားစံဖဲလို့ လူရိုး လူအကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေလေရဲ့၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ တစ်ခါတွေ့ဖူးရုံနဲ့ ကျုပ်လို့မ့်တိုင်းလိမ့်ပြီ၊ ကျုပ်ပေါ်မှာ အတော်ကြေရှာတာဗျ ဒေါက်တာစံထွန်းကလည်း ကျုပ်ကိုအညာသား တစ်ယောက်လို့ထင်နေတယ်... ကိုယ့်ဆရာဝန်က မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာမို့လို့ ပိုက်ဆံရရင်ပြီးရောဆီပြီး ကျုပ်ကို သည်းညည်းခံတာပဲ၊ လူနာမို့စိတ်တိုလို့ အော်ငေါက်တာ မပြောနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ဒေါက်တာကတော့ ပိုက်ဆံရရင် အောင့်ခံတာပဲ။ ဒီနှစ်လတွင်းမှာ ကျုပ်ဆီက အတော်ရသွားပြီ၊ မိန်းမလက်ထပ်မယ့်ကိစ္စလည်း ကျုပ်ဆီကရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ လုံလောက်စရာရှိတယ်”

မန်း။ ။ “ဒေါက်တာက ခင်ဗျားအကြောင်းကို မရိပ်မိ ဘူးလားဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ရိပ်မိရုံဘယ်ကမလဲ၊ တပ်တပ်အပ်သိတယ် ဆရာရဲ့။ သို့သော်လည်း သူသိတာကို ကျွန်တော်ကရိပ်မိနေတယ်လို့တော့ မသိရဘူး... ပထမတုန်းကတော့ ကျုပ်မှာစွဲကပ်တဲ့ ရောဂါကို စုံစမ်းလိုက်တာ (၉၆)ပါးတောင်ကမယ်မထင်ဘူး... နောက်ဆုံးတော့ ဦးနှောက်နည်းနည်းပျက်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ယူဆဟန်တူပါရဲ့။”

မန်း။ ။ “ကိုယ့်လူမှာ ငွေတော်တော်ပေါမုတ်တယ်”

ဂုံ။ ။ “ပေါတုန်းကပေါပါရဲ့၊ ရှေ့လျှောက်လဲပေါဖို့ စီမံကိန်းထုတ်ထားတာပါပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်အားမည်သည့်နည်းနှင့် ငွေရအောင်လုပ်ရမည်နည်းဟု မမေးဘဲ၊ ကျွန်တော်၏နေရပ်ကို မညှိကဲ့သို့ခြေရာကောက်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုသာမေးလေရာ၊ ဒဂုံတင့်သည် ၎င်း၏ပါးစပ်မှ မျက်နှာကျက်ဆီ သို့တက်သွားသော စီးကရက်မီးခိုးများကို စိုက်ငေးကာကြည့်နေပြီးမှ.....

ဂုံ။ ။ “ဒီမေးခွန်းကို ခင်ဗျားမေးအောင် ကျုပ်စောင့်နေတာပဲ မန်းတင့်ရေ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အသားယူလောက် အောင်မလုပ်ခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့လို့၊ ဒီဟာကလေးတော့ အသားယူလိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရှေးဦးစွာ ဘယ်လိုခြေရာကောက်ခဲ့သလဲဆိုတော့ အကျဉ်းထောင်အကြောင်းနဲ့ ပက်သက်တဲ့ဆောင်းပါးတွေ တွေ့ကတည်းက ဒီဟာတွေတော့ ကိုယ်လူလက်ရာပဲလို့ ကျုပ်တွေးမိတယ်။ ရေးသူနာမည်ဖော်ပြမထားပေမယ့် ခင်ဗျားလွှတ်ချိန်နဲ့ ဒီဆောင်းပါးတွေ ပေါ်လာတာနဲ့ ကိုက်နေတာကိုးဗျ”

မန်း။ ။ “ကျုပ်နေရာတော့ ဘယ်လိုလို့သိသလဲဗျာ”

ဂုံ။ ။ “ဘယ်လိုလုပ်သိရသလဲ၊ ခင်ဗျားအယ်ဒီတာဆီ ကညှစ်ထုတ်ယူတာပေါ့၊ ညကြီးသန်းခေါင်မှာ ညအယ်ဒီတာ အခန်းထဲဝင်သွားပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေတဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်းပါလို့ မျက်ရည်ကလေးတဝဲဝဲနဲ့ ပြောပြလိုက်ကာရှိသေး ခင်ဗျားအယ်ဒီတာကခင်ဗျား လိပ်ကို တခါတည်းထုတ်ပေးတော့တာပဲဗျ...”

မန်း။ ။ “ဘယ်တုန်းကလဲဗျာ..”

ဂုံ။ ။ “လွန်ခဲ့သော အပတ်ကပေါ့..”

Commercial use of this book will meet your OWN RISK

မန်း။ ။ “ဒါဖြင့် သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာရော၊ ကြေးနန်းရော ခင်ဗျား လက်ချက်တွေပေါ့လေ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဒဂုံတင့်ရယ်၊ တကယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဆီကို တိုက်ရိုက်လာလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့ဗျာ။ ကြော်ငြာထည့်လား ကြေးနန်းရိုက်လားနဲ့ လုပ်နေရသေးသကဲ့သို့ဗျာ...”

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျား တော်တော်ဂွကျသေးတဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ဒီလောက်ပေါင်းနေတာတောင် ဒီလောက်ထိ အ-တုန်း န-တုန်းရှိသေးတာကိုး။ ကျုပ်ကိုကျုပ် အထင်ပေးတာက ရန်ကုန်မြို့ပေါ် တခါမှ မရောက်ဘူးတဲ့ အညာသားတယောက်လို့ ခင်ဗျားကို ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဒေါက်တာစံထွန်းဆိုတဲ့လူက ကျုပ်အနားမှာ အကြာကြီးနေလာပေတော့ သူ့ကို တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ ညာလို့ဖြန်းလို့ မရဘူးဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ခုမှ ကံအားလျှော်စွာ ဆုံဆည်းမိလေဟန်၊ ခင်ဗျားကို ရွေးချယ်ခန့်ထားခြင်းဟာ ဒေါက်တာစံထွန်းရဲ့မှာ ရွေးချယ်လေဟန် အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်လို့ ညာဆင်ရတာကိုးဗျ။ အကြောင်းကလည်း ဒေါက်တာစံထွန်း ဆိုတဲ့လူက သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိစေချင်ဘူး၊ ရစရာရှိရင် သူတယောက်တည်း အားလုံးချူယူချင်တယ်။ သို့သော် ကျုပ်က သူနာပြုဖို့ ယောက်ျားတယောက် လိုချင်တယ်ဆိုတော့ သူက အကြောက်အကန် ကန့်ကွက်ခဲ့လို့၊ သူ့ကိုပါ ထုတ်ပယ်လိုက်မှာစိုးတော့ ခွင့်ပြုရတာကိုးဗျ။ ကျုပ်ဆီက တနေ့ (၁၅) ကျပ် မှန်မှန်ကြီး ရနေလေတော့ ကိုယ့်ဒေါက်တာ သဘောကျပြီး ကျုပ်အပေါ်မှာ သိပ်အလိုလိုက်နေတာကိုး”

၎င်းနောက် ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော့်ဦးလေး ဒေါက်တာကျော်မြင့်၏နာမည်ဖြင့် ကျွန်တော့်ထံ ကြေးနန်းရိုက်အကြောင်းကြားရာတွင် ကျွန်တော်က ၎င်းကြေးနန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလေးဒေါက်တာကျော်မြင့်ထံသို့ သွားရောက်မေးမြန်းချေမည်လောဟု စိုးရိမ်မိသော်လည်း၊ ကျွန်တော်တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်တို့၏ မချစ်ခင်ပုံ အခြေအနေကို ယခင်ကတည်းက သိရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့် သွားရောက်၍ မမေးမြန်းတန်ရာဟူ၍ စွန့်စား ရိုက်ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ကျွန်တော်က ဦးလေးထံ သွားရောက်စုံစမ်းခြင်း မပြုခဲ့သဖြင့်လည်း ဒဂုံတင့်၏ တွေးဆချက်မှာ မှန်ကန်ခဲ့လေပြီ။

ဒဂုံတင့်သည် ၎င်းအခန်း၌ နှစ်လပတ်လုံး နေထိုင်ခဲ့စဉ် ညဉ့်အချိန်တွင် မြို့ထဲသို့ဆင်း၍ လှည့်လည်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ မြို့ထဲတွင် ဒေါက်တာစံထွန်းနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမည်ကို စိုးရိမ်မိ၏။ ဒဂုံတင့် ပြုလုပ်ပုံမှာ သူ၏လှေကားတံခါးကို ပိတ်၍တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် အခြားဘက်လှေကားမှ တိုက်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ အိပ်ရာမှမထဘဲ လုံးဝလဲနေသော လူနာတယောက်သည် မြို့ထဲ၌ လျှောက်၍လည်နေသည်ကို ဒေါက်တာစံထွန်း တွေ့မြင်ပါက မိမိ၏ဟန်ဆောင်မှုအလုံးစုံ ပေါ်ပေါက်တော့မည်ဟု ပူပန်ခဲ့၏။ ဒဂုံတင့်သည် ညဉ့်အချိန်များတွင် မြို့ထဲ၌ လျှောက်၍လည်ခဲ့စဉ် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ရယ်ကာမောကာနှင့် ကျွန်တော့်အား ပြောပြ၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ဒဂုံတင့်၏ ကြော်ငြာအရ လာရောက်လျှောက်ထားသူ (၂)ဦး (၃)ဦးတက်လာသေးသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် တံခါးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် လျှောက်လာသူတို့အား သူနာပြုရာထူးမှာ ခန့်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောရသေး၏။

၎င်းနေ့ ညနေ (၃)နာရီနှင့် (၄)နာရီအကြားတွင် ဒဂုံတင့်သည် နာရီကိုကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းများကို လျင်မြန်စွာသွား၍ ယူခဲ့ရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ သွားခါနီးတွင်....

ဂုံ။ ။ “ကိုယ့်လူတော့ ဆာလှရော့မယ် မှတ်တယ်၊ စားချင်လို့ရှိရင် အဆာပြေရုံလောက် နည်းနည်းပါးပါး စားခဲ့ဗျနော်၊ သိပ်ပြီး ဝအောင်မစားခဲ့နဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ပြန်ဆုံမိတဲ့နေ့ဆိုပြီး ပျော်ပျော်ကြီးကျွေးမွေးရဦးမယ်”

Commercial use of this book will be at your own risk

“ဒီကနေ့ည (၂၉) လမ်းက တရုတ်ဟိုတယ်မှာဗျာ၊ မလန်ပါနဲ့ဗျာ၊ စားနေကျ ဟိုတယ်ပေမယ့် ဟိုတုန်းက ကလေးမတွေ မရှိတော့ပါဘူး။ အသစ်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ မနေ့ညက ကျုပ်ရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ နေဦးဗျာ ခင်ဗျားမှာ လမ်းစရိတ်ရှိရဲ့လား”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် လမ်းစရိတ်ရှိသော်လည်း အပေါင်ဆိုင်၌ထားသော အဝတ်အစားများကို ရွေးလိုကြောင်းပြောရာတွင် ဒဂုံတင့်က ငွေ(၂၀) ထုတ်ပေးလေ၏။

ဂုံ။ ။ “ခင်ဗျား ဆင်းသွားတော့ တတိယအထပ်မှာ ဒေါက်တာစံထွန်း ရှိလေရဲ့၊ ခင်ဗျားကိုခန့်လိုက်ပြီလို့ ဝင်ပြောသွားပေတော့။ ပြီးတော့ ဘိုင်စကုတ်လက်မှတ်တစောင် ဝယ်ခဲ့ဗျာ၊ ဒေါက်တာစံထွန်းကို ဒီလက်မှတ် ပေးလွှတ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်ခွင့်ရှိလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် လေးထပ်မှဆင်းလာ၍ ဒေါက်တာစံထွန်း၏အခန်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ...

ထွန်း။ ။ “ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားအလုပ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ သို့သော် တခုတော့ ကျုပ် သတိပေးလိုက်မယ်နော်၊ ခင်ဗျား အလုပ်က သိပ်မချောင်လှဘူးဗျာ၊ လူနာတွေ အမျိုးမျိုး တွေ့ခဲ့လှပြီ၊ ဒီလူနာလောက် ချေးထူတဲ့လူ တယောက်မှ မတွေ့သေးဘူး”

ကျွန်။ ။ “နေဦးဒေါက်တာ... ဦးစိန်ဘူးရောဂါက ဘာရောဂါလဲဗျာ”

ထိုအခါ ဒေါက်တာစံထွန်းသည် ကောလိပ်ကျောင်းထွက်ဖြစ်သော်လည်း လူနာပြုစုခြင်းတည်း ဟူသော နံချာသည့် အလုပ်မျိုးကို လက်ခံလုပ်ကိုင်သူတယောက်ဟူ၍ ကျွန်တော့်ကို နားလည်သည်နှင့် ကျွန်တော်၏မေးခွန်းကို အဖက်လုပ်၍ မဖြေဘဲ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်နေလေ၏။

ထွန်း။ ။ “ဘယ်လိုရောဂါလဲဆိုတာ ခင်ဗျားလိုလူကို ပြောပြလို့ ဘာနားလည်မှာလဲ၊ ခင်ဗျား အလုပ်ရတယ်ဆိုပေမယ့် ကျုပ်က သဘောမကျလို့ ကန့်ကွက်လိုက်ရင် ကျုပ်စကားနာယူပြီး ခင်ဗျားကို ထုတ်ပစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကိုလည်း မမေ့နဲ့ဦးဗျာ။ ကိုင်း ... ကိုင်း... သွားစရာရှိ သွားဦး၊ ဝတ္တရားအတိုင်း ကျုပ်က အပေါ်ကို တက်ကြည့်ရဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် ပစ္စည်းကလေးများယူ၍ ဒဂုံတင့်၏အခန်းသို့ တက်လာသောအခါ၊ ဒေါက်တာစံထွန်းသည် ဒဂုံတင့်အနီးတွင်ပင် ရှိနေသေးရာ၊ ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော့်ထံမှ ဘိုင်စကုတ်လက်မှတ်ကို ယူ၍ ဒေါက်တာစံထွန်းကို ပေးလျက် “ကိုင်း ... ဒေါက်တာ ဒီကနေ့ညတော့ ဘိုင်စကုတ်ကြည့်ချေဦးတော့ ကျွန်တော်က ကြည့်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားကြည့်ဦးတော့” ဟုဆိုကာ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဒဂုံတင့်တို့သည် (၈) နာရီခွဲ အချိန်တွင် အခန်းတံခါးကိုပိတ်၍ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ကြပြီးနောက် အခြားသောလှေကားမှ တိုက်အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဒေါက်တာစံထွန်းမှာ ဘိုင်စကုတ်သို့ သွားနေခိုက်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် (၂၉) လမ်းရှိ တရုတ်ဟိုတယ်သို့ သွားကြပြီးလျှင် ညစာစားရန်အတွက် သီးသန့်အခန်းကလေးတခန်းတွင် ထိုင်ကြလေ၏။ ဒဂုံတင့်သည် အကောင်းဆုံးသော တရုတ်စားစရာများနှင့် ဝီစကီပုလင်းကို မှာယူ၍ စည်းစိမ်နှင့် စားသောက်လျက်ရှိကြစဉ် တောအရက် တမူးတန် တခွက်ကို ရေနံနှင့် ရောစပ်ကာ မှိတ်မျို၍ လမ်းနံဘေး တရုတ်ဆိုင်၌ ဆယ်ပြား (၃)ပဲမျှတန်သော ညစာထမင်းကို မသေရုံ စားသောက်နေခဲ့ရသော ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ဂျွန်နီဝါကားဝီစကီနှင့် ငါးမန်းတောင်၊ ဘဲပေါင်းအမြည်းတို့ဖြင့် စားသောက်ရခြင်းသည် ဧရာမစည်းစိမ်ကြီးတခု ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဒဂုံတင့်သည် တရုတ်စားစရာများကို စေ့စုံအောင် နားလည်သူတယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အလွန်အဖိုးတန်၍ အလွန်အရသာရှိသော စားစရာများကို တပွဲပြီးတပွဲ မှာယူလေရာ ငတ်ပြတ်နေခဲ့သော ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ထမင်းဟူ၍ မစားနိုင်တော့ဘဲ၊ စားစရာ အဆန်းအပြားများနှင့် ဝီစကီဆိုဒါတို့ဖြင့်ပင်လျှင် ဝမ်းဗိုက်ပြည့်တင်းသော အခြေသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။ ဂျွန်နီဝါကားဝီစကီကို ရသာရုံကြော ထက်မြက်စေရုံလောက်သာ သောက်ကြပြီးနောက် ဒဂုံတင့်သည် ပုလင်းကို ရေခဲစိမ်ပြီးမှ ဖွင့်ရ၍ အလွန်တရာ အမူးယဉ်လှသော ရှမ်းပိန်အရက်ချိုပုလင်းကို မှာယူလေရာ ရသာရုံစွဲလမ်းမှု အားကြီးလှသော ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ဤကဲ့သို့သော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို စားသောက်ရမည်ဆိုလျှင် စားပြီးသောအခါ၌ မည်သည့်နေရာသို့သွား၍ မည်သည့်အလုပ်မျိုးကိုလုပ်ရသည်ဖြစ်စေ အဆင်သင့်ရှိသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

ဒဂုံတင့်မှာလည်း သောက်သောက်စားစားနှင့် စကားပြောရင်း အရှင်လာတော့သည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ အလွန်တရာ နှုတ်လျှာသွက်လက်လာသည့်အတိုင်း၊ နားထောင်၍ မငြီးနိုင်လောက်သည့် ၎င်း၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ကလေးများကို၊ ပုံတိုပတ်စကလေးများ ဖြည့်စွက်ကာ ပြောပြလေရာ ကျွန်တော့်မှာ အနီးအပါးတဝိုက်တွင် မျက်နှာချိုသွေးလျက်ရှိသော ကလေးမကလေးများကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ၊ စားပွဲပေါ်၌ရှိသော ရသာရုံနှင့် ဒဂုံတင့်၏နှုတ်မှထွက်သည့် သဒ္ဒါရုံတို့ဖြင့် ကျေနပ်လုံလောက်လျက် ရှိလေတော့၏။

ထိုအတောအတွင်း စားပွဲထိုးသော မိန်းကလေးတယောက်သည် ဒဂုံတင့်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့ဖူးသဖြင့် ရင်းနှီးသော အမှုအရာမျိုးနှင့် ခဏတီးတိုးစကားပြောလိုက်ပြီးနောက် ဒဂုံတင့်က “ခေါ်ခဲ့လေ” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် မိန်းကလေးသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဒဂုံတင့်က “တခုတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်မျိုး မန်းတင့်၊ အသာတကြည်နဲ့ မပြီးဘဲ အကြမ်းကိုင်ရလို့ရှိရင် ခင်ဗျား ကူရလိမ့်မယ်နော်” ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်က ကြမ်းချင်လည်းကြမ်း၊ နုချင်လည်းနု၊ ကူညီရန် အသင့်ရှိကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

နောက်တခဏ၌ ဒိုဘီအဖြူပေါ်တွင် နက်ပြာရောင် ဘလေဇာတွတ် ဝတ်ထားသော ဘာဘူတယောက်သည် သားရေအိတ်တလုံးကို လက်တွင် ဆွဲလျက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ဂုံ။ ။ “ထိုင်ဦးလေဗျာ မစ္စတာ ဘူလာဘိုင်၊ ကျွန်တော်ပို့လိုက်တဲ့စာ ရသကိုး.... ဟောဒါက ကျွန်တော့်ယောက်ဖလောင်း အညာသား ကိုပန်းအုပ်ပဲဗျ” ဟု ပြော၍ ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ပြီး

“မဂိုလမ်းက စိန်ဘာဘူ မစ္စတာဘူလာဘိုင်တဲ့”

ဒဂုံတင့်မှာ သူ၏အကြံအစည်များကို ကြိုတင်ပြောပြတတ်သော ဝါသနာမရှိဘဲ၊ အရေးကြီးမှ ရုတ်တရက်စိမ်တတ်သည့်အလျောက် ကျွန်တော့်မှာ သူ၏ယောက်ဖလောင်း အညာသား မောင်ပန်းအုန်အဖြစ်နှင့် အက်တင်လုပ်ရမည့်အဖြစ်ကို အသိအမှတ်ပြုထားလိုက်ရလေ၏။ ဒဂုံတင့်က ဆက်လက်၍....

ဂုံ။ ။ “ကိုပန်းအုန် နုမခင်မြင့်ကြီးက သူကိုယ်တိုင် လိုက်ခဲ့ဖို့က နေမကောင်းတာနဲ့ ပါမလာဘူး၊ မစ္စတာဘူလာဘိုင်ရဲ့။ ခင်မြင့်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ခါနီးမို့လို့ ကျွန်တော်က လက်ဝတ်လက်စားနည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ချင်လို့ ဘာဘူကို မှာလိုက်ခြင်းပဲ။ စာထဲ ပါတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားတို့ဆိုင်ကို နေ့ခင်းမှာလာဖို့ အချိန်မရဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း နက်ဖြန်နံနက် မန္တလေးပြန်မှာ

Commercial use of this book is prohibited. www.burmesecopy.com

ဖြစ်လေတော့ ဝယ်ချင်တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားကို ညချင်းတွင်းပြီးပြတ်အောင် ဝယ်ကြဖို့ စီမံရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အရောင်းအဝယ်သမားက ဘယ်အချိန် ရောင်းရရောင်းရ ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

ဘိုင်။ ။ “ကျေနပ်ပါတယ်ဆပ်၊ ကျွန်တော်တယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဖော်တယောက်ပါ၊ပါတယ်။ သူက ဟိုတယ်ရှေ့မှာ စောင့်နေပါတယ်”

ဤသို့ပြောခြင်းအားဖြင့် စိန်ဘာဘူသည် အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့က ၎င်းအား အကြံအစည်ရှိခဲ့လျှင် သူတယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ အဖော်တယောက်ပါသေးကြောင်း သိစေလိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ နားလည်ကြရ၏။

ဒဂုံတင့်သည် အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်၍ မျက်နှာကို ချွေးသုတ်လေရာ ၎င်း၏လက်ဝဲဘက် လက်သူကြွယ်တွင် ဆန္ဒမကင်းပုံ စိန်လက်စွပ်တကွင်းကို လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့်၊ ကျွန်တော့်မှာ အံ့အားသင့်သွား၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဒဂုံတင့်မှာ ဘယ်အခါမျှ လက်ဝတ်လက်စားဝတ်သော အလေ့အထ မရှိသည့်အပြင် ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လာကြစဉ်ကလည်း သူ၏လက်ထဲတွင် ၎င်းလက်စွပ်မပါခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ကျမ်းရွတ်၍ ထွက်ဆိုဝံ့သောကြောင့်တည်း။

ဘူလာဘိုင်သည် ကျွန်တော်၏နှမ ခင်မြင့်ကြီးကိုယ်တိုင်လက်ဝတ်လက်စားများ ရွေးချယ်ရန် မလိုက်ပါခဲ့သဖြင့်၊ စိတ်ပျက်သော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်နေရာမှ ဒဂုံတင့်၏လက်စွပ်ကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ...

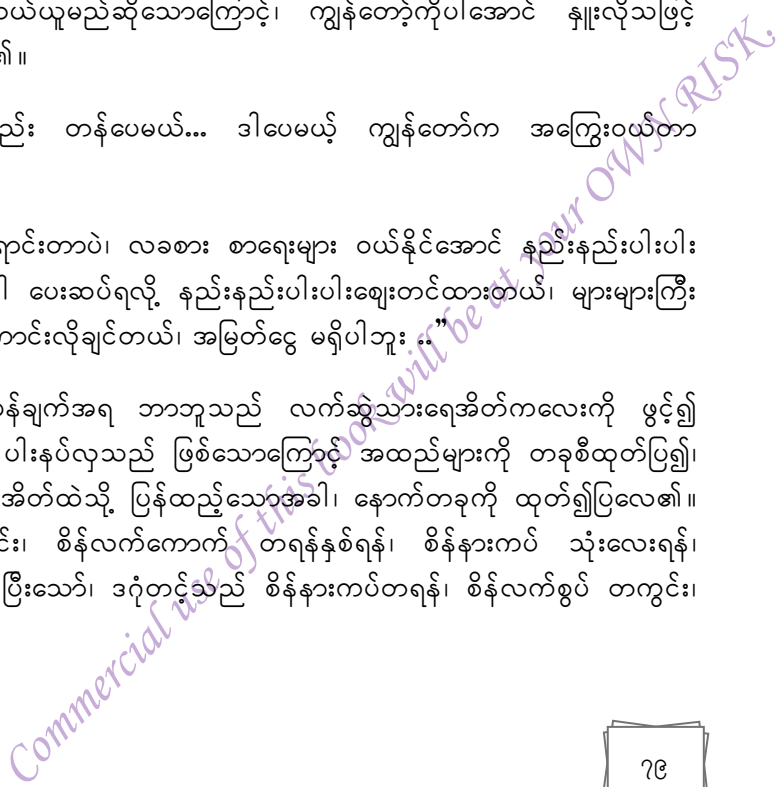
“ကျွန်တော်တို့က အနည်းဆုံးဈေးနဲ့ ရောင်းပါတယ်ဆပ်... သူ့လက်က လက်စွပ်ဟာ ဘယ်လောက်တန်တယ်လို့ ထင်သလဲဆပ်..”

ကျွန်တော်က စိန်ရွှေအကြောင်း နားမလည်သဖြင့် လက်စွပ်တန်ဖိုးကို ခန့်မှန်းရန် မတတ်နိုင်ကြောင်း ပြန်ပြောရာတွင် ... ဘူလာဘိုင်က “ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ဆပ်ဝယ်သွားတာပဲ (၃၀၀) နဲ့ ရောင်းလိုက်ပါတယ်။ တခြားဆိုင်မှာ ဝယ်ရင် ၃၀၀-ထက်လျှော့ရရင် ကျွန်တော်က အလကားပေးမယ် ဆပ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ စိန်ဘာဘူသည် ကျွန်တော်၏နှမအတွက် ဝယ်ယူမည်ဆိုသောကြောင့်၊ ကျွန်တော့်ကိုပါအောင် နှူးလိုသဖြင့် ကျွန်တော့်အား ထိုစကားကို ပြောခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဂုံ။ ။ “မှန်တယ် ဘာဘူ ၃၀၀-တန်ချင်လည်း တန်ပေးမယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အကြွေးဝယ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ... လက်ငင်းငွေချေတာကိုး”

ဘိုင်။ ။ “ကျွန်တော်တို့က လက်ငင်းချည်းရောင်းတာပဲ၊ လခစား စာရေးများ ဝယ်နိုင်အောင် နည်းနည်းပါးပါး တခါတလေအကြွေးရောင်းတယ်။ တလမှတခါ ပေးဆပ်ရလို့ နည်းနည်းပါးပါးဈေးတင်ထားတယ်၊ များများကြီး မတင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နာမည်ကောင်းကောင်းလိုချင်တယ်၊ အမြတ်ငွေ မရှိပါဘူး..”

၎င်းနောက် ဒဂုံတင့်၏ တောင်းပန်ချက်အရ ဘာဘူသည် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကလေးကို ဖွင့်၍ စိန်ထည်များထုတ်၍ ပြလေရာ အလွန်တရာ ပါးနပ်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် အထည်များကို တခုစီထုတ်ပြ၍၊ ကျွန်တော်တို့က တလှည့်စီ ကြည့်ပြီးနောက် အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သောအခါ၊ နောက်တခုကို ထုတ်၍ပြလေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် စိန်လက်စွပ် သုံးလေးကွင်း၊ စိန်လက်ကောက် တရန်နှစ်ရန်၊ စိန်နားကပ် သုံးလေးရန်၊ စိန်ကြယ်သီး သုံးလေးစုံတို့ကို ထုတ်၍ ပြသပြီးသော်၊ ဒဂုံတင့်သည် စိန်နားကပ်တရန်၊ စိန်လက်စွပ် တကွင်း၊



စိန်ကြယ်သီး တစ်ခု နှင့် စိန်လက်ကောက် တစ်ခုကို သားရေအိတ်ထဲသို့ ပြန်မထည့်ဘဲ၊ ဘာဘူအနီးတွင် ဖယ်ချထားရန် ပြောသဖြင့် စိန်ဘာဘူလည်း မိမိအနီး စားပွဲပေါ်တွင် ချထားလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းပစ္စည်းများ၏ အဖိုးနှုန်းကို တစ်စုံစီ မေးကြည့်ရာ၊ ဆန္ဒမကင်းပုံ စိန်လက်စွပ်တကွင်းမှာ ၃၀၀-ဟု ဆို၍ ၂၇၅-ကျပ်နှင့် ဈေးတည့်၏။ စိန်ကြယ်သီးတစ်ခုမှာ ၈၀၀- ဆို၍ ၇၅၀-နှင့် ဈေးတည့်၏။ စိန်တလုံး နားကပ်တရန်မှာ ၂၅၀၀- ဆို၍ ၂၃၀၀-နှင့် ဈေးတည့်၏။ စိန်လက်ကောက်တရန်မှာ ၂၀၀၀- ဆို၍ ဒဂုံတင့်က ကတ်ကတ်သတ်သတ်က ဆစ်နေသဖြင့် ၁၈၇၅-ကျပ်နှင့် ဈေးတည့်၏။ ၎င်းပစ္စည်းလေးခုကို တသီးတခြားစီ ဖယ်ထားပြီးနောက်...

ဂုံ။ ။ “သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဘာဘူ၊ ကျွန်တော်တို့က အခုရွေးထားပေမယ့် ခင်မြင့်ကြီးက မကြိုက်ဘူးဆိုရင် လဲပေးရမနေော်”

ဘိုင်။ ။ “သူ့အဖိုးနဲ့သူ လဲပေးနိုင်ပါတယ် ဆပ် ...”

ဂုံ။ ။ “ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုပန်းအုန်း၊ ခင်ဗျားတို့က မောင်နှမချင်းဆိုတော့ တယောက်အကြိုက်ကို တယောက်သိတတ်ပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော်ရွေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ခင်မြင့်ကြီးက သဘောကျပုံပေါ်ရဲ့လား ...”

မန်း။ ။ “ကြိုက်လောက်ကောင်းပါရဲ့ဗျာ၊ လုပ်ကိုင်ထားပုံလက်ရာတွေကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပေသားပဲ။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျား ဆစ်ထားတဲ့ အဖိုးတွေက ...”

ဤတွင် ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်ုပ်ခြေမကို စားပွဲအောက်မှ ဖိနပ်နှင့် ဆောင့်လိုက်သဖြင့် ဆက်လက်၍ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

ဂုံ။ ။ “သို့သော် တစ်ခုတော့ ဒီလို လုပ်ရလိမ့်မယ် ဘာဘူ...”

ဘိုင်။ ။ “ဘာလဲဆပ်”

ဂုံ။ ။ “ကျွန်တော့်မှာ အခု ငွေမရောက်သေးဘူးဗျာ၊ တရက် နှစ်ရက်အတွင်း မန္တလေးက မန်နီအော်ဒါရောက်ဖို့ဟာ နက်ဖြန်ပြန်ရမယ်ဆိုတော့ ဝှက်ကျနေတယ်...”

ဘိုင်။ ။ (မျက်နှာထားအိုသွားလျက်) “ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်မသိဘူး၊ အကြွေး ဘယ့်နှယ်ရောင်းမလဲ”

ဂုံ။ ။ “မဟုတ်တာ ဘာဘူ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး အကြွေးရောင်းဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်ပြောဝံ့မလဲ။ ကျွန်တော်နားလည်တာပေါ့၊ သို့သော် ဒီလို လုပ်ကြစို့ဘာဘူ...”

ဘိုင်။ ။ “ဘယ်လိုလဲ ဆပ်”

ဒဂုံတင့်သည် (၅၀) ဝင် ဂိုးဖလိပ်စီးရက်သံဘူးထဲမှ စီးကရက်တလိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိသောက်စဉ် ကျွန်တော့်အား လူယူဖို့ အချက်ပေးတော့မည်လောဟု စောင့်ကြည့်နေမိလေရာ၊ အမှန်မှာ ထိုညှိအဖို့၌ ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်စေခိုင်းသမျှကို ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်တော့မည်ဟု သန္တိဌာန်ချထားပြီး ဖြစ်၏။

ဂုံ။ ။ “ဒီလို လုပ်ကြစို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က မန္တလေးက နေပြီး မန်နီအော်ဒါနဲ့ ငွေပို့လိုက်မယ်....”

ဘိုင်။ ။ “ဟာ - ဒီလို မဖြစ်ဘူး ဆပ်၊ ငွေမရဘဲ ဒီဟာတွေ မပေးနိုင်ဘူး”

ဂုံ။ ။ “မှန်တာပေါ့ ဘာဘူ၊ လက်ထဲ ငွေမရောက်ဘဲနဲ့ ဘုမသိဘမသိတဲ့လူတွေကို ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး အကြွေးရောင်းနိုင်ပေမလဲဗျ၊ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ သို့သော် တခုခက်နေတာက ကျွန်တော်တို့က ငွေတင်ပို့တဲ့အခါမှာ ဘာဘူက အခု ကျွန်တော်တို့ ရွေးထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် တင်ပို့လိုက်မယ်လို့ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး စိတ်ချနိုင်မလဲ”

ဘိုင်။ ။ “ကျွန်တော်တို့ မလိမ်ပါဘူး ဆပ်၊ ဆပ်တို့ရွေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကို တင်ပို့ဖို့ ဝန်ခံနိုင်ပါတယ်”

ဂုံ။ ။ “ပါးစပ်ကတော့ လူတိုင်း တာဝန်ခံနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျားက အကြွေးမရောင်းနိုင်ဘူး၊ မယုံကြည်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း နည်းလမ်းကျတယ်၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို မှန်မှန်ကန်ကန်တင်ပို့လိမ့်မယ်လို့ စိတ်မချနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း နည်းလမ်းကျတာပဲ ဘာဘူ”

ဘိုင်။ ။ “စိတ်ချဆပ်၊ ငွေရရင် မှန်မှန်ပို့ပါမယ်”

ဂုံ။ ။ “ဒါတော့ မပြောနဲ့လေ ခင်ဗျားကလည်း မယုံနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကလည်း မယုံနိုင်ဘူးပေါ့၊ ကိုင်း ... ဒီတော့ ဒီလို လုပ်ကြစို့၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ရွေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဟောဒီဘူးထဲမှာ ထည့်ထား”

ဒဂုံတင့်သည် ဂိုးဖလိပ်ဘူးထဲတွင် ရှိသော စီးကရက်များကို စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချရာ ကျွန်တော်နှင့် ဘာဘူတို့လည်း အံ့ဩစွာ ကြည့်နေကြလေ၏။ ထို့နောက်မှ ဆက်လက်၍...

ဂုံ။ ။ “ကျွန်တော်တို့ ရွေးထားတဲ့ လက်ကောက်ရယ်၊ နားကပ်ရယ်၊ ကြယ်သီးရယ်၊ လက်စွပ်ရယ် ဒီဖူးထဲမှာထည့်၊ ဝါဂွမ်းနည်းနည်း ခံထည့်ရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သံဘူးကို ကြိုးနဲ့ချည် ချိပ်တံဆိပ် ရိုက်မယ်၊ ကြိုးနဲ့ချိပ်ကိုတော့ ဟိုတယ်မဆီ တောင်းယူရင် ရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို လုံခြုံအောင် ပိတ်ထားပြီးတဲ့အခါကျတော့၊ ဒီပစ္စည်းကို စရံငွေနဲ့တကွ ခင်ဗျား လက်ထဲမှာ အပ်ထားခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်က မန္တလေးမှ ကျန်တဲ့ငွေကို မန်နီအော်ဒါနဲ့ တင်ပို့လိုက်တဲ့အခါကျတော့၊ ခင်ဗျားက ဒီသံဘူးကို အင်ဂျူးဝါးလုပ်ပြီး စာတိုက်က တင်ပို့လိုက်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ... နေရာမကျဘူးလား”

ဒဂုံတင့်သည် စရန်ပေးရန်အတွက် တရာတန်စက္ကူတရွက်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်လေရာ စိန်ဘာဘူမှာ ရောင်းဝယ်ဖြစ်ဆိုသော သဘောနှင့် ငွေတရာကို လက်ခံရရှိမည့်အပြင် ပစ္စည်းများမှာလည်း မိမိလက်ဝယ်တွင် သိမ်းထား၍ မန်နီအော်ဒါ ရောက်လာသောအခါမှ တင်ပို့ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဒဂုံတင့်၏အကြံပေးချက်ကို သဘောတူညီလေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် မိန်းကလေးတယောက်အား အပ်ချည်နှင့် ချိပ်အနည်းငယ်ယူခဲ့စေရန် စေခိုင်း၍ ယခင်က ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ထားသော လက်ဝတ်လက်စားများကို ဘာဘူကိုယ်တိုင် သံဘူးထဲသို့ ဝါဂွမ်းများ ခြံရံကာ ထည့်သွင်းလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း အပ်ချည်နှင့် ချိပ် ရောက်လာသဖြင့် ပိတ်တော့မည်ပြုဆဲတွင် ဒဂုံတင့်သည် ခေတ္တဆိုင်းပါဦးဆို၍ ယခင်ကကြည့်ခဲ့ဖူးသော (၁၅၀) တန် စိန်ခြယ်လက်စွပ်တကွင်းကို သားရေအိတ်မှ ထုတ်စေလျက် (၁၃၅-ကျပ်) နှင့် ဆစ်တော့မည်ပြုပြီးမှ ‘နေပါစေတော့’ ဆို၍ ၎င်းလက်စွပ်ကို မယူတော့ဘဲ သားရေအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်စေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် သံဘူးကို ကြိုးနှင့် ချည်၍ ချိပ်နှင့် ပိတ်ပြီးလျှင် ချိပ်ပေါ်တွင် ဒဂုံတင့်ဝတ်ထားသော ဆနွင်းမကင်းပုံ စိန်လက်စွပ်ဖြင့် တံဆိပ်သဖွယ် ခတ်နှိပ်လိုက်လေ၏။ ဒဂုံတင့်က ၎င်းတံဆိပ်ကို မကျိုးမပဲ့စေရန် သတိပြုဖို့ကိုလည်း မှာထားလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် သင့်ကျသော အဖိုးငွေကို စုပေါင်းတွက်ချက်၍ စရန်အဖြစ်နှင့် ပေးသော ငွေတရာကို နှုတ်ပြီးလျှင် ကျန်သောငွေကို မန္တလေးမှ အမြန်ဆုံးတင်ပို့လိုက်ပါမည်ဟု ကတိထားပြီးနောက်၊ စိန်ဘာဘူသည် သံဘူးကို သားရေအိတ်ထဲသို့ သွင်း၍ ဟိုတယ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ သွားခါနီးတွင် ဒဂုံတင့်က ကျွန်တော်လက်စွပ်နဲ့ဆင်တူ၊ ခင်ဗျားတို့ဆိုင်မှာ

စိန်လက်စွပ် တကွင်းရှိသေးလို့ ချိပ်တံဆိပ်ကိုဖောက်ပြီး ပစ္စည်းတွေလဲယူကြရင် ကျွန်တော်တို့ကပေါ့ဗျာ” ဟု ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သေးရာ စိန်ဘာဘူက “စိတ်ချပါ ဆပ်” ဆို၍ ဆင်းသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဟိုတယ်မှ ဆင်းလာ၍ လန်ချားတစ်စီးနှင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းသို့ စီးလာကြစဉ် ကျွန်တော်က မေးခွန်းများ ထုတ်သော်လည်း၊ ဒဂုံတင်သည် ကျေနပ်အောင် မဖြေဆိုဘဲ ‘အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်လိမ့်မပေါ့ဗျာ’ ဟူ၍သာ ပြောလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်အောက်အောင်မစီးဘဲ ဆူးလေဘုရားအနီးတွင် လန်ချားကို လွှတ်လိုက်၍ ဖရောဇာလမ်းဘက်သို့ လျှောက်လာကြပြီးလျှင် ဆင်းခဲ့သော လမ်းအတိုင်း တိုက်ပေါ်သို့ ပြန်တက်၍ အခန်းထဲသို့ လုံခြုံစွာ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

ဂုံ။ ။ “သိပ်ဂွကျတဲ့ လူတယောက်ပဲဗျာ မန်းတင့်၊ မေးစရာရှိ အိမ်ကျမှ မေးရောပေါ့...”

မန်း။ ။ “ခင်ဗျား လုပ်လိုက်မှဖြင့် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဘယ်တော့မှ တင်တင်ကူးကူး ပြောမထားနှင့်ဘူး”

ဂုံ။ ။ “ပြောမထားနှင့်တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ လူတယောက်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဖွင့်ပြောထားပြီဆိုမှဖြင့် လက်တုန်တုန် ခြေတုန်တုန်နဲ့ အကုန်လုံး ဝှက်ကုန်မှာဗျာ၊ ဒါကြောင့် လူတယောက်ကို နှပ်ချင်ရင် ခင်ဗျားပါရောထည့်ပြီး ခင်ဗျားပါ အံ့အားသင့်အောင်လုပ်ပါမှ သဘာဝကျတော့တာကိုးဗျာ။ ခင်ဗျားသိထားနှင့်ရင် ဟန်မလုပ်တတ်တာနဲ့ အားလုံးပေါ်ကုန်ပြီးသားပဲ...”

မန်း။ ။ “ခင်ဗျား ခု ဘယ်လို လုပ်ခဲ့တာလဲ...”

ဂုံ။ ။ “ဘယ်လိုမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ဟောဒီမှာ...”

ဒဂုံတင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဂိုးဖလိပ်သံဘူးတခုကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ အဖုံးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်သို့ မှောက်တင်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့မြင်ခဲ့သော နားကပ်၊ လက်ကောက်၊ လက်စွပ်နှင့် ကြယ်သီးများသည် စားပွဲပေါ်တွင် တဝင်းဝင်းတလက်လက် ရှိနေကြလေ၏။

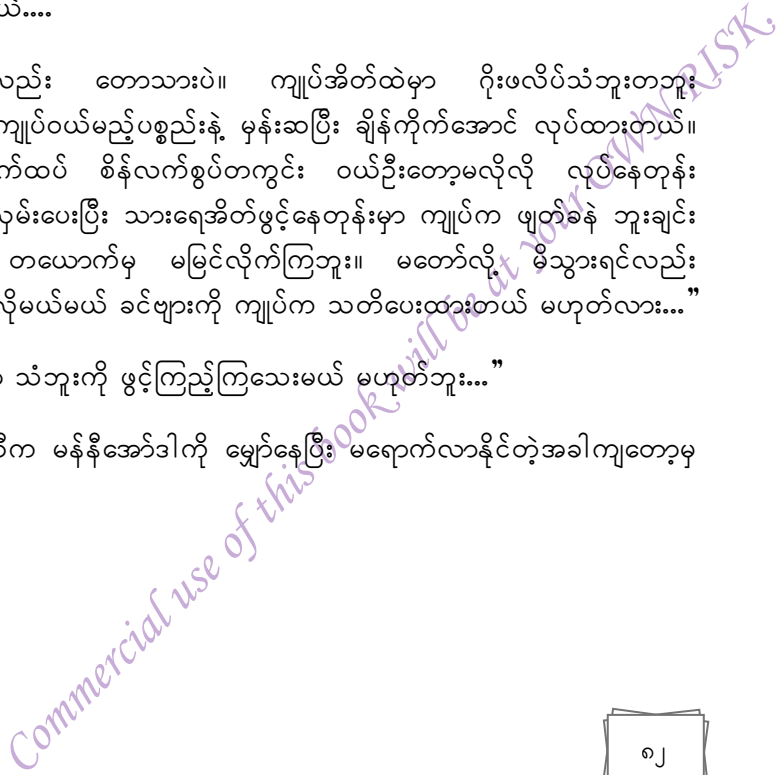
မန်း။ ။ “သံဘူးချင်း လဲယူလိုက်တာမှတ်တယ်....”

ဂုံ။ ။ “အစစ်ပဲ မန်းတင့်၊ ကိုယ့်လူကလည်း တောသားပဲ။ ကျုပ်အိတ်ထဲမှာ ဂိုးဖလိပ်သံဘူးတဘူး အပိုဆောင်ထားတယ်။ အလေးချိန်ကိုလည်း ကျုပ်ဝယ်မည့်ပစ္စည်းနဲ့ မှန်းဆပြီး ချိန်ကိုက်အောင် လုပ်ထားတယ်။ ဘယ်တုန်းက လဲလိုက်သလဲဆိုတော့ နောက်ထပ် စိန်လက်စွပ်တကွင်း ဝယ်ဦးတော့မလိုလို လုပ်နေတုန်း ဘာဘူက သူ့လက်ထဲက သံဘူးကို ကျုပ်ဆီလှမ်းပေးပြီး သားရေအိတ်ဖွင့်နေတုန်းမှာ ကျုပ်က ဖျတ်ခနဲ ဘူးချင်း လဲယူလိုက်တာ ခင်ဗျားရော ဘာဘူရော တယောက်မှ မမြင်လိုက်ကြဘူး။ မတော်လို့ မိသွားရင်လည်း နပန်းလုံးကြဖို့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် လိုလိုမယ်မယ် ခင်ဗျားကို ကျုပ်က သတိပေးထားတယ် မဟုတ်လား...”

မန်း။ ။ “ဟုတ်ပါပေဗျာ၊ တော်တော်နဲ့တော့ သံဘူးကို ဖွင့်ကြည့်ကြသေးမယ် မဟုတ်ဘူး...”

ဂုံ။ ။ “ဘာလို့ ဖွင့်လိမ့်မှာလဲဗျာ၊ ကျုပ်ဆီက မန်နီအော်ဒါကို မျှော်နေပြီး မရောက်လာနိုင်တဲ့အခါကျတော့မှ ဖွင့်ကြည့်ကြမှာပေါ့...”

မန်း။ ။ “နေရာကျပါပေဗျာ..”



ဂုံ။ ။ “နေရာကျတာ အသာထားပြီး၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ငွေဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ အလုပ်ရှိသေးတယ်ဗျ။ ခုတလောတော့ ကျုပ်က ဘယ်မှ မထွက်ဝံ့သေးလို့ ခင်ဗျားတာဝန်ယူရလိမ့်မယ် ဆရာကြီး...”

မန်း။ ။ “စိတ်ချပါဗျာ၊ ခင်ဗျားခိုင်းရင် ဘာမဆို လုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ...”

ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော်၏ စကားကြောင့် အားရသောအမူအရာနှင့် ကျွန်တော်၏ပန်းကို ကိုင်လှုပ်ရင်း “ဒီတလှည့်တော့ ခင်ဗျားက ဝန်ထမ်းလိုက်ပါဦးဗျာ၊ နောက်တခါတော့ ကျုပ်အလှည့်ပေါ့” ဟု ပြောလေရာ ဒဂုံတင့်က မည်ကဲ့သို့ တာဝန်ထမ်းသည်ကို နောက်တပတ်တွင် ဖော်ပြဦးမည် ဖြစ်ပေသတည်း။

U U U

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

တစ်ဏှပွတ်ဉာဏ်

လျင်မြန်သောဉာဏ်၊ ထက်မြက်သောဉာဏ်၊ နက်နဲသောဉာဏ်၊ ကြီးကျယ်သောဉာဏ် စသည်ဖြင့် ဉာဏ်အမျိုးမျိုးရှိပေရာ၊ ဦးစံရှားအစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စူးရှနက်နဲသော ဉာဏ်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံ၍ သူ့နေရာနှင့်သူ အဖိုးတန် အသုံးဝင်ပေ၏။ အချို့မှာ အလွန်နက်နဲ၍ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေးတော ဆင်ခြင်ရမည်ဆိုလျှင် မည်မျှလောက်ခက်ခဲသော ပြဿနာကိုမဆို ဖြေရှင်းနိုင်သော စွမ်းရည်သတ္တိရှိစေကာမူ၊ အကျဉ်းအကျပ်တွေ့၍ ရုတ်တရက် လွတ်မြောက်အောင် ကြံဆောင်ရမည့် ကိစ္စမျိုးတွင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိတတ်ကြလေသည်။ တခါတရံတွင် တဖက်က ပြောလိုက်သောစကားကို ရုတ်တရက်ချေပရန် အကြံမရဘဲ၊ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ခါမှ ဖြေကြားရန် စကားလုံးတွေ ပေါများနေ၍ မဆူးမရဲနှင့် ခံလိုက်ရသည်များကို ကြုံဖူးကြပေလိမ့်မည်။ ဤသည်ကား တစ်ဏှပွတ်ဉာဏ် ခေါ် ရုတ်တရက်ဉာဏ်ချိဉ်းခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်ပေတည်း။

ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ဒဂုံတင့်မှာ တစ်ဏှပွတ်ဉာဏ် အရာဌာနတွင် မှတ်တမ်းတင်လောက်သူ တယောက်ဖြစ်၍၊ ကျွန်တော့်မှာ ထိုသူနှင့် ပေါင်းသင်းမိခြင်းအတွက် ပျက်စီးရာသို့ တိုင်ခံရသော်လည်း စပါးကြီးမြေ ညှို့ခံရသောယုန်သည် မြေရှိရာဘက်သို့သာ ဦးလှည့်ပြေးသွားနေသကဲ့သို့၊ ကျွန်တော် မန်းတင့်မှာလည်း ဒဂုံတင့်ရှိနေသော စက်ကွင်းအတွင်းသို့ တပြေးတည်း ပြေးဝင်နေမိလေတော့သည်။ သို့သော် ခိုးဝှက်ခြင်းစသော မကောင်းမှုပြုသည်ကား တခြား၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း သစ္စာရှိသည်ကား တလမ်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် ဒဂုံတင့်တို့ ပြုခဲ့ဖူးသော ကိစ္စလေးတခုအကြောင်းကို ဖော်ပြရပေမည်။

ဒဂုံတင့်သည် အစိုးရဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်မိသော အပြစ်အတွက်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် ဝရမ်းပြေးအဖြစ်နှင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေခဲ့၍၊ ခေတ်ပြောင်းသဖြင့် မေ့လောက်ပြီထင်သော အချိန်တွင်မှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာ၍၊ အလုံရပ် ဆူဘာဘင်လမ်းတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အိမ်တလုံးငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ဒဂုံတင့်နှင့် ကွဲကွာနေသော အခိုက်၌ သတင်းထောက်ယောင်ယောင်၊ စာရေးဆရာယောင်ယောင်၊ ပွဲစားယောင်ယောင် နှင့် ဝမ်း မဝတဝ၊ ခါး မလုံတလုံဖြင့် နေလာခဲ့သော်လည်း၊ ဒဂုံတင့်ကို ညတညတွင် ညဈေးတန်း၌ တွေ့၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်

လိုက်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ယခင်က ပေါ့တော့တော့နှင့် တာဝန်မဲ့နေထိုင်ခဲ့ကြသော အနေအထိုင်မျိုးကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတမိသော စိတ်ရိုင်းများ ပေါ်ပေါက်လာပြန်လေတော့သည်။ ၎င်းနောက် ဒဂုံတင့်နှင့်အတူ စထရင်းဟိုတယ်သို့ တက္ကစီနှင့် သွား၍ ဘီယာ သုံးလေးလုံးစီ သောက်မိကြသော အခါ၌မူကား၊ နန်းရင်ဝန်အလုပ်၌ ခန့်မည်ဆိုစေကာမူ၊ ဒဂုံတင့်နှင့် ခွဲခွာ၍ သံဆူးကြိုးဝိုင်းကြီးအတွင်း၌ နေထိုင်ရန် အလိုမရှိတော့ပြီဟု အောက်မေ့မိလေတော့သည်။ ဒဂုံတင့်၏အရိန်သည် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ဤမျှလောက် ကြီးမားပါပေသည်။

ဆူဘာဘင်လမ်း၌ အတူတကွ နေထိုင်စအခါက ကျွန်တော်တို့သည် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အကြံအစည် မထုတ်ကြဘဲ၊ မစ်ရှင်လမ်း၊ ဟုမ်းလမ်း၊ ရှမ်းလမ်းစသော ရပ်ကွက်များရှိ ဥရောပတိုက်သား နေအိမ်ကြီးများမှ အသင့်အတင့်ပစ္စည်းများကို အစေခံများနှင့် ပူးပေါင်းထုတ်ယူခြင်း စသောအလုပ်ကလေးမျိုးလောက်ဖြင့် ကျေနပ်လျက်ရှိကြ၏။ ဒဂုံတင့်မှာ သူတပါး၏ပစ္စည်းကို ခိုးယူစေကာမူ နိုင်ငံခြားသားများ၏ပစ္စည်းကိုသာ ခိုးယူလေ့ရှိသဖြင့် တနည်းအားဖြင့် မျိုးချစ်စိတ်ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ တခါတရံတွင် အမျိုးသားပင်ဖြစ်လင့်ကစား သူ၏မျက်စိ၌ ဝှက်ကျသည်ဟု ယူဆသော လူကြားများနှင့် ဆင်းရဲသားထံမှ အတိုးကြီးစားသည်ဟု ထင်ရှားသော မြန်မာများကိုလည်း ချမ်းသာမလေးတတ်ချေ။ ခေါင်းရွတ်ဈေးသည်ကလေးများအား “နေ့ပြန်တိုး” ချေးသော မြန်မာပိုက်ဆံဝါလားတယောက်၏ ငွေသေတ္တာကို လစ်ဖူး၍၊ အသက်(၃၀) ကျော်သော အပျိုကြီးတယောက်၏ ရွှေခြေကျင်းကိုလည်း ဖြုတ်ယူဖူးလေသည်။ ဒဂုံတင့်၏ ထူးခြားချက်တခုမှာ အင်္ဂါမစုံသဖြင့် လုပ်ကိုင် မစားနိုင်သော သူတောင်းစားများကို တွေ့တိုင်း၊ သူ၏အိတ်ထဲ၌ ပိုက်ဆံရိခိုက်ဖြစ်လျှင် (၅) ကျပ်ထက်နည်း မထည့်ချေ။ တခါက မျက်မမြင် သားအဖနှစ်ယောက်တို့အား ငွေစက္ကူ ဆယ်တန်တချပ်စီ လှူဖူးသဖြင့် သားအဖ နှစ်ယောက်တို့မှာ မယုံကြည်နိုင်ဘဲ အခြားလူများအား ပြသနေသည်ကို ကြိုရဖူးလေသည်။ “ကျုပ်သဘောက မောက်လျှင်ဖြို၊ ချိုင့်လျှင်ဖို့၊ ဆိုတာမျိုး ဝါသနာရှိတယ်ဗျ” ဟု ကျွန်တော့်အား ပြောဖူးလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည်ဟုမ်းလမ်းစသော ရပ်ကွက်တလျှောက်တွင် ဘိုင်စကယ်ကိုယ်စီနှင့် လှည့်လည်ကျက်စားကာ “အလုပ်သစ်” ရှာကြသည်ဖြစ်၍၊ ၎င်းနယ်တိုက်ရှိ လူများက ဘိုင်စကယ်နှင့်လည်သော သူခိုးများ ထနေကြောင်းနှင့် သတင်းစာတိုက်များသို့ သတင်းပေးပို့နေကြလေပြီ။ တဦးသော ဆောင်းပါးရှင်က လူမြင့်မြင့် တယောက်နှင့် ပုပုတယောက်ကို သတိပြုဖို့ ရေးသားထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ သတင်းစာဖတ်ရင်း ရယ်ကြရသေး၏။

ကျွန်တော်၌ ဖိုးတေ အမည်ရှိ တပည့်တယောက်ရှိရာ ဒဂုံတင့်မှာ တပည့်ချစ်အောင် လုပ်တတ်သော အမူအရာ ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ရောက်လာပြီးသည့်နောက် သုံးလေးရက်အတွင်းတွင် ကျွန်တော်၏တပည့်မှာ သူ၏တပည့် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော့်အား ‘ဆရာ’ ဟု ခေါ်၍ ဒဂုံတင့်ကိုမူ ‘ဆရာကြီး’ ဟု ခေါ်နေခဲ့လေပြီ။ စင်စစ်မှာ ကျွန်တော်ကပင် အနည်းငယ်အသက်ကြီးသောကြောင့် မခံချင်သလိုလိုဖြစ်မိ၏။ သို့သော် အရပ်မြင့်သည့် အတွက်ကြောင့် ခေါ်လေသလော မပြောတတ်ပေ။ ညဉ့်အချိန်များ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ဘိုင်စကယ်တစ်စီးနှင့် ထွက်၍ လည်ကြရာတွင် ဘိုင်စကယ်နှင့်လည်သော သူခိုးများ ရှိသည်ဆို၍၊ ၎င်းတို့ကို မိအောင်ဖမ်းပေးပြီး ဆုငွေထုတ်ကြဖို့ အကြံရှိသည်ဟု ဖိုးတေအား ပြောထားကြ၏။ ဒဂုံတင့်၌ လျှို့ဝှက်သော ခြောက်လုံးပြူးတလက် ရှိရာ၊ ဖိုးတေသည် ဤအကြောင်းကို မသိချေ။

တညသ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ဟုမ်းလမ်းဘက်၌ရှိသော အိမ်ကြီးတဆောင်တွင် မိုးကုတ်မြို့မှ ပတ္တမြားများဝယ်၍ ဆင်းလာသော အမေရိကန်ဧည့်သည်တယောက် တည်းခိုလျက်ရှိကြောင်း၊ သတင်းရသည်နှင့် ဤအကြောင်းကို သုံးလေးရက် စုံစမ်းပြီးသည့်နောက်တွင်၊ အိမ်မှထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ဧည့်သည်သည်

Commercial use of this book will be at your own RISK

ပတ္တမြားများကို ဂျင်မခါနာကလပ်သို့ နေ့တိုင်းသွား၍ပြသည်ဟု သတင်းရသဖြင့် ဘဏ်တိုက်၌ အပ်မထားဘဲ ၎င်းနေအိမ်တွင် မီးခံသေတ္တာနှင့် ထည့်ထားသည်ဟု တွေးထင်ရ၏။ ဧည့်သည် အမေရိကန်သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပတ္တမြားရင်ထိုး တခုတည်းပင် သုံးလေးသောင်းတန်သည်ဆိုသောကြောင့် ကြံစည်ဖို့ လုံလောက်နေလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် ညဉ့် (၁၁) နာရီကျော် အချိန်တွင်၊ ဘိုင်စကယ်ကိုယ်စီနှင့် ဆူပါဘင်လမ်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၍ ဟမ်းလမ်းတံတားကြီးပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါတွင် ပတ္တမြားရင်ထိုးသော ရဲအဖွဲ့နှင့် ဆုံမိ၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ခြင်း ခံရသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်၌ တာဖတာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ မောင့်ကျက်သရေ ခေါင်းပေါင်း၊ ဘန်ကောက်လုံချည် စသည်တို့ဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသည်ဖြစ်၍ ရဲများက မင်္ဂလာဆောင်တခုမှ ပြန်လာ၍၊ နောက်ကျနေသော ဧည့်သည်များဟူ၍ မှတ်ထင်သည့် လက္ခဏာနှင့် ခေါင်းဆောင် ရာဇဝတ်အုပ်က “ဂွဒ် အီးဗန်း၊ ဂျင်းတလ်မင်း” ဟု နှုတ်ဆက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့က “ဂွဒ်အီးဗန်း၊ ဘွိုင်စ်” ဟု ခပ်ရွှင်ရွှင်အသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ကြ၏။ ဘွိုင်စ် (သူငယ်တို့) ဟူသောစကားကို သုံးခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အကြီးစားလူများ ဖြစ်သွားကြလေပြီ။

ရည်မှန်းသော အိမ်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းကြီးအတွင်း၌ တည်ရှိ၍ ဝင်းတံခါးနှစ်ခု ရှိ၏။ တံခါး (၂) ခု အကြားတွင် ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းကြီးရှိ၍ မြက်ခင်းပေါ်၌ ပန်းပင်များ စိုက်ထားလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ဝင်းတံခါးမှ ဝင်ကြပြီးနောက် ဘိုင်စကယ်များကို မြက်ခင်းပေါ်ရှိ ပန်းပင်များအကြားတွင် ထောင်ထားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ရှေ့၌ရှိသော လှေကားမှမတက်ဘဲ အိမ်နံဘေးသို့ ပန်းသွား၍၊ မှန်တံခါးကို စိန်နှင့်ဖြတ်ပြီးလျှင် လက်လျှိုလောက်သော အပေါက်မှ ဒဂုံတင့်က လက်နှုတ်ကာ မင်းတုံးကို ဖြုတ်လေ၏။ ကျွန်တော်၏တာဝန်မှာ ဒဂုံတင့်အလုပ် လုပ်သည်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးပြရုံမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ပြတင်းပေါက်ပွင့်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများထားသော အခန်းတခန်းထဲသို့ ရောက်နေ၍ အခန်းကို အပြင်မှ မင်းတုံးချလျက် ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အခန်းတံခါးမှာ သုံးထပ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးဖြစ်ရာ၊ ဒဂုံတင့်သည် အညာသား ပန်းပဲဆရာ တယောက်ထံမှ အထူးမှာယူလုပ်ထားသဖြင့် ပျဉ်ပြားကိုပင် အဝိုင်းလိုက် ပြတ်ထွက်အောင် လှီးနိုင်သည့် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်လေ၏။ ၎င်းဓားဖြင့် သုံးထပ်သားတံခါးလောက်မျှကို ပြတ်အောင်လှီးရန်မှာ ဒဂုံတင့်အဖို့ အလျှင်းပင် မခဲယဉ်းချေ။ ကျွန်တော်က တချက်တချက်တွင် မီးထိုးပြ၍ ဒဂုံတင့်က တံခါးကို လှီးသဖြင့် လက်နှိပ်သောအောင် အပေါက်ဝိုင်းတခုဖြစ်လာသောအခါ ဒဂုံတင့်သည် ဓားမြှောင်ကို ကျွန်တော့်လက်သို့ အပ်ထား၍ မင်းတုံးကို ဖြုတ်ရန် အပေါက်ငယ်မှ လက်လျှိုလိုက်၏။

ဒဂုံတင့်၏လက်သည် အခြားဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် “အမယ်လေးဗျ” ဟု ဒဂုံတင့်က တီးတိုး ညည်းထွားလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်၏။ ဒဂုံတင့်မှာ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် ညည်းထွားတတ်သူတယောက် မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ ဒဂုံတင့်”

“ကျုပ်လက်ကို ဟိုဘက်က ဖမ်းကိုင်ထားတယ်ဗျ”

ယင်းသို့ပြောဆဲတွင် ဒဂုံတင့်သည် မိမိ၏လက်ကို ပြန်နှုတ်ရန် ခွန်အားရှိသမျှ ကြိုးစားပါသော်လည်း၊ လက်မောင်းနှင့် သစ်သားစွန်းတို့ပွတ်တိုက်သဖြင့် အသားနီများသာ လန်ထွက်တော့သည်။ လက်ကို

Commercial use of this book will be at your own risk

ပြန်နှုတ်ရန်ကား မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း ဒဂုံတင့်၏လက်မောင်းပေါ်သို့ အခြားဘက်မှ မီးထိုးပြထားသဖြင့် လင်းလျက်ရှိသည်ကိုလည်း အပေါက်ငယ်မှ မြင်နိုင်ပေ၏။ ထို့ပြင် တံခါး၏ အခြားဘက်မှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် “ကြိတ်လိုက်ကွ၊ ဘန်နီ” “မလွတ်နေနဲ့ကွနော်” “သိပ်တော်တဲ့ ဘန်နီကွ” စသည်ဖြင့် လူငယ်များ အသံဖြင့် အားပေးကြ၍၊ တယောက်က “စိတ်သာချပါ၊ မလွတ်စေရပါဘူးကွ” ဟု ပြန်ပြောလျက် ရှိ၏။ ဤတွင် ဒဂုံတင့်သည် လွတ်နေသော လက်တဖက်ဖြင့် ကျွန်တော်၏ကျောကို ပုတ်လျက် “ကျုပ်တော့ မိသွားပြီဗျို့၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားသာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပေတော့” ဟုပြော၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က “ဒါဖြင့် အပေါက်ကနေပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်ပါတော့လားဗျ” ဟု ပြောမိရာ၊ အကယ်၍ ကျွန်တော်၏လက်ထဲ၌ သေနတ်ရှိခဲ့ပါမူ ဒဂုံတင့်ကို ကယ်လိုသည့်အတွက် ပစ်မိပေလိမ့်မည်။ ယခုမူကား ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော့်အား ဘယ်အခါမျှ သေနတ်ကိုင်ခွင့် မပြုဘဲ၊ သူသာလျှင် သေနတ်ကိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ။

“ကျုပ်တို့ အိမ်မှားနေပြီ မန်းတင့်ရေ၊ ဒါက ညကျောင်းဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်ဖြစ်နေပြီ၊ ကလေးတွေကို မပစ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်သာ အမိခံပါတော့မယ်၊ သို့သော် ခင်ဗျားတော့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပေတော့ဗျို့၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး သူငယ်ချင်း၊ လောကဓံဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ထိုက်နဲ့ ကျုပ်ကံ ထားခဲ့ပြီး၊ ခင်ဗျားသာ ကိုယ်လွန်ရုန်းပါတော့ သူငယ်ချင်း” ဟု ဆိုကာ ကျောကို ပုတ်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဒဂုံတင့်ပြောသည့်အတိုင်း အပြင်သို့ ထွက်လာ၍ စဉ်းစားမိ၏။ အကယ်၍ ငါ၏လက်ကို တယောက်ယောက်က ကိုင်ဖမ်းထားခဲ့လျှင် ဒဂုံတင့်က ငါ့ကို ပစ်၍ထွက်သွားချေမည်လော၊ ဤလူကား သူငယ်ချင်းတယောက်ကို အကျဉ်းအကျပ်ထဲ၌ ပစ်ထား၍ ထွက်သွားမည့်လူ မဟုတ်ချေ။ ငါ့အတွက် ဒဂုံတင့်လုပ်သလို၊ ဒဂုံတင့်အတွက် အဘယ်ကြောင့် ငါမလုပ်ဘဲ နေရမည်နည်း။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ဒိုက်ဗင်ထိုး၍ထွက်ခဲ့သဖြင့် ကျောက်စရစ်ခဲများပေါ်သို့ ကျ၍ လက်များနှင့် ခူးတို့တွင် ကပ်နေသော ကျောက်ခဲကလေးများကို ပုတ်ခါချစဉ် မည်ကဲ့သို့ ပြုရမည်ဟု အကြံမရသေးချေ။ သို့နှင့် အိမ်နံဘေးမှ ပတ်၍ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်လာသဖြင့်၊ လှေကားရင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အပေါ်သို့ တက်သွား၍၊ အခန်းထဲသို့စွပ်မိစွပ်ရာ ဝင်သွားသည်တွင် ဘုံကပြားကလေးငါးယောက်တို့ စုဝေးလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရ၍ “ဟိုဘက် ဥယျာဉ်ထဲ ရောက်သွားပြီ မောင်တို့” ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ကပြားကလေးများက “ဘယ်သူလဲဗျ၊ ဘယ်သူရောက်သွားတာလဲ” ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က “ပြတင်းပေါက်က ဒိုက်ဗင်ထိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူဟာလေ”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ဗျို့၊ နှစ်ယောက် ဝင်လာတဲ့အနက် တယောက်လွတ်ထွက်ပြေးပြီ ထင်တယ်”

“ငါက ဘိုင်စကယ်စီးလာရင်း မင်းတို့ ပြတင်းပေါက်ဆီက မီးရောင်မြင်လို့ လာကြည့်တာပဲ၊ ဟေ့လူတွေ ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

စင်စစ်မှာ ဒဂုံတင့်၏လက်တဖက်ကို အတွင်းဘက်မှ ကိုင်ဖမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်သိပြီး ဖြစ်သော်လည်း မသိချင်ဟန်ပြု၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်၌ တုတ်တုတ်ဝဝနှင့် ဗလကောင်းလှ၍၊ ‘ဂင်တို’ အဆက်ရှိသော ကပြားကလေး တယောက်သည် အပေါက်မှ လျှိုလျက်ရှိသော ဒဂုံတင့်၏လက်ကို၊ မိမိ၏လက်တဖက်ဖြင့် လက်ဖဝါးချင်းအပ်ကာ ကိုင်ထား၍ အခြားလက်တဖက်ဖြင့် ဒဂုံတင့်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို

ဖမ်းကိုင်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုသူငယ်မှာ ခွန်အား ညှစ်ထုတ်နေရသည့်အတွက် မျက်နှာများ နီမြန်းလျက်ရှိရာ၊ လက်တဖက်ကို နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ဖမ်းထားခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ဒဂုံတင့် မရုန်းနိုင်ဘဲ ရှိရခြင်း ဖြစ်၏။ အပေါက်ကလေးမှ သစ်သားအစွန်းအစ တို့သည်လည်း ဒဂုံတင့်၏လက်မောင်းကို ခြစ်မိထားသဖြင့် အရေများ လန်လျက်ရှိတော့၏။ ကျန်သော သူငယ်ကလေးများကမူ ကိုင်ဖမ်းထားသော ဘန်နီ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဆွေဆွေခုန်လျက် ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်၏အသံကို ဒဂုံတင့် ကြားလျှင် အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ရောက်နေကြောင်းကို သိ၍၊ အားရှိစေဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်၊ ကျွန်တော်က အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် မေးလား မြန်းလား ပြုလုပ်ရာတွင် ...

“သိပ်ကျယ်ကျယ်ကြီး မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ အပေါ်ထပ်က လူတွေ နိုးကုန်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘာသာ မိအောင် ဖမ်းပြချင်လို့ပါဗျာ”

“ဪ... ဪ... မင်းတို့က သူခိုးတယောက် မိထားသကိုးကွယ်၊ အပြင်ဘက်မှာ တယောက်ကျန်သေးတယ် မောင်တို့၊ မိဖမ်းကြပါဦးတော့လား၊ ဟိုကောင် ခြေထောက်နာသွားတယ် ထင်တယ်ကွ၊ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ဖမ်းနိုင်တယ်”

“ဟုတ်လားဗျို့ ... လာကြဟေ့ ငါ့လူတို့၊ထွက်ဖမ်းကြစို့လားဟေ့”

“ဝင်းထရုံပေါ် ကျော်တက်သွားပြီ ထင်တယ်ကွ”

“လာကြပါကွ ငါ့လူတို့၊ လိုက်ဖမ်းကြစို့လားကွာ”

သူငယ်ကလေးများလည်း လှေကားဆီသို့ သွားမည်ပြုကြစဉ် ဒဂုံတင့်ကို ဖမ်းထားသော ဘန်နီ ဆိုသူက... ..

“ဟေ့လူများ ... ငါတယောက်တည်း ပစ်မထားခဲ့ကြနဲ့ကွာ၊ သိပ်ရုန်းနေတယ်ကွ”

“နှစ်ယောက်စလုံးကို မိအောင် ဖမ်းမလို့ကွ ဘန်နီရ”

“မိအောင် ဖမ်းတာ ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ၊ ငါ့တယောက်တည်း ပစ်ထားလို့”

ဤတွင် ကျွန်တော်က ဘန်နီ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါကူပြီး ကိုင်ပေးပါ့မယ်၊ သူတို့ဟာ သူတို့ သွားကြပါစေ၊ အပြင်ဘက်မှာ ငါ့အဖော်တယောက် ရှိပါတယ်၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် ငါသွားခေါ်မှာပေါ့ကွ”

“ဒီလိုဖြင့် ကောင်းပါရဲ့ဗျာ ... ကျေးဇူးပါပဲ”

ထိုအခါ သူငယ်လေး ငါးယောက်တို့သည် ကျွန်တော်နှင့် ဘန်နီကို ထားခဲ့၍ အပြင်သို့ ထွက်ပြေးကြလေ၏။ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ ကျွန်တော်က ဘန်နီအား ...

“သူခိုးတွေ ဝင်တာကို မင်းတို့က ဘယ်လိုလုပ် သိကြသလဲကွ”

Commercial use of this book will be at your own RISK

“ကျွန်တော်တို့က ဆရာကြီးမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေးအောက်ထပ်ဆင်းလာပြီး စမ်းချောင်းဘက်က ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်စားနေကြတုန်းပျဉ်ပြားကို လှီးနေတာမြင်လို့ တိတ်တိတ်ကလေး ချောင်းနေကြပြီး လက်ကြီးဝင်လာတော့မှ ကျွန်တော်က ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်တာဗျ”

ထိုအတောအတွင်း အခန်းအခြေအနေကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ရာတွင် စားပွဲပေါ်၌ ဖက်များနှင့် စက္ကူများကို တွေ့ရ၏။

“ကိုင်း ဖယ်ကွာ ငါ့လူ၊ မင်းညောင်းရင် ငါတလှည့် ကိုင်ထားမယ်လေ”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းညောင်းနေပြီ ငါသိတယ်”

“နေပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော် ကိုင်ထားနိုင်ပါတယ်”

ဘန်နီသည် သူခိုးကို တယောက်တည်း ကိုင်ဖမ်းထားသည်ဟူ၍ အသားယူလိုဟန် တူ၏။

“မဖြစ်ဘူးကွ၊ မင်းကိုင်ဖမ်းထားလို့ လွတ်သွားမှာ စိုးရတယ်၊ ဖယ်ပေး ငါတလှည့် ကိုင်ထားမယ်”

ကျွန်တော်သည် အတင်းငြင်းနေသော ဘန်နီကို ဖယ်ရှားဖို့ကြိုးစားရာ၊ ဘန်နီက ဖယ်မပေးဘဲ ဇွတ်တွယ်နေသည်နှင့် သူ၏လည်ပင်းကို ကိုင်ညှစ်ရလေတော့သည်။ ဒဂုံတင့်နှင့် တွဲ၍ လုပ်ခဲ့ရသော အလုပ်များအနက်၊ သတ္တိရှိ၍ ဇွဲကောင်းလှသော သူငယ်ကလေး ဘန်နီ၏လည်ပင်းကို ကိုင်ညှစ်ရသော အလုပ်သည် အယုတ်မာဆုံးဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဤသို့မှ မလုပ်ခဲ့လျှင် ဒဂုံတင့်အဖို့ လွတ်လမ်းမမြင်ချေ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် အရေးအကြီးဆုံးသော ကိစ္စမှာ ဒဂုံတင့်လွတ်မြောက်ရေးပင် ဖြစ်၍၊ ထိုအတွက်ဆိုလျှင် ဘန်နီ ကိုသာမက တအိမ်လုံး တရပ်လုံးကို ဒိုင်းနမိုင်းနှင့် ခွဲဖို့လည်း အသင့်ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ဖယ်မပေးဘဲ အတင်းတွယ်ထားသော ဘန်နီ၏လက်ကို ဖြုတ်မရသည်နှင့် ၎င်း၏လည်ပင်းကို ကိုင်ဖမ်း၍ လည်မျိုကို ညှစ်လိုက်ရာ ခမျာကလေးမှာ တခွီခွီဖြစ်ရာမှ ကျွန်တော်၏လက်ထဲတွင် ပျော့ခွေကျသွားလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ အသားနီလန်၍ သွေးရဲရဲရှိနေသော ဒဂုံတင့်၏လက်သည် ဘန်နီ၏ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းမှ လွတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ အထက်သို့ လှမ်း၍ မင်းတိုးကို ဖြုတ်ပြီးလျှင် ဒဂုံတင့်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ကူးဝင်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏အထင်မှာ ဒဂုံတင့်သည် လွတ်လပ်ခြင်းရသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ပြေးလိမ့်မည်ဟု ထင်မိရာ၊ ယခုမှ လူတွေ့နိုးနေသဖြင့် အန္တရာယ်မကင်းသော ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ကူးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် အံ့ဩစွာ နှင့် ကြည့်နေမိလေသည်။

ဒဂုံတင့်က “ကိုင်ထားဦးဗျာနော်” ဟု ပြောလျှက် အခက်အခဲကြုံရသည့်အခါ အသုံးပြုရန်အတွက် အမြဲဆောင်လေ့ရှိသော ကလိုရီဖောင်း (မေ့ဆေး) ပုလင်းကလေးကို အိတ်ထဲမှထုတ်၍ လက်ကိုင်ပုဝါပေါ်၌သွန်ထည့်ပြီးလျှင် ဘန်နီ၏နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ပေါ်တွင် အုပ်ပေးလိုက်ရာ၊ ဘန်နီကလေးမှာ မေ့သွားရှာလေတော့သည်။

Commercial use of this book will be an offence under the Copyright Act 1957.

ကျွန်တော်တို့ ပြုခဲ့သမျှသော အလုပ်များအနက်တွင် ဤအလုပ်မှာ ဂုဏ်မယူမိဆုံး၊ အရှက်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ပြန်တွေး၍ ယူကျုံးမရဖြစ်မိသည့်အခါတိုင်း “ကပြားကပဲ” ဟူ၍ ဖြေလိုက်ရပေတော့သည်။ ထို့ပြင် လည်ပင်းကို ညှစ်၍ သူ၏လက်ကို အတင်းဖြုတ်ရခြင်းသည် ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲ၍ ဖြုတ်ရခြင်းထက် ကောင်းသေးသည်ဟူ၍လည်း ဖြေရလေတော့သည်။

ဘန်နီ မေ့သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် သူငယ်ကို နှစ်ယောက်ချီ၍ တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ထားသောအခန်းထဲသို့ သွင်းပြီးလျှင် တံခါးကို အပြင်မှ ပိတ်မြဲတိုင်းပိတ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ခေါင်းပေါင်း၊ အုပ်ပေါင်းများ နှင့် သားသားနားနားဝတ်ထားခြင်းကို အားကိုးလျက် လူကောင်းသူကောင်းများသဖွယ် အိမ်ရှေ့မှဆင်းသွားကြမည်အကြံနှင့် အိမ်ရှေ့သို့လျှောက်လာကြရာတွင်။ အပေါ်ထပ်လှေကားမှ ဆင်းလာသော ကပြားကြီးတယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လှေကားနှင့်တကွ အောက်ထပ်တထပ်လုံး ဓာတ်မီးများ ဖွင့်ထားပြီးဖြစ်၍ ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိ၏။ ကပြားကြီးမှာ အသက် (၄၀) ခန့်ရှိ၍ ဝဝတုတ်တုတ်နှင့် ညဝတ်ဘောင်းဘီများ ဝတ်ထားလျက် ရှိ၏။ လူကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ လှေကားပေါ်မှ ရုတ်တရက် တန့်ရပ်ကာ မျက်လုံးပြာကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်လျက် -

“ဟေ့လူတွေ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ”

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆောင်ပြုလျက် -

“ခင်ဗျားတို့ အိမ်ကို သူခိုးတွေ ဖောက်ဝင်နေလို့၊ ခင်ဗျား သားတွေက ... ”

“သား မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တွေပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့လား၊ တပည့်တွေက သိလေတော့ သူခိုးတွေ မောင်းထုတ်ပြီး လိုက်ဖမ်းနေကြလေရဲ့ဗျား”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က ဘယ်နှယ် ရောက်နေကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ဘိုင်စကယ်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်က ပြန်လာလို့ ဒီအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူခိုးတယောက် ဒိုင်ဗင်ထိုးထွက်ပြေးလာတာ မြင်လိုက်ရတယ်၊ ခုလောက်ရှိ ဟိုဘက်က ဝင်းထရုံပေါ် ကျော်ထွက်ပြေးပြီမှတ်တယ်”

ထိုခဏ၌ ကပြားလေးတယောက်သည် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဘာမှ မတွေ့လိုက်တော့ဘူး ခင်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ... ဒီလူတွေ ပြောတာ အမှန်ပေါ့”

ကျွန်တော်က “ဟိုတံခါးကို ဖောက်ထားတာ မမြင်ဘူးလားဗျ”

ထိုခဏ၌ အခြားသော သူငယ်များ ပြန်ရောက်လာကြ၍ -

“ဟေ့ ... ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဘန်နီကောကွ”

Commercial use of this book will be at your own risk

“ဘန်နီ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲကွ”

“ခုနင်က ဘန်နီ ဒီမှာ ရှိရစ်တယ်၊ အခု ဘယ်ရောက်သွားတာလဲကွ” စသည်ဖြင့် တယောက်တခွန်း အံ့ဩစွာနှင့် ပြောနေကြ၏။

ထိုအခါ လှေကားပေါ်၌ ရပ်လျက်ရှိသော ကျောင်းဆရာက -

“ဟေ့ ငါ့တပည့်များ၊ မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ဒီလူတွေက ဘယ်ကရောက်လာပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ အလို ... စားပွဲပေါ်မှာ ဖက်ရွက်တွေ၊ စက္ကူတွေ ပါကလားကွယ်တို့၊ မင်းတို့ အရပ်ထဲက ဘာတွေ ဝယ်စားထားကြတာလဲ”

ဤတွင် အသက် (၁၈) နှစ်ခန့်ရှိ ကျောင်းသားများအနက်တွင် အကြီးဆုံးသောသူငယ်က -

“ကျွန်တော်တို့ ဆာလွန်းလို့ ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်စားကြပါတယ် ဆရာကြီး”

“ခေါက်ဆွဲဆိုတာ ဘာလဲ”

“တရုတ်ရောင်းတဲ့ မုန့်ပါ ဆရာကြီး”

“ဪ ... ဪ ... ဪ၊ ကိုင်း ... ကိုင်း ခေါက်ဆွဲအသာထားပြီး မင်းတို့အဖြစ်ပျက်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး ရောဘတ်”

ထိုအခါ ရောဘတ် ဆိုသောသူငယ်သည် ထိုညဉ့်အဖြစ်အပျက်ကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြလေ၏။ အိပ်ဖို့ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးသည့်နောက် ထိုအခန်း၌ အိပ်ကြသော ကျောင်းသား (၆) ယောက်အနက် (၄) ယောက်တို့က ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည်ဟု အကြံပေးရာ၊ (၆) ယောက်လုံးတွင် ပိုက်ဆံအကြွေ တစ်ကျပ်ရှစ်ပဲ ရှိသည်နှင့် (၆) ယောက်လုံးဆင်း၍ ခေါက်ဆွဲဝယ်စားရန် သဘောတူကြကြောင်း၊ (၆) ယောက်အနက် (၄) ယောက်က ပိုက်ဆံရှိ၍ ကျန် (၂) ယောက်က ဗားကရာလမ်းသို့သွားပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်ပေးရန် တာဝန်ယူကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အဲလ်ဖရက်နှင့် ဂျင်မီ တို့က ခေါက်ဆွဲကြော် သွားဝယ်ခဲ့၍ စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြစဉ်၊ သစ်သားကို ဓားနှင့်လှီးဖြတ်သော အသံများ ကြားရ၍ ထကြည့်ကြကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောလျက်ရှိစဉ် ကျောင်းဆရာလုပ်သော လူကြီးသည် ရောဘတ်၏စကားကို နားထောင်ခြင်းထက်၊ ကျွန်တော်တို့ (၂) ယောက်ကို မသင်္ကာခြင်း၌ ပို၍ စိတ်ဝင်စားဟန်တူသည်ဟု ကျွန်တော်အကဲခတ်မိလေသည်။ သို့သော် ထိုသူသည် တပည့်များက တိတ်တဆိတ်ခေါက်ဆွဲဝယ်စားခြင်းထက် သူခိုးဝင်သည်ကို သိလျက်နှင့် သူ့ကို မခေါ်ကြသည့်အတွက် အပြစ်တင်လိုသည့် အမူအရာမျိုး ရှိ၏။

“မင်းတို့နယ်ကွယ်၊ အိမ်ထဲ သူခိုးဖောက်ဝင်တာတောင် ငါ့ကို မခေါ်ကြဘဲကိုးကွယ်”

“သူခိုးတယောက်ရဲ့ လက်ကို မိထားတော့ ဘန်နီက ဆွဲထားပြီး ကျွန်တော်တို့က ဒုတိယလူနောက်ကို ဆင်းလိုက်ပြေးကြတယ် ဆရာကြီး”

“ဘန်နီ တယောက်တည်း ကျန်နေရစ်သလား”

“ဟောလူကြီးလည်း ဘန်နီနဲ့ အတူတူ နေရစ်တယ် ဆရာကြီး၊ ဘန်နီအကြောင်း သူ့ကို မေးကြည့်ပါတော့”

Commercial use of this book will cost you more than it's worth

ထိုအခါ ဆရာကြီးနှင့်အကွ ကျောင်းသားများသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ ကျွန်တော်ကမူ စိတ်ကူးထားပြီးဖြစ်၍ အဖြေပေးရန် အသင့် ရှိ၏။

“အဲလေ မင်းတို့အား ရှိတုန်းက၊ လမ်းပေါ်မှာ စောင့်နေတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေကို သွားခေါ်ချေမယ်လို့ ပြောတာကို မင်းတို့ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

ကျောင်းသားတယောက်က ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်သတိရတယ်၊ ဒီလိုပဲ ခင်ဗျား ပြောတယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့လူ ဘန်နီကို ထားခဲ့ပြီး၊ ငါ့လူကို သွားခေါ်လို့ ဒီပြန်ရောက်လာတော့ ဘန်နီ မရှိတော့ဘူးကွယ့်၊ နိုင်အောင် ကိုင်မထားနိုင်လို့ လွတ်ပစ်လိုက်ရလေသလား၊ သို့မဟုတ် အပေါ်ထပ်တက်ပြီး ဒီပြင်လူတွေကို သွားခေါ်လေသလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး”

“ဘန်နီ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုမလုပ်တတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်သိတယ်” ဟု ပြောလျက် ဆရာကြီးဆိုသော လူသည် မျက်လုံးပြာကြီးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ထိုအချိန်မှစ၍ မျက်လုံးပြာသော လူမျိုးကွဲတယောက်ကို တွေ့တိုင်း တုန်လှုပ်မိလေတော့သည်။

“ဒုတိယ သူခိုးနောက် လိုက်ချင်လိုက်ပြေးမှာပေါ့ ခင်ဗျ”

“ဘန်နီက ဒီလိုဝါသနာမျိုး မရှိဘူး၊ ကျွန်ုပ် သိတယ်၊ တခုဆို တခုတည်း စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်”

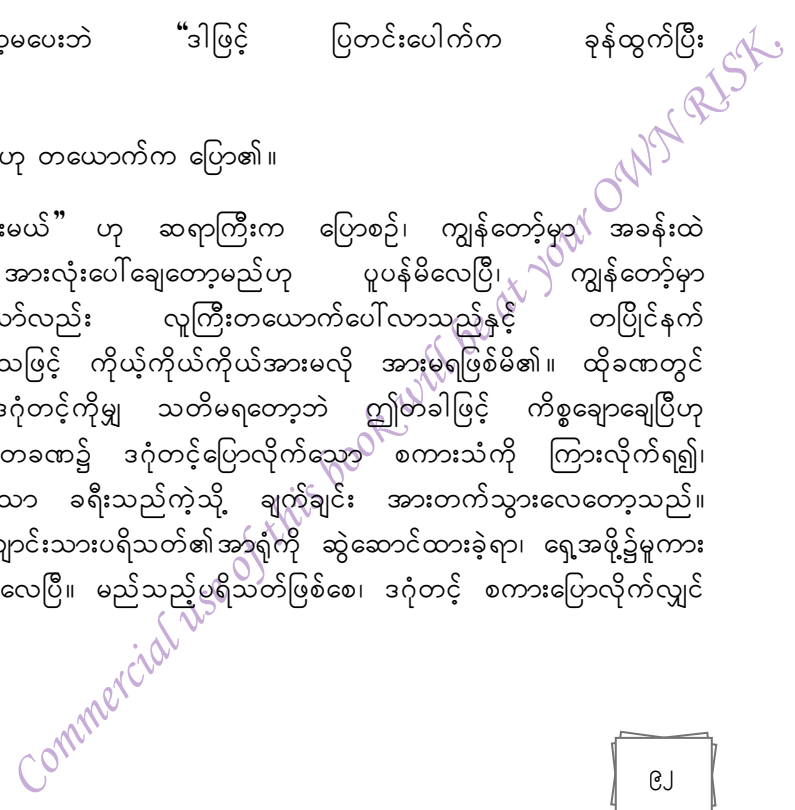
ဤတွင် ရောဘတ်ဆိုသော သူငယ်ကလည်း ...

“ဘန်နီက အင်မတန် စိတ်ချရတဲ့ လူကလေးပါ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က အကိုင်ခိုင်းထားကြတာပဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း အလျှော့မပေးဘဲ “ဒါဖြင့် ပြတင်းပေါက်က ခုန်ထွက်ပြီး လိုက်ပြေးလေရောလားဗျာ”

“တံခါးလည်း ပိတ်လို့ပါကလား” ဟု တယောက်က ပြော၏။

“နေကြဦး၊ ငါသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆရာကြီးက ပြောစဉ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အခန်းထဲ မေ့လျက်ရှိသော သူငယ်ကိုတွေ့၍ အားလုံးပေါ်ချေတော့မည်ဟု ပူပန်မိလေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ လူငယ်ကလေးများကို လှည့်စားနိုင်ခဲ့သော်လည်း လူကြီးတယောက်ပေါ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် အဆင်ပြေအောင် လှည့်စားရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားမလို အားမရဖြစ်မိ၏။ ထိုခဏတွင် ကျွန်တော့်မှာ နောက်၌ရပ်လျက်ရှိသော ဒဂုံတင့်ကိုမျှ သတိမရတော့ဘဲ ဤတခါဖြင့် ကိစ္စချောချေပြီဟု အောက်မေ့လိုက်မိ၏။ သို့ရာတွင် နောက်တခဏ၌ ဒဂုံတင့်ပြောလိုက်သော စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၍၊ ကျွန်တော့်မှာ သဲကန္တာရထဲတွင် ရေတွေ့သော ခရီးသည်ကဲ့သို့ ချက်ချင်း အားတက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအချိန်သို့တိုင်အောင် ဆရာကြီးသည် ကျောင်းသားပရိသတ်၏အာရုံကို ဆွဲဆောင်ထားခဲ့ရာ၊ ရှေ့အဖို့၌မူကား ဒဂုံတင့်သည် ထိုသူ၏နေရာကို လုယူလိုက်လေပြီ။ မည်သည့်ပရိသတ်ဖြစ်စေ၊ ဒဂုံတင့် စကားပြောလိုက်လျှင်



နားစိုက်ကြရသည်သာ ဖြစ်လေရာ၊ ကျောင်းသားများသည်လည်း ဒဂုံတင့်၏အသံကို ကြားကြ၍ သူ့ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်ကြ၏။

“ကျွန်ုပ် တခုပြောပါရစေ” ဟု ဒဂုံတင့်က စကားပလ္လင် ခံလိုက်သည်တွင် ပရိသတ်၏ မျက်လုံးများသည် သူ၏မျက်နှာသို့ တန်းခနဲ စိုက်သွားကြ၏။

“ဘာလဲဗျ” ဟု ဆရာကြီးက ပြောလျက် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဒဂုံတင့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့က အစအဆုံး သိချင်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဘိုင်စကယ်တွေက အပြင်ဘက်မှာ ထားပစ်ခဲ့မိလို့ တဆိတ်လောက် သွားယူချေပါရစေဦးဗျာ” ဟု ပြောလျက်၊ ဒဂုံတင့်သည် မည်သူ၏ စကားကိုမျှ မစောင့်ဘဲ အိမ်ရှေ့လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားလေရာ၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ကပ်၍လိုက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ ကျောင်းဆရာကို လှည့်၍ကြည့်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသော်လည်း ၎င်းဆန္ဒကို နှိပ်နင်း၍ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ဒဂုံတင့်နောက်မှ ကပ်လိုက်သွား၏။ ပထမ၌ ပါးနပ်ဟန်တူသော ကျောင်းဆရာကိုယ်တိုင် တကယ်မှတ်ကာ ငေးကျန်ရစ်၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်ခြေတဖက်ချလိုက်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျောင်းဆရာက “အိမ်ရှေ့တွင် ဘိုင်စကယ်များ မြင်ခဲ့ကြသလော” ဟု တပည့်များအား မေးမြန်းနေသည်ကို ကြားလိုက်ရလေပြီ။

နောက် တခဏ၌ ကျွန်တော်တို့သည် မြက်ခင်းပေါ်သို့ရောက်၍၊ ဒဂုံတင့်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဘိုင်စကယ်များကို ထိုးကြည့်နေလေရာ၊ တိုလီမိုလီထားသော အခန်းတွင်းမှ ဘန်နီ၏အသံကို ကြားရ၍ ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းဆရာတို့သည်လည်း၊ ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းလိုက်လာကုန်ကြလေပြီ။

ဝင်းတံခါးမှာ (၂) ခုလုံး ပိတ်လျက်ရှိရာ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ဘိုင်စကယ်ကိုယ်စီနှင့် နီးရာတံခါးသို့ ပြေးထွက်၍၊ တံခါးကို ကန်ပိတ်လိုက်သည်တွင် နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြသည့် ရှေ့ဆုံး လူသိုက်၏ရင်ဘတ်များနှင့် ဆောင့်မတတ်ဖြစ်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်က ရှေ့မှ ဘိုင်စကယ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်စဉ်၊ ဒဂုံတင့်က နောက်လူများ ရုတ်တရက်မထွက်နိုင်စေရန် တံခါးကို ဆွဲထားလိုက်သေး၏။ ဒဂုံတင့်မှာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိသည့်အခါများတွင် ကျွန်တော့်ကို ရှေ့မှထား၍ တိမ်းရှောင်တတ်သည့် ဝါသနာအတိုင်း၊ ထိုညတွင် ကျွန်တော်က ရှေ့မှပြေးရ၍ သူကနောက်မှ လိုက်လာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘိုင်စကယ်ပေါ်သို့ ရောက်၍၊ လမ်းပေါ်၌ မည်သည့်ဘက်သို့ ပြေးရမည်ဟု စဉ်းစားရာတွင် အခြားတံခါးပေါက်ရှိသော ဘက်သို့ပြေးပါက အပေါက်မှ ဆီးကြို၍ ဖမ်းမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်နှင့် တံခါးပေါက်မရှိသော ဘက်သို့ဦးလှည့်ကာ နင်းလာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် (၂) လီမို၊ (၃)လီမိုခန့် နင်းမိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော်၏အမှားကို သိမြင်လေပြီ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဟုမ်းလမ်းမှာ နိမ့်လျှောကြီးဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်၏ဘိုင်စကယ်မှာ ကုန်းမြင့်ဘက်သို့ ဦးလှည့်လျက် ရှိသောကြောင့် အထက်သို့ ဆန်တက်ကာ နင်းပြေးရတော့မည် ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။ ကျွန်တော်တို့ နောက်မှလည်း ကျောင်းဆရာနှင့် ကျောင်းသားတစ်စုတို့ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ပြေးလိုက်လာကြရာ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ကုန်းအတက်ကြီးတွင် ထိုလူစုကို လွတ်အောင် ဘိုင်စကယ်နှင့် နင်းပြေးရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ ညီညာသော မြေပြင်ဖြစ်ပါမူကား ခြေလျင်ပြေးလိုက်သော လူသာမန်တယောက်ကို လွတ်အောင် နင်းထွက်ပြေးရန် မခဲယဉ်းလှချေ။ ဟုန်းလမ်းမှာ အတော်မတ်သော လမ်းဖြစ်၍ အပြေးလိုက်သော လူတစ်စုကို လွတ်အောင် နင်းပြေးဖို့ အမှန်ခဲယဉ်း၏။

“ကျုပ်တို့တော့ မှားပြီဗျို့၊ ဒဂုံတင့်”

“တတ်နိုင်ဘူးလေဗျာ၊ ဒါဖြင့် အောက်မဆင်းဘဲ လမ်းပေါ်မှာ ပြန်လှည့်ပြီး ကွေ့နိုင်ပါ့မလား”

“ကျုပ်တော့ မလုပ်တတ်ဘူး”

“ကိုင်းဒါဖြင့် ကြိုးစားလို့သာ နင်းပေတော့၊ ကျုပ်က နောက်ကကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟောဗျာ၊ သူတို့က လာကုန်ကြပြီဗျို့”

“လာပါစေဗျာ၊ ကျုပ်တာဝန်ထားလိုက်ပါ၊ ကြိတ်သာ ကြိတ်ပါ”

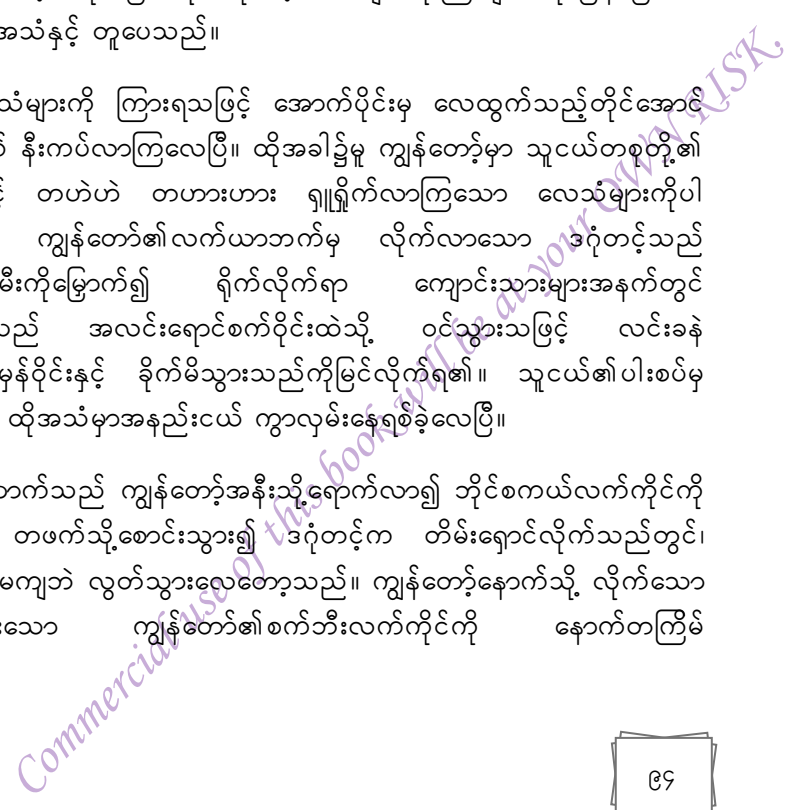
ဒဂုံတင့်မှာ အခုန်အလွှား၊ ရေကူးခြင်းများနှင့်တကွ ကိုယ်ကာယနှင့် ပတ်သက်သော အလုပ်ဟူသမျှတွင် သူမတူအောင် ချွန်လှသည်ဖြစ်၍၊ ဤမျှမကသော မတ်သော လမ်းပင်ဖြစ်စေကာမူ သူတယောက်တည်း ဖြစ်ပါက လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြတ်ပြတ်သတ်သတ် နင်းထွက်သွားနိုင်မည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။ သို့နှင့်ပင် သူသည် ကျွန်တော့်ကို တကြိမ်တခါမျှ ကျော်လွန်၍ မတက်ဘဲ စက်ဘီးတစီးစာခန့်မျှ ကျွန်တော့်နောက်မှချန်လျက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ရမ်းကာရမ်းကာဖြင့် လိုက်လာလေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ခြေသလုံးကြွက်သားများ ကိုက်တတ်လာသည့်တိုင် ကြိုးစား၍ နင်းပါသော်လည်း ခြေသံများသည် နီးသည်ထက်နီးကပ်လာသည်ကို ကြားနေရလေပြီ။ မှောင်မိုက်သော ညဖြစ်သောကြောင့် ထိပ်သို့ရောက်အောင် မည်မျှဝေးကွာသေးသည်ဟု မမြင်ရ။ နီးကပ်လာသော ခြေသံများကိုသာ ကြားနေရလေတော့သည်။ ထိုအတောအတွင်း ကျောင်းဆရာ၏အသံကြီးကလည်း “ကမ်းမွန်း ဘွိုင်စ်” “ဟားရီးအပ်(ပ်) ဘွိုင်စ်” “လစ်တစ်မိုး ဘွိုင်စ်” စသည်ဖြင့် အားပေးကာ ပြေးလိုက်လာရာ၊ ရောဘတ်၏အသံကလည်း “ယဲ့ဆား” “ကမ်းမင်းမာစတာ” “ကမ်းမင်းဆာ” စသည်ဖြင့် ပြန်ပြောရင်း လိုက်လာလေ၏။

ကျွန်တော်က “မောလှပြီဗျာ ကျုပ်တော့” ဟု ပြောမိရာ ဒဂုံတင့်က “ပျော်စရာကြီးဗျာ” ဟု ပြန်ပြော၏။ အမှန်မှာလည်း သူ၏အသံမှာ ပျော်နေသော အသံနှင့် တူပေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ကပ်လာသော ခြေသံများကို ကြားရသဖြင့် အောက်ပိုင်းမှ လေထွက်သည့်တိုင်အောင် ဖျစ်ညစ်ကာ နင်းပါသော်လည်း နီးသည်ထက် နီးကပ်လာကြလေပြီ။ ထိုအခါ၌မူ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်တစ်ဦး၏ ခြေသံများကို သာမက မောဟိုက်လှသဖြင့် တဟဲဟဲ တဟားဟား ရှူရှိုက်လာကြသော လေသံများကိုပါ ကြားနေရလေတော့သည်။ နောက်တခဏ၌ ကျွန်တော်၏လက်ယာဘက်မှ လိုက်လာသော ဒဂုံတင့်သည် လက်တွင်ကိုင်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုမြှောက်၍ ရိုက်လိုက်ရာ ကျောင်းသားများအနက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သော ရောဘတ်၏မျက်နှာသည် အလင်းရောင်စက်ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် လင်းခနဲ မြင်လိုက်ရပြီးနောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှ မှန်ဝိုင်းနှင့် ခိုက်မိသွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။ သူငယ်၏ပါးစပ်မှ “ဒမ်ယူ” ဟု အော်သံကြားလိုက်ရသော်လည်း ထိုအသံမှာအနည်းငယ် ကွာလှမ်းနေရစ်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအတောအတွင်း၌ သူငယ်တယောက်သည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ရောက်လာ၍ ဘိုင်စကယ်လက်ကိုင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ၊ ကျွန်တော်၏စက်ဘီးမှာ တဖက်သို့စောင်းသွား၍ ဒဂုံတင့်က တိမ်းရှောင်လိုက်သည်တွင်၊ လမ်းနံဘေးရှိမြောင်းထဲသို့ ကံကောင်း၍သာ မကျဘဲ လွတ်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်သော သူငယ်သည် လက်ထဲမှလွတ်ထွက်သွားသော ကျွန်တော်၏စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို နောက်တကြိမ်



ကိုင်းဖမ်းဦးမည်ဟု ပြေးလိုက်လာပြန်ရာ၊ လက်လှမ်းလိုက်သောအခါတွင် တလက်မခန့်မျှသာ လိုတော့သည်ဖြစ်၍၊ နောက်ထပ်တလှမ်းတည်း လှမ်းခွင့်ရခဲ့လျှင် လက်ကိုင်းကို ဆွဲမိတော့မည်မှာ ဧကန္တပေတည်း။ ဤတွင် ကျွန်တော်နင်းရသော ခြေနင်းသည် ရုတ်တရက်ပေါ်သွား၍ တချက်နင်းလိုက်လျှင် ကြိမ်သွင်းလိုက်သော ဒုန်းမြင်းကဲ့သို့ ရှိခနဲထိုးထက်သွားလေတော့၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော့်မှာ ဟုန်းလမ်းတံတားကြီးထိပ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ အတက်ကြီးကို ဆန်နင်းခဲ့ရာမှ အဆင်းဘက်သို့ စုန်နင်းရတော့သည် ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။ ရှေ့အဖို့၌ကား တံတားအဆုံးသို့တိုင်အောင် တလျှောက်လုံး အဆင်းချည်းဖြစ်ပေရကား၊ တချက်ချက် နင်းချလိုက်တိုင်း နောက်မှလိုက်လာသူများနှင့် တပေခန့် တပေခန့် ကွာ၍ သွားလေတော့သည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒဂုံတင့်သည် ခြေထောက်များကို ခြေနင်းပေါ်၌ မထားတော့ဘဲ၊ ရှေ့သို့ ပစ်ကာ မိမိနှင့် လျှောဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရပေရာ ၎င်းနောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင်မူကား ကျောင်းဆရာနှင့် တပည့်များသည် အမြင့်ဆုံးသော နေရာ၌ တန့်နေကြ၍ အလွန်မော့ဟိုက်လှသည့် လက္ခဏာနှင့် စီးတမ်းကုန်းတမ်းကစားသောအခါ၌ ကုန်းရသော အလှည့်ကျသူများကဲ့သို့ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ ကုန်းလတက် မျှော်ကြည့်နေရစ်ကြလေတော့သည်။ ဒဂုံတင့်က “ဝှတ်နိုက် စကူးလ်မာစတာ” ဟု လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာတွင် ကျောင်းဆရာသည် ခပ်ကုန်းကုန်းနှင့်ပင် လက်သီးကို ဆုပ်၍ပြလိုက်သေး၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆူဘာဘင်လမ်းနေအိမ်သို့ ချောမော့စွာပြန်ရောက်ကြ၍၊ ဖိုးတေ ဖျော်ထားသော ကာဖီကို ဓာတ်ဘူးမှ ငဲ့၍သောက်မည်ပြုဆဲတွင် ဒဂုံတင့်က ...

“နေဦးဗျို့၊ မန်းတင့်၊ ကာဖီလောက်နဲ့ နေရာမကျသေးဘူး၊ အောင်ပွဲကျင်းပတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ဝီစကီကလေး ဘာလေးထုတ်သောက်ကြဦးစို့ဗျာ”

“ဘာအောင်တာလဲဗျ၊ ပတ္တမြားတလုံးမှ မရခဲ့တဲ့ ဟာကဘဲ”

“ပတ္တမြားတွေ အထုပ်လိုက်ကြီး ရခဲ့တာထက်၊ ကျုပ်က ကျေနပ်သေးတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

“ခင်ဗျား မရိပ်မိဘူးလား”

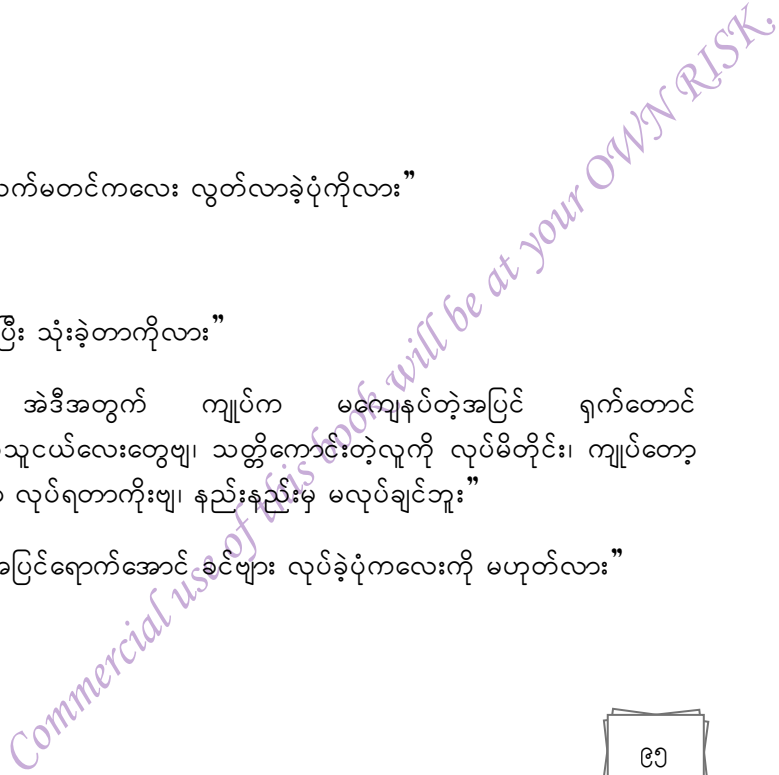
“ကုန်းအတက်ကြီး စီးပြေးခဲ့ရလို့ လက်မတင်ကလေး လွတ်လာခဲ့ပုံကိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“နို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို တုတ်လုပ်ပြီး သုံးခဲ့တာကိုလား”

“ဒါလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီအတွက် ကျုပ်က မကျေနပ်တဲ့အပြင် ရှက်တောင် ရှက်မိပါသေးတယ်၊ အတော် သတ္တိကောင်းတဲ့သူငယ်လေးတွေဗျ၊ သတ္တိကောင်းတဲ့လူကို လုပ်မိတိုင်း၊ ကျုပ်တော့ ဝမ်းနည်းမိတာချည်းပဲ၊ မလွဲမရှောင်သာလို့သာ လုပ်ရတာကိုးဗျ၊ နည်းနည်းမှ မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဪ ... ကျုပ်သိပြီ၊ အိမ်ထဲက အပြင်ရောက်အောင် ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့ပုံကလေးကို မဟုတ်လား”



“ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်လုပ်ပုံကို ကျေနပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံကို ကျေနပ်တာပါ”

“ဘယ်ဒင်းလဲဗျ”

“ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ ဟန်လုပ်မနေပါနဲ့”

“အိမ်ပြင်ရောက်ပြီးမှ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်လာတာကိုလား”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ကျေနပ်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သို့သော် ဒီလောက်တောင်တော့၊ ခင်ဗျား လုပ်လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်မိပေဘူးဗျာ”

“သိပ်တော်လှလို့ မထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ လုပ်မိလုပ်ရာ အရမ်းလုပ်လိုက်တာပါ”

“ဘာပြောပြောလေဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီကနေ့ည ခင်ဗျား လုပ်ပုံကလေးကို သေတပန်သက်ဆုံး မမေ့ပါဘူး မန်းတင့်”

ယင်းသို့ပြောဆိုစဉ် ဒဂုံတင့်သည် ကျွန်တော်၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်လှုပ်ရင်း သစ္စာရှိသော မျက်လုံးဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ဒဂုံတင့်၏ချီးကျူးခြင်း ခံရမည်ဆိုလျှင် ဆယ်ပြန်မက ပြုလုပ်ဦးမည်ဟု အောက်မေ့မိလေတော့သတည်း။

ပြီးပါပြ

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

ရွှေငါးဒေါင်း

ဒ ဝံ တ င

